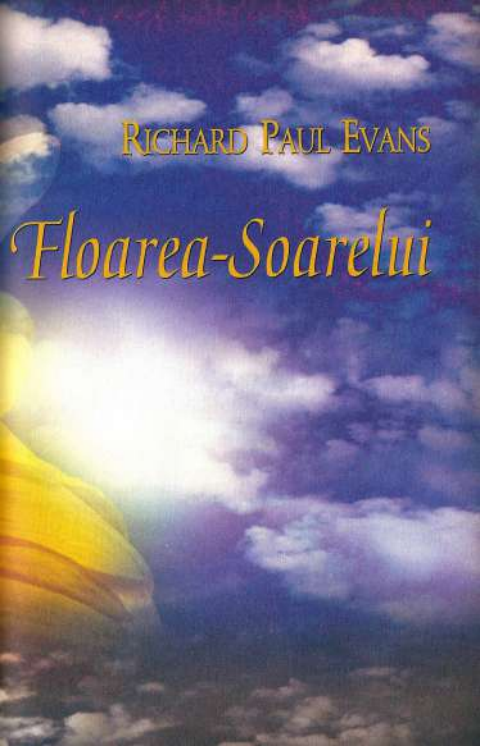

RICHARD PAUL EVANS

Floarea-Soarelui

*Uneori, când ai impresia
că totul s-a sfârșit,
viața îți oferă de fapt
un nou început.
Totul e să știi
să-l recunoști.*

Capitolul 1

El Girasol (Floarea-Soarelui) este un sanctuar, atât pentru mine, cât și pentru băieții orfani pe care îi salvăm de pe străzile peruviene. Dar cred că poate fi mai mult de atât. Căci într-o lume în care răul pare să învingă prea des, El Girasol este dovada că am putea fi mai buni. Așa că, deși munca pe care o facem noi aici multora nu le este cunoscută, iar altora nu le pasă, valoarea acestui orfelinat este mult mai mare decât numărul de băieți pe care îi salvăm. Pentru că s-ar putea ca noi, și nu ei, să fim cei care au nevoie să fie salvați. Și astfel privită, Floarea-Soarelui este mai mult decât un loc. Este speranță.

Jurnalul lui Paul Cook

Călătoria în junglă nu a fost ideea mea. Dacă această idee mi-ar fi trecut prin minte, aș fi exilat-o imediat în acea porțiune a creierului meu unde sunt ținute sub cheie, ca să se ofilească și să moară, lucruri pe care *ar trebui să le fac într-o bună zi, dar din fericire nu le voi face niciodată.*

Ideea a fost a fiicei mele, McKenna. Cu trei luni înainte de a termina liceul, profesorul de sociologie a oferit clasei ei ocazia de a merge în America de Sud într-o misiune umanitară. McKenna a devenit obsedată de idee și m-a întrebat dacă n-aș vrea s-o însoțesc într-o asemenea excursie – un fel de ieșire tată-fiică în jungla amazoniană.

Am acceptat. Patru luni mai târziu mă aflam, alături de ea și de o duzină de foști colegi de-ai ei, în aeroportul din Salt Lake City, îmbarcându-ne într-un avion cu destinația Lima, Peru.

Deși nu știam acest lucru, eram primul grup pe care ghizii noștri îl conduceau în Amazon – fapt pe care l-am descoperit 24 de ore mai târziu, în adâncul unei jungle mișunând de anaconde, jaguari și păianjeni cât palma de mari. După două zile de călătorie am rămas fără mâncare. Mai multe zile am trăit cu fructe din junglă și cu pești piranha pe care îi prindeam în râu. (Piranha nu are gust prea rău – cam ca de pui.)

După mai multe zile de călătorie am ajuns în sătucul unde ne-am stabilit clinica. Localnicii Quechuan ne așteptau.

Misiunea noastră umanitară avea trei scopuri: să predăm noțiuni elementare de igienă, să îndreptăm dinți și să corectăm defecte de vedere. Am fost însărcinat cu cel de-al treilea. Opticianul care ne însoțise făcea un examen medical, apoi îmi întindea o rețetă de ochelari pe care încercam să o onorez căutând prin sacii cu ochelari uzați aduși cu noi prin junglă.

Treaba fiicei mele era să aibă grijă de copii, în timp ce doctorii le tratau părinții. Întipărită pe veci în memoria mea este amintirea tandră a lui McKenna fugind, cu prefăcută groază, de o hoardă de băieței pe jumătate dezbrăcați, care râdeau atât de tare că uneori se prăbușeau la pământ, ținându-se de burtă.

Când am plecat din sat, copiii s-au adunat în jurul ei și ea i-a îmbrățișat pe fiecare în parte. Ne-am așezat împreună în spatele autobuzului, și a rămas tăcută. După câteva minute am întrebat-o ce a învățat din această experiență. S-a gândit o clipă, apoi a spus:

– Îi iubim pe cei pe care îi slujim.

Am continuat drumul cu barca pe mîlosul Rio Madre de Dios, ajungând în cele din urmă la un luminiș din junglă. O pistă de aterizare. Am urcat la bordul unui avion de marfă și am zburat către sud, spre Cuzco, de unde am luat autobuzul spre Anzi, până la o hacienda căzută în paragină.

Hacienda fusese cândva magnifică, cu elegante dale de gresie și lemnărie complicată. Avea o curte pavată cu piatră, un balcon și o clopotniță. Dar opulența secolelor trecute dispăruse, iar ceea ce rămăsese, putred și distrus, abia dacă oferea un adăpost cumsecade băieților orfani pe care îi găzduia. Locul se numea El Girasol – Floarea-Soarelui – și se ocupa de salvarea copiilor străzii.

Dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut pe acest tărâm mistic, aici l-am întâlnit pe cel mai memorabil: un american pe nume Paul Cook.

Unul dintre ghizi mi-a spus că Paul Cook fusese cândva un medic de succes, specializat în medicina de urgență. Până într-o zi de Crăciun, când totul s-a schimbat.

Într-o seară, după ce ne terminaserăm sarcinile diurne, ne-am așezat în jurul focului, amintindu-ne întâmplările zilei, pe când întunericul se furișa în jurul nostru. Treptat, grupul s-a retras la culcare, și

m-am trezit singur lângă acest bărbat tăcut și misterios. L-am întrebat ce l-a făcut să vină în Peru. A rămas cu privirea pironită în flăcări. Apoi a spus, fără să mă privească:

– E o poveste lungă.

– În junglă nu sunt ceasuri, am răspuns eu.

Încă privind în flăcări, a zâmbit auzindu-mă folosind una din expresiile lui preferate. După o clipă a spus:

– Să-ți arăt.

M-a condus prin labirintul haciendei până la o celulă mică, fără ferestre, cu podea de lemn și tavan înalt, luminată de un singur bec atârnat de un fir. Era mobilată cu câteva piese simple: un lighenaș metalic, o ladă pe post de birou, un scaun de lemn, o saltea așezată pe niște bucăți de lemn.

Și cărți. Multe cărți, așezate în teancuri dezordonate de-a lungul pereților. Am privit rapid titlurile. Cărți clasice și bestselleruri, jurnale medicale și cuvinte încrucișate, biografii și romane de aventuri. Cărți și în spaniolă, și în engleză. Erau chiar și câteva romane de dragoste.

Pe peretele de deasupra cărților erau două fotografii înrămate: una a unei perechi mai vârstnice, care am bănuir că erau părinții lui, și cealaltă a unei femei tinere și frumoase, care aveam să aflu că se numea Christine. Cel mai ciudat ornament al camerei era un afiș de film: un afiș în negru și indigo, înfățișând un bărbat care săruta o femeie, sub titlul scris în italiană – *Cinema Paradiso*.

Paul mi-a făcut semn să mă așez pe pat. Am băgat de seamă că avea ceva în palmă – o punguță de piele, cusută de mână. I-a desfăcut baierile și a scos din ea un soldățel de plumb. Apoi s-a așezat și și-a început istorisirea. O oră mai târziu, când a terminat, părea obosit, sfârșit. A pus soldățelul la loc în pungă și a atârnat-o de un cui din perete.

Am întrebat dacă pot să spun mai departe povestea lui. Mi-a spus că o să se gândească peste noapte, răspuns pe care l-am luat drept semn că seara s-a încheiat. Trei zile mai târziu, doar cu câteva ore înainte de a lua avionul către Lima, mi-a dat acordul.

Se spune: „Nu-ți căuta destinul, pentru că el te caută pe tine“. Povestea lui Paul Cook este dovada, cred eu, că e adevărat. Fusese la fel de adevărat pentru o tânără femeie pe nume Christine, care se dusesese în junglă, căutând orice altceva în afară de dragoste.

Aceasta este povestea lor.

Capitolul 2

Se pare că există momente când Dumnezeu trage un macaz cosmic, mișcând șinele de sub picioarele noastre, azvârlindu-ne viețile în direcții noi și incerte. În astfel de momente, doar două lucruri sunt sigure: că cel mai bine e să nu știm ce se află înaintea noastră, și că nu ne putem întoarce niciodată.

Jurnalul lui Paul Cook

St. Paul, Minnesota **Ziua de Crăciun, 1999**

„Trebuie să mă mut în Arizona“, își spuse Paul, în timp ce ștergătoarele de parbriz se chinuiau să țină pasul cu ninsoarea. Subestimase intensitatea furtunii de zăpadă; viscolul începuse puțin după prânz, imediat după masa de Crăciun. Pe la ora 2 părăsise căldura focului din șemineu și a brațelor logodnicei sale, acordându-și aproape o oră pentru un drum care în mod normal dura 35 de minute. Era aproape 3 și jumătate când parcă în spațiul care îi era rezervat, în spatele intrării de la Urgență.

Intră grăbit pe ușa din spate și se duse la vestiare, unde un alt doctor se schimba în haine de stradă. Acesta ridică privirea la intrarea lui Paul, ușurat să-și vadă schimbul.

- Ai reușit să ajungi.
- Cu greu, răspunse Paul, dezbrăcându-se de canadiană. E o nebunie pe drum.
- Să vezi camera de gardă.
- E rău?
- Ca la Wal-Mart în sâmbăta dinaintea Crăciunului. Cu diferența că aici toată lumea ori e bolnavă, ori sângerează.
- Atunci de ce pleci?
- Deja am lucrat tură dublă. Sunt un zombi. În ultimele patru ore am fost doar eu și Garrity.

Paul își atârnă canadiana în dulap, își scoase pantofii și pantalonii și îmbracă uniforma sterilă.

– Cu ce avem de-a face azi?

– Obişnuitele bucurii de Crăciun – tentative de sinucidere, certuri în familie și câteva accidente cu plugurile de zăpadă.

Paul clătină din cap.

– N-o să înțeleg niciodată cum îi poate trece cuiva prin minte să stea în drumul unui plug de zăpadă.

– Știu. Te face să te întreb cum am supraviețuit ca specie. Ce mai face logodnica aia splendidă a ta?

– E furioasă că a trebuit să lucrez de Crăciun.

– Nu-ți face griji. Într-o zi n-o să-i mai pese.

– Aia e ziua în care o să încep să-mi fac griji.

Paul își atârnă pantalonii în dulap, îmbracă halatul alb și porni la muncă. Centrul camerei de gardă zumzăia de activitate, iar asistenta șefă ridică ochii de pe ecranul computerului și oftă ușurată.

– Mă temeam că n-o să ajungeți. Crăciun fericit, domnule director.

– Crăciun fericit și ție.

De unde se afla, Paul vedea sala de așteptare, cu toate ornamentele ei de sezon: prin toată încăperea erau împrăștiți fulgi de nea din hârtie și poinsettia în ghivece.

Scaunele erau toate ocupate și mai erau oameni care se sprijineau de pereți sau se așezaseră pe mocheta de pe jos. În fața biroului de triaj se formase o coadă lungă.

Paul se întoarce în biroul medicilor. Dr Aaron Garrity era așezat în fața unui computer, dictând din fișa unui pacient. Se opri în mijlocul unei propoziții și închise microfonul.

– Salut, Paul. La mulți ani.

– La mulți ani. Își prinse un radio la curea și întrebă: Suntem numai noi doi azi?

– Ca de obicei, în inferioritate numerică.

Paul traversă încăperea până la un computer pe care clipeau numele pacienților primiți.

– Ce ai căpătat?

– Patru febre, unul care și-a tăiat venele, două supradoze și un individ care a nimerit în plugul pentru zăpadă.

În timp ce Paul se uita la ecran, în încăperea intră o asistentă.

– Bună ziua, domnule doctor Cook.

Paul ridică privirea și o văzu pe Kelly, o asistentă tânără și micuță, cu un zâmbet molipsitor.

– Bună, Kell. La mulți ani.

– La mulți ani. Mă bucur că ați ajuns cu bine. Îi atinse brațul: Avem o femeie cu o plagă tăiată în salonul H. E acolo de aproape trei ore.

– Probabil că până acum și-a pierdut toată veselia de sărbători.

– A fost surprinzător de răbdătoare. Am curățat rana și i-am pus un bandaj temporar, dar are nevoie de copci.

– Ai fișă ei?

– Iat-o.

Îi întinse o fișă, pe care Paul o studie.

– Să mergem s-o vedem.

Femeia avea douăzeci și ceva de ani, era îmbrăcată în negru și avea părul brunet, zburlit. Stătea în fund pe masa de consultație, ținând o bucată de tifon în jurul degetului. Ridică privirea, agitată, când intra Paul. El o salută cu un zâmbet cald.

– Sunt doctorul Cook. Îmi pare rău că a trebuit să așteptați atât de mult.

– Nu-i nimic. E foarte aglomerat. Făcu o pauză: Tăiam șunca, și mi-a alunecat cuțitul.

– Acum cât timp s-a întâmplat asta?

– Cam acum trei ore. Am venit imediat ce s-a întâmplat.

– Hai să vedem.

Îndepărtă cu grijă bandajul. Tăietura avea cam doi centimetri și jumătate, și părea să fi ajuns până la os.

– Sunteți foarte curajoasă. Eu până acum aș fi început probabil să urlu. Înainte să vă dau un anestezic, vreau să văd dacă s-a distrus vreun nerv sau tendon. Întindeți degetul. Nu mă lăsați să vi-l îndoi.

Împinse în vârful degetului ei, iar ea reuși să i se împotrivească.

– E bine. Țineți-l tot întins, să verific circulația.

O strânse de vârful degetului până când acesta se albi, apoi îi dădu drumul. Degetul redeveni repede rozaliu.

– Circulația e bună.

Scoase agrafa de birou cu care era prinsă fișa și o desfăcu astfel încât cele două capete să fie perfect întinse.

– Închideți ochii.

Îi atinse degetul cu cele două vârfuri ale agrafei.

– Câte înțepături simțiți?

– Două.

– E bine. Puteți deschide ochii. Kelly, dă-mi 3 cc de Xylocaină doi la sută.

Kelly pregătise deja injecția.

– Poftim.

– Mulțumesc.

Luă seringă și se întoarse către tânără:

– Vreau să puneți mâna pe pat, cu palma în sus. Vă dau ceva care să vă amortească degetul.

Ea întoarse capul când Paul îi înfipse acul în palmă. Apoi el se ridică, aruncând acul într-o pungă pentru deșeuri sanitare.

– O să dureze câteva minute până amortește. Îmi pare rău că vă fac să așteptați din nou, dar mă întorc în numai zece minute. Promit.

– Mulțumesc.

Paul se întoarse în birou, notă detaliile vizitei, apoi cercetă ecranul după următorul pacient. În încăpere se afla un alt asistent, Ken. Paul îl întrebă:

– Ai văzut-o pe doamna Schiffman din salonul G?

– Acum vreo zece minute.

– Hai să mergem s-o vedem.

Luă fișa și se îndreptă către cea de-a patra ușă de pe coridor. O femeie blondă, de vreo 30 de ani, stătea întinsă pe spate, cu piciorul ridicat cam 15 centimetri de pe pat. Soțul ei, un individ roșu la față, cu barbă și burtă, stătea alături de ea, citind „Mașina și șoferul“. Ridică privirea la intrarea lui Paul și Ken, cu trăsăturile deformate de iritare:

– Era și cazul să vină cineva. Doctorii au impresia că timpul lor e mai valoros decât al altora.

– Suntem puțin cam ocupați, răspunse Paul, apoi se întoarse către femeie, care era în mod vizibil jenată de izbucnirea bărbatului. Bună ziua, sunt doctorul Cook. Cum v-ați accidentat?

– Îmi duceam băiețelul în brațe și am alunecat pe o bucată de gheață. Cred că mi-am rupt piciorul.

Paul o examinează. Glezna i se înnegrise și se umflase aproape dublu față de dimensiunile normale. Îi pipăi încheietura, apăsând pe alocuri.

– V-a durut?

– Au! Da.

– Îmi pare rău. Se întoarce către Ken: Vreau niște radiografii aici. Femeii îi spuse: Aș zice că aveți o fractură de tip A la fibulă. În limbaj obișnuit, asta înseamnă că v-ați rupt piciorul. Dar avem nevoie de radiografii ca să fim siguri. V-au dat ceva pentru durere?

– Nu.

Ridică fișa și notă ceva pe ea.

– Ken, îi dai 10 miligrame de morfină cu 50 de miligrame de Phe-nergan intramuscular. Atinse brațul femeii: Vă văd după ce primesc radiografiile.

– Hei! Doar nu plecați? sări bărbatul.

– Nu pot să fac nimic până nu văd pozele.

Bărbatul bombăni în timp ce ieșeau din încăpere.

– Drăguț tip, spuse Paul. Anunță-mă când sunt gata filmele.

Îi întinse fișa lui Ken și se întoarce în salonul H. Tânăra îi zâmbi când intră.

– V-am spus că mă întorc. Sunteți amorțită?

– Ca un pietroi, încuviință ea din cap.

Paul zâmbi auzind expresia.

– Bun. Luă o trusă de sutură dintr-un dulap: Să vă cos, și pe urmă puteți pleca de aici.

Se așază alături de ea, punându-și mănușile de latex.

– Relaxați-vă. O să simțiți o apăsare, o împunsătură, dar n-ar trebui să vă doară.

Trecu acul prin rană și legă prima copcă.

– De câte copci o să fie nevoie?

– Șase sau șapte. Îi sesiză spaima: Și pentru cine găteți?

– Pentru familia mea. Ne adunăm o dată pe an, ca să ne amintim de ce ne ținem departe unul de altul în restul timpului. Dacă ieșiți curând din tură, sunteți binevenit să petreceți alături de noi.

Paul zâmbi:

– Tentant.

Exact atunci, Kelly intră în salon.

– Domnule doctor, ambulanța e pe drum. Avem un copil cu șoc respirator.

Paul continuă suturile.

– Unde e doctorul Garrity?

– Am avut o urgență pe etaj. O femeie a făcut stop cardiac în timp ce năștea.

- În cât timp ajunge ambulanța?
- Cam în două minute.
- Copilul e conștient?
- Da.
- Ce saturație de oxigen are?
- În scădere. Era 88% acasă; acum a scăzut la 82.

Paul se încruntă.

- Ce s-a întâmplat?
- Posibilă aspirare a unui obiect necunoscut. Părinții și asistenții de la ambulanță au încercat manevra Heimlich, dar n-a folosit la nimic.
- Spune-le asistenților să îi facă o perfuzie.
- Îi sun imediat.

Paul ridică ochii la pacienta sa:

- Când sosește copilul o să trebuiască să vă las. N-o să apuc să termin până atunci. Vă descurcați?

- Da.

Exact atunci intră Ken.

- Domnule doctor, avem un stop cardiac pe drum spre noi.

Paul gemu:

- Când vin, vin cu duiumul. În cât timp ajunge?
- Cinci minute.
- Starea?
- Asistenții îi fac manevra de resuscitare. Bărbat, patruzeci și doi de ani, s-a prăbușit în timp ce dădea zăpada.

Kelly intră în spatele lui Ken.

- Domnule doctor, ambulanța cu copilul a sosit.

Puse jos acul, ridică foarfeca și tăie garoul.

- Mă întorc.

- Succes.

Paul îi spuse lui Kelly:

- Bandajează-o cu niște tifon, apoi vino după mine.

Ieși pe hol exact când asistenții aduceau copilul. Era un băiețel de patru ani. Fața i se albăstrise și avea ochii deschiși. Un asistent se chinua să-l țină, pentru că dădea sălbatic din mâini și din picioare.

- Care e saturația de oxigen? întrebă Paul.

- 79.

- Lasă-mă pe mine.

Paul luă copilul în brațe și începu manevra Heimlich. Degeaba.

– Puneți-l pe masă. Legați-l la monitoare.

Exact atunci, o femeie ieși din triaj în fugă și se năpusti în camera de gardă, urlând.

– Unde mi-e copilul?

Sosi și Kelly.

– Domnule doctor, mama băiatului...

– Las-o să intre.

Femeia alergă către locul unde se adunaseră cu toții în jurul fiului ei. Văzându-l, panica ei crescuse.

– Faceți ceva!

Paul o întreabă:

– Știți ce a înghițit?

– Nu. Se juca sub pomul de Crăciun.

– Erau ornamente mici în pom?

– Nu știu. Scoateți-l! Scoateți-l odată! Nu poate să respire!

Paul se întoarse către Kelly:

– Trebuie să-l sedăm. Dă-mi un miligram de Versed.

Kelly injectă medicamentul în perfuzia copilului, dar acesta continuă să se agite.

– Scade saturația, spuse Kelly.

– Trebuie să aflu ce a înghițit. Kelly, dă-mi 15 miligrame de Succs.

Exact atunci se deschiseră ușile glisante, și un val de aer înghețat inundă sala. Doi asistenți intrară cu pași apăsați, împingând o targă pe care era legat un bărbat. O altă asistentă, Marci, se apropie de Paul:

– Domnule doctor, a sosit ambulanța cu stopul cardiac.

– Unde-i Garrity?

– Tot în secție.

– O să trebuiască să mă ajuți, Marci. Ce cameră e liberă?

– D, Delta.

– Du-l acolo și continuă manevrele de resuscitare. Dă-i un miligram de epinefrină, așteaptă un minut, și dacă e în fibrilație, administrează-i un șoc de 360 J.

– Saturația a scăzut la 70, spuse Ken.

– Dă-mi trusa pentru intubație.

– Poftim.

– Bine, oameni buni, hai să facem treaba asta. Kell, dă-i Succs.

Kelly apăsă pistonul seringii, și în câteva clipe băiatul se înmuie ca o cârpă. Femeia urlă:

– L-ai omorât!

– Nu e mort, doamnă. Infirmier, du-o te rog pe mama copilului în sala de așteptare.

Infirmierul o luă pe femeie de braț.

– Te iubesc, Stevie. Mami te iubește, suspină ea, pe când era condusă afară din sală.

Paul băgă laringoscopul în gura băiatului și îi ridică falca, descoperind corzile vocale.

Marci reveni în sală.

– Domnule doctor, avem nevoie de dumneavoastră. Pacientul tocmai a vomitat, și asistenții nu-l pot intuba.

– Nu pot să plec de aici. Aspiră voma și ține-l pe respirator până pot să ajung acolo. Kelly, dă-mi...

Kelly îi întinse forcepsul înainte să apuce să-și termine propoziția. Paul căută în adâncul gâtului băiatului.

– Uite-l.

– Domnule doctor, spuse Ken, saturația e la 68.

Exact atunci monitorul cardiac începu să piuie.

– E bradicardic, zise Ken.

– Ken, începi resuscitarea. Kelly, două zecimi de miligram atropină intravenos, și dă-mi un tub de șase.

Apucă cu forcepsul obiectul și îl trase încet dintre corzile vocale. Era un soldățel de plumb. Lăsa soldatul și forcepsul să cadă în tăviță.

– Tub, Kelly.

Kelly îi întinse un tub subțire de plastic. Paul îl trecu printre corzile vocale ale copilului, apoi se opri să asculte.

– Zgomot de respirație, CO₂ bun. Kelly, hiperventilează-l.

– Domnule doctor, spuse Ken, e în fibrilație!

Paul îi căută pulsul.

– Îi administrez un șoc. Ken, padelele.

Ken ridică bluza copilului și îi lipi padelele de piept.

– Încarcă la 20 J. Faceți loc.

Corpul micuț tresări violent. Cu toții priveau monitorul. Nimic.

– Încarcă la 40 J. Faceți loc.

O altă tresărire.

– Saturația a crescut la 90, domnule doctor, spuse Kelly.

– Avem oxigen, dacă am putea să-i facem inima să bată.

– Tot nimic, zise Ken.

– Ken, resuscitare. Kelly, epi, două zecimi de miligram intravenos. Ken începu să maseze pieptul copilului. Paul privea monitorul.

✦ – Haide, haide, spunea întruna.

Marci era din nou în tocul uşii.

– Domnule doctor, ce vreţi să faceţi cu pacientul din sala D? Nu putem să-l intubăm. I-am administrat şocuri de şase ori, trei doze de epinefrină, şi am ajuns la 150 miligrame de lidocaină.

De pe tâmpla lui Paul porni o picătură de transpiraţie, care lunecă până pe bărbie.

– Mai e vreun doctor în spital care să ne ajute?

– Am sunat în secţie, dar n-a răspuns nimeni.

– Ken, continuă manevrele de resuscitare. Mă duc până la D pentru o jumătate de minut.

Alergă cei zece metri care îl despărţeau de sala D. Aici, un bărbat supraponderal zăcea pe spate. Lângă el erau doi asistenţi; unul din ei apăsa pieptul bărbatului. Celălalt ţinea o mască pe faţa pacientului şi comprima un balon mare de cauciuc, introducând forţat oxigen în plămânii acestuia. Amândoi priviră către Paul, cu ochi care dezvăluiau neputinţa.

– Marci, mai dă-i un miligram de epi, aşteaptă un minut, după care, dacă nu apare nici o schimbare de ritm, mai administrează-i un şoc cu 360 J. Pregăteşte-l pentru intubaţie. Mă întorc imediat.

Paul fugi în cealaltă sală. Faţa copilului era de un albastru urât.

– Cum mai e?

– Tot în fibrilaţie, răspunse Ken.

– Mai fă-i un şoc cu 40 J.

Trupul tresări. Monitorul încetă să mai piuie.

– Avem ritm, zise Ken.

Paul apucă încheietura băiatului.

– Avem puls.

– Saturaţia e la 95%, anunţă Kelly.

Faţa băiatului se colora încet la loc. Paul răsuflă uşurat.

– Bravo, copii. Rămâneţi cu el.

Fugi înapoi în cealaltă sală. Echipa încă mai acţiona asupra bărbatului, dar vizibil demoralizată. Marci ridică privirea.

– Nu putem să-i facem inima să bată, şi tot nu putem să-l intubăm.

Paul luă tubul şi îl manevră cu succes în jos pe gâtul pacientului.

– Bine lucrat, domnule doctor, spuse Marci.

– Hai să-i facem un electroșoc, spuse Paul, punând mâna pe padele. Marci, 360 J. Faceți loc.

Corpul tresări.

– Avem ceva?

Asistentul clătină din cap.

– Resuscitare, acum. Marci, iarăși epinefrină, două zecimi de miligram. Marci injectă steroidul în perfuzie.

– Nu reacționează, spuse Paul. Îi mai fac un șoc. Încarcă la 360 J. Faceți loc.

Trupul avu din nou un frison, dar se liniști imediat. Monitorul arăta o linie continuă.

– Îi mai fac un șoc. Tot 360 J. Faceți loc!

Nimic. Paul privi în jurul său în sală.

– Ați observat cel mai mic semn de puls? Întrebă el.

– Nimic, răspunse un asistent.

– Nu, domnule doctor, spuse Marci.

– De cât timp e în stop? Întrebă Paul.

– Apelul a sosit acum 56 de minute, răspunse asistentul.

Paul se uită la bărbat. Era mort, și era mort de jumătate de oră. Paul oftă, frustrat.

– Să inițiem procedura.

Marci se uită la ceas.

– Ora decesului: 16:27.

Kelly intră în sală.

– Domnule doctor, pulsul băiatului a scăzut la 40. Trebuie să veniți acolo.

Paul se întoarse spre Marci:

– O să vorbesc cu familia când termin dincolo.

Se grăbi să se întoarcă la băiețel. La jumătatea holului, bărbatul roșu la față din salonul G îi tăie calea.

– Hei, am așteptat suficient. Ce e cu radiografiile soției mele?

Încercând să-l ocolească, lui Paul îi sări țandăra.

– Treci înapoi în salon. Încerc să salvez o viață.

Bărbatul, intimidat, se întoarse la soție. Intrând în salon, Paul privi către monitor. Pulsul copilului mai scăzuse cu patru puncte. Strigă:

– Atropină, două zecimi de miligram, intravenos.

Monitorul înregistrează din nou fibrilație.

– Ce se întâmplă aici? mormăi el. Kell, încarcă la 20 J. Faceți loc.

Trupul tresări.

– Avem bătaie de inimă, spuse Ken.

– Preț de o clipă, răspunse Paul. Îl ținem în viață cu epinefrină.

Monitorul începu din nou să piuie.

– Fibrilație, domnule doctor.

Paul începu manevrele de resuscitare cardiacă asupra băiatului.

– Haide, rezistă. Kelly, hai să mai încercăm o dată. Epinefrină, două zecimi de miligram, intravenos.

– I-am dat.

– Încarcă la 20 J. Faceți loc.

Trupul se arcui. Bătaia de inimă reapăru pentru un moment, dar aproape imediat începu să scadă.

– Haide, Kelly. Încă o dată. Două zecimi de miligram de epi intravenos.

Kelly injectă din nou soluția în perfuzie.

– Gata.

– Ken, încarcă la 20 J. Faceți loc.

Trupul tresări. De data aceasta, monitorul nici nu-și întrerupse piuitul.

– Încă o dată, spuse Paul, furios. Încarcă la 60 J. Faceți loc.

Trupul micuț se ridică în aer aproape un sfert de metru, dar fără nici un efect. Nici de data aceasta monitorul nu înregistrează nimic. Părea o cruzime să continue să-i administreze copilului șocuri electrice. Rămaseră cu toții tăcuți o clipă, în timp ce hiperactivitatea din încăpere se transforma încet în letargia înfrângerii. După un moment, Kelly îi atinse umărul:

– Inițiez procedura, doctore?

Paul își acoperi ochii cu mâna și respiră adânc.

– Cât timp a trecut?

Kelly se uită la ceas.

– 37 de minute.

Paul privi fetișoara perfectă, liniștită a copilului, apoi soldatul de jucărie aruncat în tavă.

– Inițiază procedura.

Kelly spuse încet:

– Ora 16:42, pacientul a decedat.

Marci intră în încăpere prin spatele lui Kelly.

– Domnule doctor, soția și copiii bărbatului așteaptă să vorbești cu ei.

Paul continuă să privească la băiat, ca și cum nu ar fi auzit-o. Apoi spuse:

– Lăsați-mă un minut.

Sub privirile tuturor, Paul se îndreptă spre colțul încăperii și se așează pe scaunul de vinilin negru, cu fața în palme. Trupul începu să-i tremure, și izbucni în plâns. Kelly își șterse propriile lacrimi de pe obraji:

– Ați făcut tot ce a fost posibil, spuse ea. A fost voia lui Dumnezeu.

O clipă mai târziu, de pe coridor se auzi urletul unei femei care-și căuta copilul.

Capitolul 3

Speranța se agață de orice plutește.

Jurnalul lui Paul Cook

Dayton, Ohio

Patru ani mai târziu, 22 octombrie 2003

Christine Hollister își puse voalul de culoarea fildeșului peste pletele arămii și se privi în oglinda de pe hol. Sub el purta o bluză largă de trening, dar peste numai șapte zile avea să poarte voalul cu adevărat. Gândul o încânta și o speria în același timp. Mai erau atâtea de făcut până la nuntă.

Puse voalul pe bufetul din bucătărie și luă în mână agenda în care-și nota planurile de nuntă. Aceasta era de fapt un dosar împărțit cu grijă pe categorii, alfabetizat și indexat, cu buzunarele laterale burdușite cu bilețele, cărți de vizită și fotografii decupate din reviste pentru mirese.

Răsfoi dosarul, oprindu-se când și când la pagini pe care nu le bifase. Firma de catering trebuia să comande o cantitate mai mare de ecleruri. Mama promisese că se ocupă de asta. Mai bine s-o sune și să-i amintească.

Cameramanul care se ocupa de filmare sunase și lăsase un mesaj în legătură cu muzica. Și mai erau și florile. Fără trandafiri. Ura trandafirii. Buchetul ei de mireasă era făcut din floarea-soarelui și margarete, ca și aranjamentele florale de pe mese. Tortul alb, cu trei etaje, era decorat și el tot cu floarea-soarelui. Nimeni nu putea avea îndoieli cu privire la floarea ei preferată.

Se opri la o fotografie a rochiilor pentru domnișoarele de onoare. Satin albastru închis, ușor evazate, lungi până la jumătatea gambei.

Rochia ei de mireasă fusese a străbunicii. Era de satin de culoarea untului, brodată cu cristale și perle. Era la croitoreasă, pentru modificări, și se gândi că ar fi bine să sune din nou, ca să verifice dacă avea să fie gata la timp – dar se temea. Ultima dată când telefo-

nase, croitoreasa îi spusese că ar fi terminat dacă n-ar fi fost telefoanele ei neîncetate.

În josul paginii notase: „Amintește-i lui Martin să-l ducă pe tatăl lui să-și închirieze smoching“. Tăie însemnarea. O să-l sune chiar ea. În ultima vreme, i se părea că de fiecare dată când discuta cu Martin detaliile nunții, acesta își ieșea din fire. Numai în săptămâna care trecuse avuseseră câteva certuri mărunte, și doar cu o zi în urmă Christine o sunase, scăldată în lacrimi, pe cea mai bună prietenă a ei.

Nu că nu-i făcea viața grea lui Martin. Christine visa la nunta ei încă de la zece ani, și insista atât de mult asupra fiecărui detaliu că uneori se simțea mai degrabă ca Godzilla decât ca Mireasa Cea Frumoasă. În aceste circumstanțe, Martin fusese remarcabil de răbdător – pe lângă deștept, realizat și frumos. Lăsând la o parte stresul nunții, Christine era o femeie norocoasă.

Planurile de nuntă se potriveau perfect cu visurile ei, cu excepția unui detaliu: nu avea cine s-o conducă la altar. Tatăl ei murise de cancer cu doi ani în urmă, dar nici dacă ar fi fost în viață tot nu l-ar fi solicitat. Părinții ei divorțaseră când Christine avea nouă ani. Mama ei nu se recăsătorise, dar tatăl ei se însurase cu o femeie mai tânără, mamă a doi copii. Cu timpul se înstrăinase de Christine. Nu venise nici la festivitatea de absolvire a liceului.

Se uită la ceas. În seara aceea era petrecerea fetelor, și Jessica îi spusese că vine s-o ia la șase. Gândul la petrecere îi dădea și el o stare de agitație. Deși Christine îi smulsese promisiunea că n-o să facă nimic prea nebunesc, își dădea seama că însăși cererea ei o putea încuraja pe Jessica în această direcție. Jessica încercase întotdeauna s-o convingă „să-și facă de cap“.

Christine și Jessica erau dovada că extremele se atrag. Christine semăna cu o rochie de mătase, Jessica era ca un costum de piele. Christine nu avusese niciodată mai mult de un prieten; Jessica nu avusese niciodată mai puțin de un stol.

Ambele femei erau frumoase, dar în feluri diferite. Frumusețea Christinei era mai clasică – genul de femeie pe care o admiri în filmele din anii '50. Jessica era mai jucăușă – bluze care-i dezgoleau talia și șorturi foarte mulate. În prezența Christinei, bărbații coborau vocea. Jessica nu petrecea nici o seară de weekend acasă.

Și fiecare dintre ele, în felul ei, o invidia pe cealaltă. Christine o in-

vidia pe Jessica pentru umorul și impertinența ei. Invidia felul în care viața părea să tresalte în jurul ei. Iar Jessica invidia statornicia și limpezimea Christinei.

Christine lăasă jos dosarul, se îndreptă către aragaz și aprinse focul sub ceainic. Intenționa să slăbească trei kilograme înainte de nuntă, și reușise pe jumătate, trăind cu spanac și ceaiuri de plante. Cineva bătu la ușă exact când lua cutia de ceai din dulap. Traversă încăperea și deschise. În prag stătea Martin.

Martin se îmbrăca impecabil și, deși era sfârșit de săptămână, purta pantaloni perfect călcați, o cămașă de culoare deschisă și un sacou de tweed.

– Pot să intru? întrebă cu voce sugrumată.

– Sigur. Ce s-a întâmplat?

Nu răspunse, și Christine se apropie de el, încolăcindu-l cu brațele. După o clipă, Martin spuse încet:

– Trebuie să vorbim.

Ea făcu un pas înapoi și se uită în ochii lui. Ceva din expresia lui Martin o speria.

– Ce e?

Martin se îndreptă către masa din bucătărie și se așeză, cu fața în mâini. Christine simți un gol în stomac. Se așeză în fața lui la masă.

– Ce s-a întâmplat?

El o privi în ochi.

– Nu pot s-o fac, Christine.

– Ce nu poți să faci?

– Să mă căsătoresc.

Christine îl privi un moment, fără să-i vină să creadă că vorbește serios. I se uscască gâtul.

– Am făcut eu ceva?

– Nu.

– Atunci ce n-am făcut? Nu înțeleg.

Nici un răspuns. Ochii Christinei se umplură de lacrimi.

– E vorba de altcineva?

– Nu. Martin se ridică, stânjenit: Pur și simplu nu sunt gata pentru asta. Totul s-a întâmplat prea repede. E ca și cum trenul nupțial al Christinei a luat viteză înainte să apuc eu să sar jos din el.

Christine se simțea ca de piatră.

– Asta vrei să faci? Să sari jos?

– Nu, nu asta. Vreau să spun... Răsuflă exasperat, apoi vocea i se îndulci: Nu pot s-o fac, Chris. Pur și simplu nu pot s-o fac *acum*.

– Nunta e peste o săptămână; invitațiile au fost trimise. Christine lăsa capul în jos: Nu pot să cred...

Începu să plângă.

– Hei, spuse el blând.

Întinse mâna să-i atingă părul, dar Christine i-o dădu la o parte. Martin înconjură masa și se așeză pe vine, lângă ea.

– Te iubesc, Chris.

– Și așa mi-o arăți?

– Ai fi preferat să afli după ce ne căsătoream că nu sunt pregătit? Vrei să mă prefac că sunt fericit?

Ea își acoperi fața cu mâinile.

– Credeam că *ești* fericit. Vocea i se frânse: Credeam că mă vrei.

– Sigur că te vreau. Dar nu așa. Îi mângâie părul: Ce vrei să fac? Vrei să mergem pur și simplu înainte?

Christine se uită fix la el.

– A, da, așa e, nunta mea de vis.

Își smulse inelul de pe deget și i-l aruncă în față. Inelul căzu pe covor.

– Ia-ți inelul și du-te. Lasă-mă în pace.

Martin trase aer adânc în piept, apoi se aplecă să ridice inelul. Se îndreptă către ușa.

– Îmi pare nespus de rău, Christine. Știu că nu e drept. Dar ar fi fost și mai rău dacă m-aș fi căsătorit cu tine simțind ceea ce simt. Se opri o clipă, apoi deschise ușa. Te sun mai târziu.

Christine nu îl privi.

– Te rog. Pleacă.

Când se închise ușa, se simți ca și cum s-ar fi închis peste inima ei. O cuprinsese un val de disperare și ar fi vrut să alerge după el. În loc de asta, se prăbuși cu capul pe masă, hohotind incontrollabil.

În celălalt capăt al camerei, ceainicul începu să fluiera.

O săptămână mai târziu

De ce trebuise să i se întâmple asta tocmai Christinei? se întreba Jessica, pe când bătea cu pumnii în ușa ei. Christine nu-i răspundea la telefon de zile în șir. Acum nu răspundea nici la ușă.

– Christine, sunt Jessica. Deschide. Știu că ești acolo.

În apartament, Christine zăcea transpirată pe patul nedesfăcut. O lumină crudă se scurgea prin jaluzelele pe jumătate trase ale camerei. Se trezise în bubuiala Jessicăi, fără să știe unde se află, până când o inundase amintirea, aspră și nechemată. În ziua aceea, mai mult ca ori-când, nu voia să vadă pe nimeni.

Se întinse peste marginea patului, până ajunse cu ochii la o palmă de ceasul deșteptător. Gemu, și se întoarse pe spate. Era deja unu fără un sfert.

N-ar fi trebuit să fie în pat. Ar fi trebuit să fie la biserică, în rochia ei perfectă, alături de mirele ei perfect. Ar fi trebuit să fie deja doamna Martin Christensen.

Bubuitul începu din nou, urmat de vocea Jessicăi:

– Christine, dacă nu răspunzi sun la urgențe, la 91 1.

– Vin, strigă ea cu voce răgușită.

Se rostogoli jos din pat. Camera era un dezastru, plină de haine și de cești și de casonete de polistiren.

În ultima săptămână trăise cu Cola dietetică, tăiței semipreparați și acadele.

Își croi drum până la ușa de la intrare și o deschise. Expresia de pe fața Jessicăi era un amestec de ușurare și enervare:

– Te-am sunat ieri de douăsprezece ori.

– Îmi pare rău.

Jessica intră în apartament și privi uluită în jur. În toți anii de când o cunoștea pe Christine, nu-i văzuse niciodată apartamentul într-o asemenea stare.

De obicei, Christine se îngrijora dacă nu se vedeau dungile de aspirator pe covor.

– Mamă, arată ca apartamentul meu!

Jessica închise ușa în urma sa, apoi o îmbrățișă pe Christine. Christine își lăsa capul pe umărul ei și începu să plângă.

– Îmi pare rău, scumpo, spuse Jessica. Nu e drept. Îi îndepărtă părul de pe față: Când ai mâncat ultima dată?

– Nu știu.

– Of, draga mea. Oftă: Du-te să faci un duș. Mergem la masă.

– Nu vreau să merg nicăieri, spuse Christine.

– Știu. Dar la Lord & Taylor au o reducere de 50%. Zâmbi: Și am o surpriză pentru tine.

– Nu mai vreau surprize.

– Sigur că nu vrei. Dar asta o să-ți placă. E o surpriză plăcută. Ai încredere în mine.

Era trecut de ora trei când cele două femei se așezară la o masă la cafeneaua din mall, înconjurată de sacoșe cu cumpărături. Imediat după ce chelnerița le luă comanda, Christine sorbi din paharul cu apă. După o clipă spuse:

- Mulțumesc că m-ai scos din apartament.
- Cu plăcere. Te simți bine?
- Nu tocmai. Se uită în ochii Jessicăi: E atât de umilitor.

Atunci se întoarse chelnerița. De cum îi puse salata în față, Christine spuse:

- Îmi pare rău, am cerut sosul separat.

Chelnerița se încruntă:

- Greșeala mea. Vă aduc altă salată.
- Asta e vinegreta de zmeură?
- Da, doamnă.

– Cred că o să vreau numai oțet și ulei. Și ați putea să-mi aduceți o felie de lămâie verde în loc de lămâie obișnuită?

- Sigur. Vin imediat.

Luă salata Christinei și plecă. Jessica clătină din cap:

- Fetișo, ești *atât* de dificilă.
- Îmi plac lucrurile așa cum îmi plac.

Christine ridică paharul de Cola. Jessica o îndemnă:

- Ce spuneai?

Christine clătină din cap:

– Îți petreci viața construind tot felul de fantezii romantice... Nu te aștepti din partea cavalerului să te arunce de pe cal la o aruncătură de băț de castel. Nu știi unde am greșit.

– *Tu* n-ai greșit cu nimic. Aici e vorba de Martin, nu de tine. Odată și-odată o să-i vină mintea la cap.

– Chiar crezi că o să se întoarcă? Întrebă Christine, cu speranță în glas. Jessica își regretă imediat comentariul:

– Zău, Christine, Martin se însura mai presus de condiția lui.

Ochii Christinei se umeziră:

– Martin e tot ce mi-am dorit vreodată. Dacă ar suna acum și mi-ar spune că a făcut o greșală, m-aș duce imediat să mă mărit cu el la un judecător de pace.

Jessica se încruntă, dar nu spuse nimic. O clipă mai târziu, Christine spuse:

– Crezi că o să-mi treacă vreodată durerea?

– Într-o zi. Dar n-o să te ajute cu nimic să te ascunzi în apartamentul ăla. Cu cât mai repede îți vezi de treabă, cu atât mai repede o să-ți revii. Expresia Jessicai se schimbă brusc: Ceea ce-mi aduce aminte...

Scoase din poșetă o broșură împăturită și o puse pe masă, netezind-o cu mâna.

– Poftim. Surpriza mea.

Christine privi broșura fără să înțeleagă. Era o broșură turistică, cu fotografia unor dealuri blânde, cu vegetație abundentă și niște ruine. Se mai vedea fotografia unei turme de lame, mânate de un băiețel.

– Ce e asta?

– E Machu Picchu, răspunse Jessica.

– Și de ce mi-o arăți?

Jessica se lăsă pe spătarul scaunului:

– Pentru că acolo mergem.

– Noi?

– Am făcut înscrierea pentru amândouă. E o fundație care duce americani în Peru, în misiuni umanitare. Muncești în sate, sau construiești cabinete medicale în junglă pentru băștinași. Și în timpul liber facem turul țării. O să vedem ruinele incase, o să urcăm în Anzi, o să stăm într-o cabană în jungla Amazonului.

Christine se uita fix la ea.

– O cabană în junglă?

– E de neuitat.

– La fel e și extracția unei măsele. Nu vreau să merg în junglă.

– De ce nu?

– Jess, știi... ideea mea despre camping este un hotel de trei stele. Dacă mergem în vacanță, hai la Palm Beach.

– Asta nu e o vacanță. Mi s-a spus că trebuie să muncești mai din greu decât ai făcut-o vreodată în viață.

– Și care e partea pentru care ar trebui să mă entuziasmez?

– Se spune că cel mai bun leac pentru o inimă frântă e să te dăruiești.

Christine își încrucișă brațele pe piept.

– De ce *întotdeauna* încerci să mă determini să fac lucruri pe care nu vreau să le fac?

– Pentru că tu nu vrei *niciodată* să faci *nimic*. Aș zice că ți-e frică de viață.

– Nu e adevărat.

– Spune-mi *un singur* lucru spontan pe care l-ai făcut anul ăsta.

– M-am logodit.

– Asta numești tu spontan? Erați împreună de șase ani.

Christine se uită la broșură.

– Oricum nu-mi pot permite chestia asta.

– Mama ta a plătit deja pentru tine.

– Mama *mea* a fost de acord cu asta?

– Mi-a trimis cecul.

– Ar fi fost drăguț dacă cineva mi-ar fi cerut și mie părerea.

– Dacă ai fi răspuns la telefon, ți-am fi cerut-o, răspunse Jessica.

Chelnerița se întoarce cu salata Christinei.

– Vi se pare în regulă?

Christine inspectă salata. Chelnerița îi aruncă o privire Jessicăi, care îi zâmbi cu înțelegere.

– E bine, spuse Christine.

– Uitați și un bol cu lămâi verzi. Poftă bună.

Jessica începu din nou:

– Habar n-ai prin ce a trebuit să trec ca să organizez chestia asta, ca să nu mai vorbim de cât de greu mi-a fost să-mi iau concediu. Și n-am de gând să mă duc singură.

– Atunci ia pe altcineva. Nu vreau să merg în Peru.

– De unde știi? N-ai fost niciodată acolo.

– Nici în iad n-am fost niciodată, și cu toate astea sunt foarte sigură că nu vreau să merg.

– Dă-mi un singur motiv pentru care să nu mergi.

– Îți dau un milion de motive. Păianjeni. Milioane. Mari. Păianjeni destul de mari ca să prindă păsări și să le mănânce.

Jessica o privi fără expresie.

– Unde ai auzit asta?

– Pe Discovery. Și mai sunt și șerpi.

Jessica clătină din cap.

– Ești imposibilă.

– Eu sunt imposibilă? Nu eu ți-am cerut să faci asta.

– Uite ce e, duminică seara e o întrunire de orientare. Putem să mergem și să aflăm detalii. Numai, te rog, nu te hotărî până atunci.

Christine se uită în jos un moment, apoi răsuflă adânc:

– Fără promisiuni.

– OK, spuse Jessica. Fără promisiuni.

Întrunirea de orientare se ținea în sala de ședințe de la Biblioteca Municipală din Dayton. Pe ușă era lipită o foaie de hârtie pe care cineva scrisese cu un marker:

EXPEDIȚIILE PUMA-CONDOR

În sală erau vreo douăzeci și cinci de persoane, deja așezate. Era un grup amestecat, femei și bărbați în număr aproximativ egal, cei mai mulți între douăzeci și treizeci de ani, deși unii păreau destul de tineri ca să fie elevi de liceu.

În fața adunării stătea un bărbat tânăr, înalt, cu o față plăcută și o constituție athletică. Căuta ceva într-o servietă. Purta o pălărie de fetru, care-l făcea să semene puțin cu Indiana Jones. Ridică privirea când intrară cele două femei, apoi se îndreptă către ele să le salute, ținând în mână un teanc de plicuri.

– Bună seara, doamnelor. Eu sunt Jim.

Le privi pe amândouă din cap până-n picioare, și ochii i se opriră asupra Jessicăi. Ea zâmbi cochet:

– Bună. Eu sunt Jessica. Ea e Christine.

– A, da, Jessica. Am vorbit la telefon. Mă bucur să vă cunosc, în fine, pe amândouă. Se întoarse către Christine: Îmi pare bine că ai hotărât să ni te alături.

– Încă nu m-am hotărât, spuse ea.

Jim încuviință din cap.

– Poate discuția de azi o să te ajute să iei o decizie. Între timp... Scotoci printre plicuri: Țsta e pachetul tău, Jessica. Și aici e al tău, Christine. Privi spre ceasul din perete: E timpul să începem.

Îi zâmbi Jessicăi și se întoarse în partea din față a încăperii.

Pe când se așezau, Jessica spuse:

– E *superb*. Ți vine să crezi? O să mergem pe jos, prin jungla fierbinte, asudați, împreună cu *el*.

Christine scutură din cap.

– Bun. Atunci nu ai nevoie de mine.

Jim închise servieta și se întoarse cu fața către grup.

– *Bienvenidos*. Numele meu este Jim Hammer. Sunt reprezentantul pentru Ohio al Expedițiilor Puma-Condor, și am fost în Peru de mai bine de douăzeci de ori. Pentru început, vreau să lămuresc un lucru. Asta *nu* e o vacanță. Dacă vă așteptați la o croazieră confortabilă, cu bomboane pe pernă înainte de culcare, nu vă aflați în locul potrivit.

Din grup se auziră câteva râsete.

– Dacă însă vă așteptați la o aventură despre care să le puteți povesti cândva nepoților, atunci ați venit unde trebuia.

Cei din public dădură din cap sau murmurară câteva cuvinte de încuviințare.

– Perfect, atunci să începem.

Jim ridică un plic deasupra capului:

– Cu toții aveți câte un asemenea pachet. Dacă o să vă uitați înăuntru, o să găsiți o foaie galbenă. Cu cealaltă mână ridică o hârtie: Asta este lista cu ceea ce *trebuie* să faceți înainte de 2 decembrie. Nu amânați. Mai ales treburile legate de pașaport.

– Uite, Chris, spuse Jessica, liste. Tu adori listele.

– Taci din gură, răspunse ea.

Jim ridică o altă foaie de hârtie.

– Foaia albastră din pachet este un formular de vaccinare. Pentru o ședere de două săptămâni, guvernul peruvian nu cere formular de vaccinare, dar noi vă cerem să aveți vaccinul antitetanos și cel pentru hepatita A și B.

Un student din partea din față a încăperii ridică mâna:

– Dar pentru malarie și febră galbenă?

– Există vaccinuri pentru amândouă; e decizia voastră. Bolile acestea sunt rare. Nu sunt o problemă în Cuzco sau în Anzi, unde o să fim la altitudine prea mare pentru țânțari, dar în Puerto Maldonado și în junglă e posibil. Vă sfătuiesc să vă întrebați doctorul.

– Minunat. Păianjeni și malarie, spuse Christine.

Jim luă o altă foaie de hârtie de pe masă.

– Foaia roz este lista de bagaje. O să călătorim cu puține bagaje. Foarte puține. Puteți să luați doar o geantă de mână, fiindcă folosim spațiul pentru bagaje de cală ca să ducem proviziile pentru misiunea umanitară.

– O geantă de mână pentru zece zile? Întrebă o femeie, indignată. Nu putem să trimitem proviziile înainte?

– Nu prea. E dificil să trimiți lucruri în Peru. Oficialitățile ar putea încerca să confişte proviziile în vamă sau să perceapă taxe. Acum scoateți, vă rog, din plic cele trei foi capsate la un loc. Acolo aveți itinerariul. Plecăm din Cincinatti pe 3 decembrie, seara, și ne întoarcem acasă la timp ca să prindem Crăciunul. Vă privește cum ajungeți la aeroport. Vă sugerez să vă grupați mai mulți într-o mașină, dacă e posibil. De la Cincinatti zburăm direct la Lima. Ajungem acolo pe la șapte și jumătate dimineața. O să ne ia cam o oră să trecem prin vamă și să ne recuperăm bagajele, așa că ar fi bine să dormiți în avion. Nu ieșim din aeroport. Zburăm mai departe spre Cuzco pe la prânz, așa că nu merită să luăm camere la hotel doar pentru câteva ore. Vestea bună e că Lima e doar cu o oră înaintea noastră, așa că diferența de fus orar n-o să vă supere prea tare. La Cuzco ajungem pe la ora unu. După ce ne luăm bagajele, un autobuz o să ne ducă la hotel. În seara aceea o să fiți liberi. Puteți să ieșiți să vizitați orașul. A doua zi începem primul nostru proiect, la un orfelinat care se numește El Girasol, ceea ce în spaniolă înseamnă „floarea-soarelui”.

Își ridică privirea de pe listă:

– Pe lista de bagaje observați opțiunea de a aduce haine sau jucării pentru copii. Se apropie Crăciunul, așa că ne-au rugat să aducem daruri pentru copiii de la orfelinat. Bineînțeles, e voluntar.

Se uită din nou în program.

– În prima zi o să lucrăm până după-amiaza târziu; după aceea ne întoarcem la Cuzco pentru cină și vizitarea orașului.

– Floarea-soarelui, Chris, spuse Jessica. E un semn.

– Următoarele două zile sunt tot la Floarea-Soarelui, dar în a treia zi plecăm dimineața devreme, și luăm autobuzul către Valea Sacră. O să petrecem noaptea la Urubamba, iar a doua zi o să luăm trenul spre Aguas Calientes și Machu Picchu. O să petrecem ziua la Machu Picchu, apoi luăm trenul înapoi spre Cuzco. A doua zi de dimineață, devreme, zburăm către Puerto Maldonado. Puerto e un orașel din junglă, unde avem un proiect de o zi, la o școală elementară. A doua zi luăm autobuzul spre Laberinto, de unde ne îmbarcăm pentru Amazon. O să fim pe râu cam patru ore și jumătate, după care debarcăm și pornim prin junglă. De partea cealaltă, la Lacul Huitoto, ne așteaptă canoele. Cu o canoe se ajunge la Cabana Makisapa cam în 40 de minute. Acolo o să rămânem trei zile. Credeți-mă, după atâta muncă și călătorii o să vă prindă bine odihna.

Un tânăr ridică mâna:

– La cabană ce putem face?

– Activitățile preferate de majoritatea grupurilor în junglă includ vânătoarea de crocodili, privitul păsărilor, pescuitul de piranha și plimbări – dar numai în grup. Suntem *totuși* în junglă, și sunt tot felul de jaguari și anaconde, și tot felul de vipere nesuferite. Chiar și broaștele și fluturii sunt veninoși.

Christine ridică mâna:

– Da, Christine? spuse Jim.

– Păianjeni sunt?

– Mda. Unii mari. Suficient de mari ca să poată prinde păsări.

Christine îi dădu un cot Jessicăi. Jessica se mulțumi să zâmbească.

– Alte întrebări?

Se mai ridică o mână.

– Cum e vremea?

– Bună întrebare. Peru e la sud de ecuator, așa că o să fim acolo când la ei e vară. Îmbrăcați-vă în consecință. Este însă și anotimpul ploilor, așa că luați-vă și o pelerină. Și o să fim și destul de sus în Anzi, așa că ar fi bine să vă aduceți o jachetă, ceva.

– Dacă tot avem atâta loc în bagaje, spuse Christine.

– Alte întrebări mai sunt?

Nu mai spuse nimeni nimic, așa că Jim continuă:

– Bine, atunci am o prezentare scurtă pe care vreau să v-o arăt. Poate cineva să stingă lumina?

Porni proiectorul în timp ce luminile se stingeau.

Prezentarea avea cinci minute și consta în fotografii din excursiile anterioare. Se puteau vedea grupuri de americani muncind cot la cot cu peruvienii, construind sere și latrine, săpând șanțuri pentru conductele de apă, zugrăvind săli de clasă. Toată lumea râse la vederea unui băiețel care se fălea cu ochelarii lui noi, strălucind de mândrie ca și cum ar fi primit o medalie de aur.

Un alt diapozitiv arăta un grup de femei americane îmbăind sugari. Urmau fotografii ale unor copii mici dormind pe praguri de uși sau cerșind, cu ochii întunecați și lipsiți de expresie.

Prezentarea era făcută pe muzică, și efectul emoțional era puternic. Când se aprinseră luminile, mulți dintre cei din încăpere își ștergeau lacrimile. Jessica îi întinse Christinei o batistă de hârtie.

Jim reveni în fața sălii.

– Despre asta e vorba. Despre șansa de a vă regăsi, pierzându-vă în munca depusă în folosul altora. Aștept cu plăcere să vă revăd pe toți peste două săptămâni. Dacă aveți întrebări, sunați-mă. Altfel, ne vedem la aeroport.

Pe când grupul se ridica să plece, Christine, încă trăgându-și nasul, spuse:

– Merg.

Jessica se uită la ea:

– Ce?

– Merg.

Pe când încăperea se golea, Jessica se opri să vorbească cu Jim.

– A mers, spuse ea. Christine se smiorcăie ca un copil.

Jim zâmbi triumfător.

– Prezentarea îi convinge de fiecare dată.

Capitolul 4

Întotdeauna este iarnă pe undeva...

Jurnalul lui Paul Cook

– Sunt atât de fericită că scăpăm de iarnă, spuse Jessica.

Cu radiatorul Jeep-ului la putere maximă, era greu de imaginat că undeva pe lume era vară.

– Fetițo, ne întoarcem bronzate.

– Mda, asta e bine, spuse Christine, fără intonație.

Jessica se încruntă. Christine fusese tăcută mai tot drumul. Jessica bănuia că își regretă hotărârea. Dar Christine devenise melancolică din alte motive. Încă nu primise nici o veste de la Martin și se gândea că acesta nici măcar nu știe că ea pleacă.

Jessica opri mașina în parcare pe termen lung a aeroportului; cele două femei își luară bagajul de mână și se îndreptară către terminal. Nu departe de intrare îl găsiră pe Jim, singur, în mijlocul unui munte de rucsaci și genți de voiaj. Într-o mână ținea un dosar, pe care-l ridica în clipa când le văzu.

– Începusem să mă întreb dacă nu v-ați răzgândit.

– Nici o șansă, răspunse Jessica. Ce-i cu toate bagajele astea?

– Provizii. Avem truse de igienă personală, ochelari, cărți, pături, medicamente, tot ce ne-ar putea trebui.

– Putem să te ajutăm cu ceva? întrebă Christine.

– Nu. Aștept un hamal. Trebuie să vă duceți la biroul de îmbarcare, apoi la terminalul B. Să fiți la poarta 42 nu mai târziu de zece și jumătate. Ne îmbarcăm împreună. *Hasta luego*.

– *Hasta* cum? spuse Jessica.

– Înseamnă „ne vedem mai târziu“, răspunse Christine.

Christine nu mai ieșise niciodată din țară, și în mijlocul terminalului internațional, în babilonia de limbi străine, simțea disconfortul crescând al șocului cultural. Luase cu ea un roman de dragoste și niște

Dramamină, pe care o înghiți imediat. O jumătate de oră mai târziu, Jim ajungea la poarta de îmbarcare, și grupul se adună în jurul lui. Verifică lista și se îmbarcă cu toții.

Imediat ce avionul decolă, Jessica scoase un iPod din poșetă, își puse căștile în urechi, rezemă o pernă de hublou și închise ochii. Când Dramamina își făcu efectul, Christine adormi și ea, cu capul pe umărul Jessicăi.

După cinci ore și jumătate, pilotul anunță că își încep coborârea către aeroportul Jorge Chávez. După debarcare, pasagerii fură mânați către birourile de la imigrări. Christine simțea deja căldura și umezeala aerului peruvian.

În sala de la imigrări, Jim adună grupul, cu dosarul în mână.

– Fiecare din voi trebuie să ia două genți de provizii și să le treacă prin vamă. Toate bagajele sunt marcate clar cu însemnele Puma-Condor. La ieșirea din vamă or să vă aștepte doi bărbați care să vă ia bagajele și să le înregistreze la zborul următor. După ce v-au luat bagajele, așteptați în terminal. Și, apropo, acum ar fi un moment bun ca să schimbați bani. Rata de schimb din aeroport este mai bună decât cea de la hoteluri.

În timp ce Jim era atent la întârziată grupului, Jessica și Christine trecură de imigrări, apucară patru genți de pe banda transportoare și le trecură prin vamă. Așa cum li se promisese, doi peruvieni stăteau chiar la ieșirea din terminal, ținând în mână o hârtie pe care scria EXPEDIȚIILE PUMA-CONDOR. Jessica și Christine își lăsară bagajul la cei doi bărbați și se întoarseră în terminal să schimbe bani.

Când sosi Jim, îi conduse la o altă poartă, de unde se îmbarcă într-un avion mai mic. Pe la ora unu după-amiază aterizară la Cuzco.

Chiar înainte ca ușile avionului să se deschidă, Christine începu să simtă efectele altitudinii; capul o durea și sinusurile parcă stăteau să-i explodeze. Temperatura era mult mai scăzută decât la Lima, și Christine începu să-și frece brațele și umerii în drum spre parcare.

Se opri să privească în jur. Aeroportul din Cuzco era mult mai mic decât cel din Lima, dar proporția dintre străini și băștinași era mai ridicată. Aflat în inima civilizației incase, Cuzco atrăgea un debit constant de turiști străini.

La unul din capetele aeroportului se vedea un teren de fotbal, iar la celălalt, aproape de stația de autobuz, era un șir de tarabe mici de lemn cu artizanat peruvian. În timp ce Jessica arunca o privire pe la ta-

rabe, Christine se așează pe bordură să urmărească cum bagajele le sunt încărcate într-un autobuz. Jim se așează lângă ea.

– Cum îți merge?

– Mă doare capul.

– Probabil că ai rău de altitudine. Suntem la peste 3 000 de metri înălțime. O să-ți aduc ceva pentru durerea de cap.

Se ridică și traversează parcare, îndreptându-se către o femeie care purta o pălărie albă și portul colorat din Quechuan. Îi întinse o mone-dă, iar ea îi dădu în schimb o pungă de plastic micuță, plină cu frunze de un verde închis. El îi aduse Christinei punga.

– Ce e înăuntru? întrebă ea, examinând frunzele.

– Frunze de coca.

– Coca? Vrei să spui cocaină?

– Aceeași frunză. Dar astea sunt pentru ceai. Ajută să învingi răul de altitudine. La hotel poți să ceri apă fierbinte.

O jumătate de oră mai târziu, autobuzul oprea în fața Hotelului Vilandre. Grupul umplu holul micuț. Jessica și Christine primiră o cameră la etajul trei. Hotelul avea un singur lift, așa că urcară pe scări. Jessica deschise ușa, apoi se opri.

– Pregătește-te.

– Pentru ce?

– Urât răăăău!

Camera era de dimensiuni obișnuite pentru un hotel, austeră și demodată. Draperiile erau cafenii, decolorate de soare; parchetul era uzat și zdrelit. Paturile aveau păaturi rărite până la urzeală. Christine privi în jur.

– Mă rog, nu mă așteptam la Four Seasons.

Intră în cameră, își puse geanta pe pat și o deschise. Din buzunarul interior scoase o brățară, se aplecă și o înfășură în jurul unuia din picioarele patului.

– Aia ce mai e? întrebă Jessica.

– Ne-au spus să aducem zgărzi anti-purici.

Jessica se holbă la brățară.

– Aia nu arată ca o zgardă anti-purici.

Se apropie un pas.

– Era urâtă. Am lipit niște strasuri pe ea.

Christine mai scoase încă trei și le legă în jurul fiecărui picior al patului. Jessica izbucni în râs. Christine se crispă.

– Mă bucur că mă găsești amuzantă, spuse ea înțepat.
Se așează pe un colț de pat. Salteaua era tare și jilavă.

Jessica oftă apăsât, apoi se duse la fereastră. Acoperișurile dimprejur erau acoperite mai ales cu olane de teracotă, încoronând ziduri de stuc. Frânghiile de rufe se întindeau de la o clădire la alta, ca niște imense pânze de păianjen.

– Îți vine să crezi că suntem aici? întrebă Jessica.

Christine scoase un urlet. Jessica se întoarse, speriată.

– Ce e?

Christine arătă către unul din colțurile camerei.

– Acolo e ceva.

Jessica ridică privirea. O șopârlă mică, de culoare ștersă, verzuie, stătea lipită de perete. Oftă ușurată:

– Doamne! Am crezut că e o tarantulă sau cine știe ce. E doar un gecko. Aduce noroc.

– Nu pot să dorm într-o cameră unde mișună șopârlele.

– N-o să-ți facă nici un rău. În plus, mănâncă păianjeni.

– Asta e liniștitor.

– Nu fi plângăcioasă. Eu ies să văd orașul. Vrei să vii?

– Am nevoie de somn. Când te întorci?

– Nu știu. Jim ne-a invitat la cină la ora cinci.

Christine se uită la ceas. Era aproape două.

– Unde ne întâlnim?

– Restaurantul e în piață. Îți las adresa scrisă.

Notă numele și adresa restaurantului pe dosul biletului de avion.

– Sunt sigură că vor mai fi și alții din grupul nostru în hol când se face timpul de plecare. Vino și tu cu ei.

– Bine, răspunse Christine, întinzându-se în pat.

Jessica se opri în ușă:

– Poate ar trebui să porți și tu o zgardă anti-purici la gât. Să te aperi de gecko.

– Dispari.

Jessica rânji:

– Ne vedem mai târziu.

Ușa se închise. Christine se întoarse pe partea cealaltă și adormi.

Când se trezi, se uită imediat către locul unde se aflase șopârla; era încă acolo, ceea ce îi liniști două temeri – unu, știa unde se află, și doi, ceva atât de letargic nu putea fi o prea mare amenințare.

Își privi ceasul. Era deja cinci și zece. Își perie părul, își înhăță poșeta și se grăbi pe scări în jos. Se opri la recepție, unde funcționarul era ocupat să scrie ceva.

– Scuzați-mă, domnule.

El ridică privirea și zâmbi:

– Da, *señorita*.

– Restaurantul acesta e departe de aici? Întrebă ea, arătându-i adresa.

El se uită la bilet, apoi din nou la ea.

– E prea departe de mers pe jos. Dar nu e departe cu un taxi. Este în piață.

– Cam cât ar trebui să coste?

– Ar trebui să fie numai doi soles. Aveți soles?

Ea scoase din buzunar un pumn de monede și începu să caute printre ele.

– Asta este, spuse funcționarul, luând una dintre monede din grămadă. Două din astea. Și ar trebui să luați și asta. Îi întinse o carte de vizită a hotelului: În caz că vă rătăciți.

– Mulțumesc, spuse ea, punând cartea de vizită în buzunar. Unde e cel mai ușor să găsesc un taxi?

– În stradă, *señorita*.

Nu era sigură dacă nu cumva râde de ea, dar părea sincer, așa că îi mulțumi și ieși din hotel.

Afară, aerul vibra de zgomotele traficului. Christine fu imediat înconjurată de vânzători ambulanți, care-și laudau măfurile. Îi ofereau păpuși micuțe, în formă de lame, pulovere și căciuli din lână de alpaca, bijuterii din argint și turcoaze. Se opri să le privească și cineva se izbi de ea. Se întoarse, și văzu un puștan cu părul vâlvoi care-și scotea mâna din poșeta ei. Îi luase portofelul.

– Hei...

Băiatul tâșni ca din pușcă. Chiar atunci, din mulțime se desprinses un bărbat, care îl apucă pe băiat de mijloc și-l ridică de la pământ. Îl aduse până la ea. Când fu în apropiere, îi spuse băiatului: „*Devuélveselo a la señorita.*“ („Dă-i-l înapoi doamnei.“)

Ochii copilului fugeau speriați de la bărbat la Christine. Apoi dădu drumul la pradă.

– *Gracias*, zise bărbatul.

Luă portofelul și i-l întinse Christinei, care-l puse înapoi în poșetă.

– *Muy bien. Ahora vete*, îi spuse bărbatul copilului.

Lăsa copilul jos, și acesta dispăru ca un pește eliberat în apa râului.

Christine se uită la străin. Avea părul de culoarea cafelei, lung până aproape de umeri, și purta o pălărie de piele uzată. La gât îi atârna un șnur de piele, care dispărea în V-ul cămășii. Avea ochii albaștri pătrunzători, iar tenul îi era bronzat de soare. Christine își spuse că trebuie să fie american sau european, poate australian, dar nu părea deloc nelalocul lui. Privindu-l, se simți brusc stângace.

– Vorbiți engleză? întrebă ea.

– *Sí, señorita*.

Asprimea feței i se topi, transformându-se într-un zâmbet plăcut:

– Vă simțiți bine?

Accentul era american.

– Da, mulțumesc.

– Cu plăcere.

Bărbatul emana o energie care o intriga pe Christine. Îl întrebă:

– De ce i-ați dat drumul?

– Peru are legi stricte de tipul „prinde-l și dă-i drumul” în ceea ce privește copiii străzii.

Christine își dădu seama că glumea, și îi zâmbi. Zâmbi și el.

– Pot să vă ajut să ajungeți undeva?

– Mă pregăteam să opresc un taxi.

– Dați-mi voie.

Se apropie de bordură și ridică brațul în direcția traficului. Imediat, lângă ei opri o mașină micuță. Christine se apropie de ea.

– Mulțumesc.

– *¿A dónde va?* întrebă șoferul.

– Unde mergeți? o întrebă americanul.

Ea îi întinse biletul de avion.

– În locul ăsta. E un restaurant.

El se uită la adresă și îi spuse șoferului:

– *La señorita va al restaurante Inca Wall en la Plaza de Armas*. Se întoarse către ea: Trebuie să fiți din grupul lui Jim Hammer.

– Îl cunoașteți pe Jim?

– Îl cunosc foarte bine. Îi place la nebunie restaurantul ăla. Încercați *cuy*.

– *Cuy?*

– E o delicată locală.

– Mulțumesc. O să-l încerc.

Bărbatul îi deschise portiera mașinii.

– *Hasta luego*.

Se îndepărtă, în timp ce taxiul se repezi cu viteză înainte, amestecându-se în trafic. Christine era oarecum uluită de întreaga experiență, și privi înapoi după el, dar dispăruse. *Hasta luego*. Avea oare să-l revadă mai târziu?

Taxiul își făcea loc prin îngrămădeala traficului, iar Christine se rezemă de speteaza banchetei. Peste câteva momente ajunseră în piață, unde opriră în fața unui lung șir de clădiri în stil colonial spaniol. Șoferul arătă către o ușă mică, roșie, de pe fațada de stuc.

– *Está allí*, spuse el.

– *Gracias*, răspunse ea.

Îi întinse două monede și coborî pe strada pavată cu pietre negre.

Plaza de Armas era centrul cartierului istoric din Cuzco, și arăta mult mai european decât se așteptase. Clădirea care domina piața era catedrala, o structură barocă imensă, de secol al XVII-lea. Aici proclamase Pizarro cucerirea orașului Cuzco și a întregii civilizații incase. Catedrala era un monument în cinstea acelei victorii, construit pe fundația de piatră a palatului regelui incas.

În centrul pieței era un pătrat de piatră, cu alei în forma unei cruci latine. În capătul de nord al pătratului se găsea o fântână verde, împodobită cu o lebadă. Perimetrul pieței era decorat cu arcade de piatră, *portales* ale magazinelor pline de culoare ale artizanilor și restauratorilor locali.

Aproape imediat ce taxiul dispăru, Christine se trezi înconjurată de un grup de copii – cu fețe murdare, desculți, cu haine slinoase și zdrențuite. Se apropiau de ea agresivi, cu mâinile întinse, unii cu ceva de vânzare în mână, alții doar cu palmele deschise.

– Doamna frumoasă, vederi de vânzare, numai un sol. Ieftin, spuse o fetiță, fluturându-i în față cărțile poștale.

Un alt copil i se aruncă la picioare cu o cârpă murdară.

– Lustruim pantofii, *señorita*. Vă lustruiesc pantofii.

– *Chocolate, sublime*, spuse un băiat mai mic, cu ochii albi de cataractă. Mmmm, *chocolate*.

Christine scoase din poșetă un pumn de monede și îi dădu fiecărui copil câte un sol. Porni către restaurant, tot urmărită de copii. Aceștia continuă să cerșească până când un bărbat de la intrarea în restaurant țipă la ei, și o luă la fugă.

Bărbatul îi deschise ușa de la intrare. Restaurantul era răcoros și întunecat, cu plăci de teracotă pe jos și pereți de stuc. Când ochii i se obișnuiră cu lumina săracă, observă un grup mare, care ocupa mai multe mese către spatele restaurantului. Jessica era așezată lângă Jim și-i purta pălăria. În timp ce Christine se îndrepta către grup, cineva strigă:

– Uite-o!

Sosirea îi fu salutăată cu aplauze și urale, și câteva mormăieli.

– Ai reușit să ajungi, spuse Jessica. Pariaserăm că n-o să ne găsești.

– Vai, mulțumesc, răspunse Christine, așezându-se. Se întoarse către masa din spatele ei și spuse: Sper că ați pierdut cu toții banii.

Toată lumea râse.

– Cum te simți? întrebă Jim.

– Mă simțeam minunat. Până când am fost jefuită.

Jim clătină din cap și oftă:

– Cât ai pierdut?

– Portofelul, timp de o clipă. L-am căpătat înapoi. Un american a apărut din senin, a pus mâna pe copil și l-a făcut să-mi dea portofelul înapoi. Christine îi spuse apoi lui Jim: Te cunoștea.

– Cum arăta?

– Înalt, cu părul lung, șaten – un aspect dur.

– Paul Cook, spuse Jim. Conduce orfelinatul unde mergem mâine. Probabil era în apropierea hotelului; trebuia să-mi aducă mie ceva.

Tocmai atunci apărură o chelneriță cu mai multe platouri mari. Pe unul din ele era un fel de rozător care fusese gătit întreg. Arăta ca și cum ar fi fost pregătit de un taxidermist, nu de un bucătar. Așeză platoul în fața lui Jim.

– Ce e *aia*? întrebă Jessica.

– Aș fi mai degrabă tentat să-l îngrop decât să-l mănânc, remarcă cineva.

Jim zâmbi:

– E cobai fript. Peruvienii îi spun *cuy*.

– *Cuy*? Prietenul tău Paul mi-a recomandat să încerc *cuy*, spuse Christine.

Jim rânji:

– Mda, Paul era.

Chelnerița așeză un platou în fața Jessica. Pe platou erau o banană prăjită și un piept de pui fript, cu orez galben.

– Poftim, Chris, ajunge pentru amândouă.

Mâncară în tihnă, apoi ieșiră din restaurant în piață. Era deja întuneric, și o formație folk peruviană cânta în centrul pieței, așteptând ca turiștii să le arunce bani. Negustorii își scosese tarabele în centrul pieței, care se înviorase de sunetul comerțului, al muzicii și al mulțimilor.

Jessica și Jim formaseră o pereche, făcând-o pe Christine să se simtă puțin stingheră, așa că foarte curând se îndepărtă, de capul ei. Peste tot erau perechi de îndrăgostiți, și gândul la Martin reveni în forță. Cu sufletul greu, se plimba prin labirintul de tarabe și umerase cu haine.

Îi zări pe Jessica și Jim așezați pe zidul scund de piatră al fântânii și, când își termină cumpărăturile, se întoarse la ei. Nu o văzuseră apropiindu-se.

– Hei, copii!

Amândoi întoarseră privirea către ea.

– Unde ai fost? întrebă Jessica.

– La cumpărături. Mă întorc la hotel.

– Așa devreme? întrebă Jim.

– Sunt puțin obosită.

– Știi drumul înapoi?

– Receptorul mi-a dat o carte de vizită.

– Nu mă aștepta, zise Jessica.

Christine ieși în stradă și opri un taxi. Ajunsă în cameră, căută șo-pârla, care era tot acolo, și se întrebă dacă chiar era vie. Se gândi din nou la Martin. De ce se agăța de el? Martin nu-i trimisese nici măcar un e-mail din ziua când anulase nunta.

Stinse lumina, se urcă în pat și trase cuverturile până la bărbie. În întuneric, începu să revadă în minte întâmplările zilei. Apoi se gândi la bărbatul care-i salvase portofelul. Paul. Se întrebă dacă avea să-l vadă a doua zi la orfelinat. Și, în pragul somnului, speră că o să-l vadă.

Capitolul 5

Astăzi am auzit o adolescentă americană comparându-și lipsurile cu cele ale copiilor de aici, pentru că părinții ei nu voiau să-i cumpere decât o mașină la mână a doua. Nu există oameni mai săraci decât cei care nu înțeleg cât de bogată le este viața.

Jurnalul lui Paul Cook

Jessica deja coborâse la micul dejun când Christine ieși de la duș. Se șterse și își îmbracă jeanșii. De un deceniu nu-i mai fuseseră atât de largi.

Măcar logodna nu a fost complet fără folos, își zise ea. Termină de îmbrăcat, își luă rucsacul și coborî.

Parterul era un larg spațiu deschis, fără ferestre, cu pereți zugrăviți în roz și plini de afișe cu atracțiile turistice din Cuzco. Jessica era așezată într-un colț, împreună cu două persoane din grup, o femeie mai în vârstă, cu ochelari cu rame groase de baga, și un bărbat scund și plinuț, cu un zâmbet plăcut. Jessica îi făcu semn cu mâna.

– Aici.

Christine se apropie de masă.

– *Buenos días*, spuse femeia. Eu sunt Joan Morton.

– Bună, Joan.

Bărbatul întinse mâna.

– Iar eu sunt Mason Affleck, din Birmingham.

– Încântată. Eu sunt Christine. Se uită în farfuriile lor: Deci, ce e bun de mâncare?

– Pâinea prăjită arată ciudat, dar e gustoasă, răspunse Jessica.

– Încearcă para țepoasă.

– E bună?

– Nu, dar o să ai ceva de povestit când ajungi acasă.

Christine se apropie de bufet. Se uită prin platouri și se întoarse cu un măr, o banană și suc de portocale.

- La ce oră te-ai întors aseară? o întrebă pe Jessica.
- Târziu. După miezul nopții.
- Ce ai făcut?
- Doar am stat de vorbă. Cred că am rămas ultimii în piață.
- Apropo de asta, spuse Christine privind în jur, unde e toată lumea?

- Probabil se urcă în autobuz, răspunse Jessica. Se uită la ceas și gemu: Am întârziat. Trebuie să mergem.

Christine își bău sucul dintr-o suflare și-și puse fructele în rucsac. Toți patru se grăbiră spre ieșire.

Jim aștepta lângă autobuz.

- Iată-vă. Am crezut că ați dezertat.
- Nu. Cineva m-a ținut trează până târziu azi-noapte, zise Jessica.
- Cine pe cine a ținut trează? replică el.

Ușa autobuzului se închise în timp ce ei își ocupau locurile. Jim îi făcu semn șoferului, și porniră. Pe când ieșeau din Cuzco, Jim spuse:

- Să vorbim puțin despre proiectul de azi. O să lucrăm într-o veche hacienda transformată în orfelinat, numită Floarea-Soarelui. E cam la jumătate de oră de mers de aici, spre sud. Orfelinatul a fost înființat acum șase ani de un polițist pe nume Alcides Romero. Alcides nu mai suporta felul în care poliția din Cuzco ignora copiii străzii, pe care-i lăsa să moară de foame pe drumuri. Știa de hacienda asta abandonată și a convins statul să o doneze poliției. Apoi și-a folosit jumătate din salariu ca să cumpere de mâncare și să țină copiii aici. Acum câțiva ani am aflat ce se petrece, și de atunci îl ajutam. Cu doar câțiva dolari pe lună putem să hrănim, să îmbrăcăm și să educăm un copil.

Autobuzul urca pe un drum prăfos, printre colibe de paie. După o curbă a drumului apărură zidurile de piatră și cărămidă nearsă ale haciendei. Chiar și în dărăpănarea ei, era clar că structura - căminul unui fermier bogat din secolul al XVIII-lea - fusese cândva splendidă.

Terenul din spatele haciendei urca în pantă lină către niște dealuri scunde, acoperite de vegetație luxuriantă. Autobuzul coborî încet un drum de pietriș, în pantă abruptă, și opri lângă hacienda, la câțiva metri de poalele dealului.

Jim conduse grupul pe o potecă îngustă, până în curtea pătrată a haciendei. Un peruvian scund, îmbrăcat cu un tricou murdar Pu-ma-Condor se repezi să-i întâmpine.

- *Hermano*, spuse el, îmbrățișându-l pe Jim.

– *Hola*, Jaime, spuse Jim. *¿Qué tal?*

– *Muy bien*, replică el, entuziasat. Privi către grup: *¡Bienvenidos!* strigă către ei.

– A spus „bine ați venit“, traduse Jim. Bun, haideți să ne adunăm. Grupul se strânse lângă ghizdul de piatră al unei fântâni.

– Ni s-a cerut să ajutăm orfelinatul să construiască o seră. Și mai avem nevoie de doi voluntari care să zugrăvească sala de clasă.

Jessica ridică mâna.

– Zugrăvim noi.

– OK, Jessica și Christine, sunteți angajate. Jaime o să vă ducă în clasă. Restul, veniți cu mine.

– Ce a fost asta? întrebă Christine.

– Construcția unei sere nu părea prea amuzantă.

Îl urmară pe Jaime către o încăpere slab luminată de la capătul unui coridor pardosit cu gresie. Camera era cavernoasă, cu tavanul înalt, luminată de o singură fereastră deschisă. În mijloc era o schelă metalică, înconjurată de cutii cu vopsea, o tavă de aluminiu și mai mulți trafaletii.

– Vopsim, anunță Jaime.

Vorbele reverberară în încăpere. Se lăsă pe vine și, cu vârful unei șurubelnițe, deschise capacul unei cutii cu vopsea galben pal. Luă cutia și o puse alături de Jessica.

– Unde sunt toți copiii? întrebă Christine.

Jaime clipi, fără să înțeleagă.

– Copiii, spuse ea rar. Co-pi-ii.

– Ah, înțelese el. *Los niños están en la escuela*. Școală.

Turnară vopseaua în tavă și își muiară trafaletii în ea. Începură cu peretele de sud. Christine zugrăvea porțiunea de jos, în timp ce Jessica urcă pe schelă, întinzându-se spre tavan.

Le luă cam 40 de minute să termine primul perete, după care mutară schela pe următorul. Pe când își luau din nou trafaletii în mână, Christine observă un băiețel care stătea lângă ușă. Avea pielea de culoarea cafelei cu lapte și ochii mari, căprui. Îi șopti Jessicăi:

– Jessica, uite.

Jessica privi spre ușă. Când văzu copilul, fața i se luminează într-un zâmbet.

– Ai mai văzut în viața ta ceva atât de drăguț?

Băiatul se mulțumi să le privească fix. Jaime se uită către copil:

– *¿Por qué no estás en la escuela?* (De ce nu ești la școală?)

– *Estamos en recreo*, replică acesta. (Suntem în pauză.)

– Câți ani crezi că are? întrebă Christine.

– E cam de înălțimea nepotului meu, care are șase ani.

Jessica coborî de pe schelă. Se apropie de copil.

– De unde ai venit, micuțule?

Nici un răspuns.

– E superb. Întrebă-l în spaniolă cum îl cheamă, Chris.

Christine se apropie de el:

– *¿Cómo... te... llamas?*

Băiatul le privi cu suspiciune.

– Mă cheamă Pablo, răspunse într-o engleză perfectă. Măine împlinesc opt ani. E ziua mea. Sunt doar prea mic pentru vârsta mea.

– Vorbești foarte bine engleza, spuse Jessica.

– Și tu, replică el.

– *¿Cuándo llega el doctor Cook?* întrebă Jaime.

– *Ya viene.*

Pablo traduse pentru ele:

– Vrea să știe când o să fie doctorul Cook aici. I-am spus că doctorul Cook e pe drum.

– Cine e doctorul Cook?

– E șeful, spuse Pablo, chiar când în încăpere intra un bărbat.

Christine îl recunoscă imediat pe cel care îi salvase portofelul. Bărbatul zâmbi.

– Bună, din nou.

– Mulțumesc din nou.

– Cu plăcere. Îi întinse mâna: Sunt Paul Cook.

– Eu sunt Christine.

– Bucuros de cunoștință, Christine.

Jessica făcu un pas înainte.

– Eu sunt Jessica.

– Bună. Vă mulțumesc că ne ajuțați. Privi în jos, către băiețel: Văd că l-ați cunoscut pe Pablo.

– Drăguț copil, spuse Jessica.

– E un neastâmpărat, replică Paul. Privi în jur, prin încăpere: Arată mult mai bine. Când terminați, camera asta o să fie folosită ca sală de clasă.

– Jaime spunea că toți copiii merg la școală în altă parte.

– Acum, da. Dar nu e situația ideală. Cei mai mulți sunt mult în urma colegilor de clasă. E jenant pentru adolescenți să învețe la un loc cu copiii de clasa întâi.

– Pot să le ajut la zugrăvit? întrebă Pablo.

Paul se uită la cele două femei:

– Vă deranjează?

– Deloc, răspunse Jessica.

– Bine, îi spuse Paul lui Pablo. Dar trebuie să muncești foarte serios. Se uită din nou la femei: Ne vedem puțin mai târziu.

Îi mai aruncă o privire Christinei, apoi ieși din încăpere. Jaime îl urmă, vorbind și gesticulând din mers.

– E *superb*, spuse Jessica.

– Spui așa foarte des, observă Pablo.

Jessica zâmbi:

– OK, Pablo, hai să te punem la muncă. Poți să folosești trafaletul meu. Uite, îl înmoi așa în vopsea... După aia îl scurgi pe marginea tăvii, ca să nu lase urme. După care îl rostogolești pe perete.

Ea luă un alt trafalet, apoi urcă înapoi pe schelă. Pablo începu să lucreze alături de Christine. După câteva minute, ea îl întrebă:

– Deci mâine e ziua ta. Împlinești opt ani?

– Da. Facem o petrecere. Una mare. Am făcut o *piñata*.

– Pare distractiv. Trebuie să-ți luăm un cadou, spuse Christine.

– Mulțumesc.

– De când locuiești aici? îl întrebă Jessica.

– De mult, mult timp.

Suna ciudat din gura unui băiețel de aproape opt ani.

– De unde ești? întrebă Christine.

Pablo ezită:

– Nu știu.

Se întoarse la zugrăvitul lui.

Aproape terminaseră al treilea perete când se auzi dangătul unui clopot.

– E ora prânzului, spuse Pablo, și imediat lăasă trafaletul pe podea și fugi din cameră.

Christine zâmbi.

– Se pare că-i era foame.

Turnară vopseaua din tavă înapoi în cutie, o acoperiră și îl urmară pe Pablo. Grupul lor era în curte, își lua cutiile cu masa de prânz. Luă

și Jessica două, în timp ce Christine plecă după băuturi. Se așezară amândouă pe ghizdul de piatră al fântânii, unde Pablo se alăturase unui grup de peruvieni.

Soarele era sus pe cer, și Jessica se lăsă pe spate, ca să îi prindă razele.

– Nu-i incredibilă vremea asta?

– Toată lumea o să creadă că am fost la saloane de bronzat, răspunse Christine. Apoi, uitându-se la cutia cu mâncare: Deci ce avem la prânz?

Jessica răscoli prin cutie:

– Un rulou galben și tare, cu o bucată de șuncă grasă, și o bucată de cașcaval. O banană. Chipsuri de cartofi dulci. O bucată de ciocolată. E clar, slăbim.

Jim se opri lângă ele.

– Cum merge zugrăvitul, doamnelor?

– Ar trebui să vii să vezi singur, spuse Jessica. Dar vouă cum vă merge?

– Facem progrese. E categoric o treabă de trei zile.

– Vino să mănânci cu noi, spuse Christine.

– Mulțumesc, dar șoferul mi-a spus că are necazuri cu autobuzul, așa că aș face bine să mă ocup de asta. *Chao*, spuse el, îndepărtându-se.

Chiar atunci ieși în curte Paul, luă una din cutiile cu mâncare și se așeză de unul singur pe treptele din fața lor. Jessica spuse:

– Hai să mergem să vorbim cu el.

Christine îi aruncă o privire.

– Bine.

Își luară mâncarea și traversară curtea. Paul ridică privirea când le simți apropiindu-se.

– Te superi dacă stăm lângă tine?

El zâmbi.

– Sigur că nu.

Se mută mai într-o parte. Jessica se așeză chiar lângă el, Christine trei trepte mai jos.

– Cum merge zugrăvitul?

– Merge, răspunse Jessica. De când funcționează locul ăsta ca orfelinat?

– Cam de șase ani.

– Și tu de când ești aici?

Se încruntă de concentrare.

– Poate de vreo patru.

– Nu știi?

Paul clătină din cap.

– Se pare că țara asta m-a molipsit. În State îmi planificam ziua pe intervale de 15 minute. Aici trec luni întregi fără să-mi dau seama.

– Sună bine, spuse Jessica.

– Cam așa și este, replică el.

Christine întrebă:

– De unde vin copiii de aici?

– Majoritatea, de la poliție. Îi adună de pe străzi.

– Câți copii aveți?

– Acum, 12 băieți.

– Fete nu? întrebă Jessica.

– Numai una. Fetele nu rămân pe străzi la fel de mult ca băieții.

– De ce?

Paul ezită.

– Sunt vândute ca prostituate.

Christine clătină din cap.

– Se face ceva în privința asta?

– Guvernul încearcă să înăsprească legile. Încercăm să aducem mai multe fete aici. Dar probabil că o să trebuiască să înființăm un loc numai pentru fete. La un moment dat, am avut vreo cinci-șase fete aici, dar n-a mers.

– De ce?

– Se tot vindeau băieților. Pe un sol.

– Un sol? spuse Jessica. Asta nu înseamnă vreo 30 de cenți?

– Totul e ieftin aici, spuse Paul, trist. De unde sunteți, doamnelor?

– Dayton, spuse Jessica.

– Amândouă? întrebă el, uitându-se la Christine.

Christine încuviință din cap.

– Tu de unde ești? îl întrebă Jessica.

– Minnesota.

Femeile terminaseră de mâncat. Paul spuse:

– Dacă vreți, vă prezint băieților.

– Ar fi minunat, spuse Christine.

Se ridicară cu toții, și Paul le conduse pe coridor până la capătul terasei, de unde se deschidea o sală de mese mare și simplă. În încăpere

se simțea mirosul prânzului în desfășurare. Un vas mare cu orez aburea în mijlocul mesei lungi de lemn înconjurată de 11 băieți. Un peruvian înalt și slab stătea lângă un aragaz în celălalt capăt al încăperii, amestecând într-o oală cu legume. Ridică ochii către Paul, dar nu spusese nimic.

– *Buenas tardes*, spuse Paul.

Toți băieții întoarseră privirea de la mâncare.

– *Oye*, Paul.

– Asta e familia, spuse Paul, mândru. Începând din capul mesei, numi fiecare băiat: Ei sunt René, Carlos, Washington, Gordon, Samuel, Ronal, Oscar, Jorge, Joe, Deyvis și Juan Carlos. Iar el e Richard, bucătarul nostru. E nou aici.

– Angajații locuiesc și ei aici? întrebă Jessica.

– Numai Richard și Jaime. Se întoarse spre băieți și le făcu cu mâna: *Chao, guapos*.

Băieții răspunseră în cor la rămas-bun. La ieșirea din cameră, Jessica întrebă:

– Poți să-mi spui unde e baia?

Paul arătă spre o deschidere din zidul curții.

– Acolo. Trebuie să treci dincolo de zid. Vrei să te duc eu?

– Mă descurc.

O luă la fugă, lăsându-i pe Christine și Paul singuri.

– N-am văzut fiata, spuse Christine.

– Roxanei nu-i place să mănânce cu băieții. Sunt cam zurbagii pentru ea. De obicei îi duc prânzul în cameră.

Paul se întoarse către Christine, și privirea i se opri asupra ei de parcă în sfârșit ar fi văzut-o. Brusc, singură cu el, se simțea puțin intimidată.

– Ți-ar plăcea s-o cunoști?

– Da.

O conduse de-a latul curții și în sus pe o scară întunecată, până într-un dormitor cu trei rânduri de paturi suprapuse. Singură, așezată pe patul de jos al celui mai apropiat rând, era o fetiță desculță, îmbrăcată cu o rochie roșie, subțire, de bumbac. Alături de ea se aflau resturile mesei de prânz. Ținea în poală o carte, dar ridică privirea când intra ră ei. Avea trăsături delicate, cu ochi întunecați, aproape migdalați. Pe obrazul stâng avea o cicatrice lungă.

– *Hola*, spuse Christine.

Fata nu răspunse.

– Roxana e surdo-mută, spuse Paul.

Îngenunche alături de ea și începu să-i vorbească prin semne. Ea îi răspunse, apoi se uită la Christine.

– Ce spune? Întrebă aceasta.

– M-a întrebat cine e femeia albă frumoasă. I-am spus numele tău și a spus că-i place. Vrea să știi că numele ei e Roxana.

Christine se apropie de ea.

– *Hda*, Roxana.

Fetița se întoarse către Paul și îi vorbi din nou prin semne.

– Acum ce spune?

– Spune că ești frumoasă ca femeile de la televizor și că i-ar fi plăcut să arate ca tine.

Christine zâmbi.

– Spune-i că eu cred că e foarte frumoasă și că aș fi vrut să am păr negru și frumos ca al ei.

Paul traduse în semne. Pe fața Roxanei apăru un zâmbet își plecă ochii, timidă, trăgându-și o șuviță de păr peste cicatrice. Paul o sărută pe obraz, apoi își luă rămas-bun. Când ieșeau din cameră, Christine începu dintr-odată să plângă. Se opri lângă ușă și-și acoperi ochii cu mâna. Paul o atinse ușor pe braț.

– Te simți bine?

Ea încuviință din cap și-și șterse lacrimile.

– Ce i s-a întâmplat? Cum a căpătat cicatricea?

– Nu știm. Poliția a găsit-o rătăcind pe străzi.

– Cine poate abandona un copil surd?

– În fiecare zi sunt abandonați copii, Christine. Nu putem ști de ce. Poate că părinții ei au murit. Sau poate că nu aveau cu ce s-o hrănescă.

– Mă simt ca o idioată. Și eu care îmi plângeam de milă!

Paul o privi cu înțelegere.

– Traiul alături de copiii ăștia are darul de a te readuce cu picioarele pe pământ.

Paul se îndreptă către poarta principală, iar Christine se întoarse la zugrăvitul ei. Cam trei ore mai târziu, ea și Jessica se spălau, când clopotul bătu din nou. Ieșiră afară și-l găsiră pe Jim în mijlocul curții, înconjurat de grup.

– Oameni buni, avem o veste bună și o veste rea. Vestea rea e că autobuzul nostru s-a defectat. Vestea bună e că am primit unul nou. Așa că, dacă v-ați lăsat lucruri în primul autobuz, aveți grijă să le luați acum.

Grupul urcă dealul până la intrarea orfelinatului. Pe când se îndreptau către autobuz, Christine o întrebă pe Jessica:

- L-ai văzut pe Paul?
- Nu. Nu l-am mai văzut de la prânz.
- Voiam să-mi iau rămasbun.
- O să fie aici și mâine. Hai să prindem locuri în față.

După ce toată lumea urcă în autobuz, Jim se așează pe locul de lângă cele două femei.

- Ce vrei să faci astă-seară? o întrebă Jessica pe Christine.
- Un duș. Să citesc. Să dorm. Și trebuie să-i luăm lui Pablo un cadou de ziua lui.

– Poate găsim ceva aproape de hotel. Hei, Jim.

El se aplecă peste interval:

- Da, Jess?
- De unde putem să cumpărăm un cadou pentru Pablo?
- Au jucării la magazinul de artizanat de peste drum de hotel.
- Pari obosit, îi spuse Jessica.
- Sunt. Unii dintre stâlpii pe care i-am fixat aveau peste o sută de kilograme.

– Dă-te mai încolo. Îți fac un masaj la umeri.

Jim se mută pe locul de la fereastră, iar Jessica traversă intervalul dintre scaune, se așează lângă el și începu să-i maseze umerii și gâtul. Peste vreo jumătate de oră autobuzul opri în fața hotelului. Pe când coborau, Jim întrebă:

- Ce faceți în seara asta, fetelor?
- Christine vrea să citească. De ce întrebă?
- Ar trebui să vă duc să vedeți ruinele de la Sacsayhuaman.
- Ce e asta? întrebă Jessica.
- E o fortăreață de piatră construită de incași. E la numai zece minute de piață.

– Ce zici, Chris? Vrei să vii cu noi?

Din felul în care întrebuse, Christine își dădu seama că Jessica voia să fie singură cu Jim.

– Nu. Mergeți voi doi.

- Bine, spuse Jessica. Dar am nevoie de un minut să mă schimb.
- Ne întâlnim în hol în zece minute? întrebă Jim.
- Zece minute.

Cele două femei urcară în camera lor. Christine își aruncă pantofii din picioare și se întinse pe pat, în timp ce Jessica intră în baie să se spele.

- Ești sigură că nu te deranjează să rămâi singură?
- Am șopârla.

Jessica ieși din baie.

- Atunci ne vedem mai târziu. Și, apropo, Jim zice că e un internet café peste drum, în caz că vrei să-ți verifici mailurile. *Ciao, bella.*

- Pa.

După ce Jessica plecă, Christine își luă cartea, dar nu reuși să se concentreze, așa că o puse la loc pe noptieră.

După un timp ieși să caute internet café-ul. Un bărbat o conduse la un computer și Christine intră în contul ei de mail. Pe când aștepta să se încarce, se simți deodată inundată de speranță. *Dacă îi scrisese Martin? Cum să-i răspundă?* O îngrijorare inutilă. Nu-i scrisese. Nu era decât un mesaj de la mama ei, care voia să știe ce mai face.

Îi răspunse, dându-i foarte multe amănunte despre ultimele zile și despre munca de la orfelinat. Când termină, se duse la magazinul de artizanat. Cumpără un camion mare din plastic galben, un mosor de panglică galbenă și un set de agrafe de păr din plastic roz, cu o oglindă asortată. Apoi se duse înapoi în cameră și făcu o baie fierbinte.

Rămase în cadă aproape o jumătate de oră, adâncindu-se în apă până la bărbie. Închise ochii și se relaxă. Când apa începuse să se răcească, ieși din cadă și se duse la culcare. Ultimele gânduri înainte de a adormi i se îndreptară către Paul, Pablo și fetița cu cicatrice pe obraz.

Capitolul 6

Azi e ziua lui Pablo – sau cel puțin petrecerea pentru ziua lui, pentru că nu avem habar când s-a născut, și nici unde. Sărbătorim ziua când a intrat în viața noastră, și ce poate fi mai aproape de o zi de naștere decât asta?

Jurnalul lui Paul Cook

A doua zi de dimineață autobuzul sosi la El Girasol cu o jumătate de oră mai devreme decât în ziua trecută. Christine avea cu ea camionul de jucărie, panglica, oglinda și agrafele.

– Azi ce avem de făcut? îl întrebă Jessica pe Jim pe când coborau dealul către hacienda.

– Cei mai mulți întind plasa de metal pe seră. Dar eu instalez lumină electrică în dormitorul băieților. Vreți să mă ajutați?

– Duceți-vă voi doi, spuse Christine. Eu o să lucrez la seră. Cum au fost ruinele?

Jessica îi făcu cu ochiul lui Jim.

– N-am prea ajuns acolo, spuse Jim, cu o privire cam vinovată. Mergem în seara asta.

– Nu, nu mergem, răspunse Jessica. Astă-seară avem fiesta. Sărbătorim ultima noastră seară în Cuzco.

– Oh, așa e.

Grupul intră în curte, unde din nou îi aștepta Jaime. Christine aruncă o privire în jur, după Paul. Apăru și el curând și i se alătură lui Jaime, ca să se adreseze grupului.

– Bine ați revenit. Trebuie să vă spun că sunt foarte impresionat de hărnicia voastră. Ați reușit să construiți cadrul serei și să zugrăviți sala de clasă într-o singură zi. Astăzi o să legăm plasa de sârmă pe acoperișul serei și, sperăm noi, o să punem și folia de plastic. Sera e un lucru la care visăm de ani de zile. În momentul acesta, băieții produc cam un sfert din ceea ce consumă. Sera o să ne dea posibilitatea să ne ocu-

păm de grădinărit tot timpul anului și să devenim și mai independenți de autorități. Vă mulțumesc. Ne vedem la prânz.

Pe când grupul se împrăștia, Christine se duse cu cadourile la Paul.

– Bună dimineața. Îi întinse camionul: Am adus asta pentru Pablo – pentru ziua lui.

Paul avea o expresie nedumerită.

– Cum ai știut? Apoi zâmbi: N-are importanță. Într-o bună zi o să devină președintele țării ăsteia.

Christine îi dădu cadourile.

– O să-i placă la nebunie camionul. Dar nu cred că o să-l intereseze prea mult agrafele sau panglica.

Christine zâmbi.

– Sunt pentru Roxana.

– Mi-am dat seama. Ne ajuți la seră azi?

– Da.

– Vrei să-mi dai mie o mână de ajutor?

Christine își ascunse plăcerea la auzul cererii.

– Sigur.

– Bine. Se uită din nou la camion: O să pun bine toate astea. Mă întorc imediat.

Paul dispăru pe una din uși și se întoarse aproape imediat. Porniră împreună spre spatele haciendei. Din curte, valea se întindea înaintea lor ca un covor luxuriant de vegetație verde și chihlimbarie. Vârfurile verzi și fragede ale porumbului se ițeau de după zidurile de piatră și cărămidă nearsă care le înconjurau.

În jumătatea de sud a curții grupul se adunase în jurul structurii de lemn a unei sere mari, de aproape 25 de metri lungime și vreo 12 lățime. Alături se vedeau două suluri uriașe de folie de plastic și mai mulți colaci de sârmă. Oamenii se apucaseră deja de treabă, cu ciocane și clești pentru tăiat sârma, urcați pe scări sau platforme, întinzând sârma în jurul structurii.

– Ce fac? întrebă Christine.

– Fac o plasă de metal. Întâi întindem sârma dintr-un capăt în celălalt; apoi o legăm transversal. Când terminăm, punem folia de plastic peste plasă și repetăm procesul deasupra foliei.

– Ce vrei să fac eu?

– Legatul plasei e o treabă care se face în doi. Unul ține sârma, celălalt leagă.

Paul ridică pe umăr un colac mare de sârmă și porni către unul din capetele structurii, unde o scară se rezema de grinda de sprijin.

– Bun, urcă pe scară.

Christine urcă. Paul îi întinse un ciocan și un cui.

– Întâi bate cuiul în grindă; apoi înfășoară sârma pe el.

Christine făcu ce-i ceruse.

– Acum coboară.

Se dădu jos de pe scară, Paul îi luă ciocanul și mută scara un metru. Christine urcă din nou.

– Și acum?

– Începem să înfășurăm sârma în jurul ei înseși. Îți arăt acum.

Paul urcă pe scară în spatele ei, cu trupul atingându-l pe al ei. Căldura și atingerea o umplură de bucurie, și abia atunci își dădu seama cât de mult îi lipsiseră îmbrățișările și contactul fizic.

Se întrebă dacă și lui îi plăcea, pentru că părea să se simtă foarte confortabil; cu brațele în jurul ei, făcu o buclă în sârmă, apoi o trase către următorul stâlp.

Gândurile Christinei erau mai mult la Paul decât la sarcina pe care o avea de îndeplinit, așa că îi trebuiră câteva încercări ca să-i iasă bine.

– Așa?

– Perfect. Acum trecem la următorul.

Coborâra și Paul mută din nou scara. În mișcare, medalionul pe care-l purta ieși de sub cămașă. Era un soldățel de jucărie. Îl băgă repezede înapoi. Christine urcă din nou pe scară.

– Începe să-mi placă chestia asta.

– Bun, zâmbi el. Nu mai ai decât vreo mie de făcut.

Christine râse.

– De ieri am vrut să-ți spun ce minunat mi se pare cum te porți cu copiii.

Păru foarte încântat de comentariul ei.

– Mulțumesc.

– Copiii chiar te iubesc. Parcă ar fi ai tăi.

– *Sunt* ai mei.

Christine zâmbi.

– Povestește-mi despre Pablo.

– Pablo e micul meu prieten. A venit la El Girasol cam în același timp cu mine.

– Te adoră.

– N-ar trebui să am favoriți aici. Îi iubesc pe toți, dar cred că dacă m-aș întoarce vreodată în State, pe el aș încerca să-l adopt.

– Dacă te-ai întoarce?

– Dacă. Se întoarce către ea: Cu ce te ocupi?

– Specialist în igienă dentară.

– O calificare care ar prinde bine aici. Se uită la ea: Am observat că Jim și Jessica se înțeleg bine.

– Nu, zău?

Paul zâmbi:

– De când sunteți prietene?

– De o veșnicie. De când eram copii.

– Ea cu ce se ocupă?

– Pentru moment, lucrează la o firmă de relații publice. Tatăl ei e membru al Congresului, așa că nu a avut niciodată probleme să-și găsească de lucru.

– A cui a fost ideea să veniți în Peru?

– A lui Jess.

– Dar ți-a surâs și ție ideea?

– Nu tocmai. Jessica e... – caută cuvântul potrivit – foarte decisă. Și, apropo de asta, astă-seară dă o petrecere ca să sărbătorim ultima noapte la Cuzco. N-ai vrea să vii și tu?

– Mulțumesc, dar avem și noi petrecerea noastră aici, pentru Pablo.

– Ce faceți la petrecerea voastră?

– Am păstrat un plic cu praf pentru o prăjitură. Și băieții au făcut o *piñata*.

– Pot să vin și eu?

Paul o privi:

– Și petrecerea Jessicăi?

– Cred că Jessica nici n-o să observe că nu sunt acolo.

Paul se gândi o clipă.

– Aș putea să te duc cu mașina înapoi la Cuzco după ce se culcă băieții. Ar fi destul de târziu.

– Nu mă deranjează.

– Atunci ești invitată.

– Grozav, spuse ea, și se întoarce la întinsul sârmei.

Grupul terminase doi pereți laterali și acoperișul când se făcu pauza de prânz. Christine ocupă un loc la umbră, în timp ce Paul se duse după

cutiile cu mâncare. Apoi Jim și Jessica le luară pe ale lor și veniră să se așeze lângă ei.

– Am instalat firele în dormitorul băieților, îi spuse Jim lui Paul. Acum au lumină.

– Mulțumesc. Băieții or să fie încântați.

Jessica se aplecă spre Christine și o întrebă cu voce scăzută:

– Ce-ați făcut voi doi?

– Am întins sârmă.

– Și?

– Și *ce?* întrebă Christine.

– Arătați... confortabil.

Christine clătină din cap.

– Tu vorbești? Spune-i lui Jim că rujul tău îi stă bine.

Jessica întoarse capul către Jim.

– Nici nu observasem. Crezi că bănuiește ceva ce se petrece?

– Jess, toată lumea *știe* ce se petrece.

Pe fața Jessicăi se oglindi surpriza.

– Serios? Asta-i rău. Nu are voie să fraternizeze cu clienții. Ar putea fi concediat. Păru îngrijorată, apoi se relaxă: *C'est la vie*. Dar voi doi?

– L-am ajutat, așa cum l-am ajutat și tu pe Jim. A, apropo: dau o mână de ajutor la petrecerea lui Pablo astă-seară.

– Și cu petrecerea noastră cum rămâne?

– Tu și Jim nici n-o să băgați de seamă că nu sunt acolo.

– Cum te întorci la Cuzco?

– Paul s-a oferit să mă aducă cu mașina.

– Cum vrei, spuse Jessica.

Când terminară de mâncat, Paul și Christine își reluară lucrul la seră. În câteva ore, grupul termină întinsul plasei metalice, și fixă și folia de plastic. Apoi procesul reîncepu, cu întinderea celei de-a doua plase deasupra foliei.

Pe când grupul se pregătea de plecare, Paul o conduse pe Christine la bucătărie. Scoase cutia cu praful pentru prăjitură și începu să citească instrucțiunile de pe cutie.

– Pot să fac eu prăjitura, se offeri Christine.

– Bun.

Îi întinse cutia, apoi îi aduse un castron de ceramică, o cutie cu ulei, ouă și o lingură pentru amestecat.

– Nu uita să folosești rețeta pentru altitudine mare.

– O, așa e.

Când începu să spargă ouăle în castron, în ușă apăru Roxana. Christine zâmbi văzând-o.

– Vino aici, scumpo, spuse, făcându-i semn să se apropie.

Christine sparse ultimul ou, apoi adăugă apă și ulei. După care îi puse Roxanei lingura în mână.

– Poți să amesteci tu?

Christine îi conduse mâna și începu să amestece. După o clipă, îi dădu drumul și Roxana continuă de una singură.

După ce ingredientele se combinaseră, Christine ridică lingura din castron.

– *Gracias*. Acum poți s-o lingi.

Roxana dădu să pună lingura înapoi în castron, dar Christine o opri. Paul o urmări cum ia lingura și se prefăce că o linge, apoi i-o întinde Roxanei. Roxana începu să lingă lingura, timid la început, apoi din ce în ce mai încântată, pe măsură ce ciocolata îi mânjea buzele și bărbia.

– Ai o formă de tort? întrebă Christine.

– Desigur.

Paul scoase de undeva o formă de aluminiu, împreună cu o bucată de pânză.

– Poți să folosești cârpa ca să ungi forma, spuse el. E curată.

Christine unse pereții și fundul formei, apoi o tapetă cu făină. Turnă compoziția în formă.

– E gata. Ai încălzit cuptorul la 200 de grade?

Paul își ascunse un zâmbet.

– E un cuptor cu lemne, Christine. Nu are termostat.

– Atunci cum știi care e temperatura?

– Bagi mâna înăuntru și numeri câte secunde poți s-o ții acolo.

– Vorbești serios?

Paul încuviință din cap.

– Tortul e la 3-4 secunde.

– Te las pe tine să te ocupi de asta, cât o pregătesc eu pe Roxana pentru petrecere.

Paul se uită la Roxana fără să înțeleagă.

– O „pregătești“?

– Știi tu, pregătire. Cum ar fi spălatul, împletitul părului. Înțeleg că tu nu te prea ocupi de asta.

– Nu prea.

– E fată, Paul, îl certă ea blând. Vrei, te rog, să-i spui ce am de gând?

Paul se apropie de Roxana și-i vorbe prin semne. Roxana zâmbi, apoi se întoarse și se uită la Christine, cu fața strălucind de încântare.

– Unde sunt lucrurile pe care le-am adus pentru ea?

– Le aduc imediat.

O clipă mai târziu se întorcea cu agrafele, oglinda și panglica.

Christine o conduse pe Roxana în camera ei. O ajută să îmbrace o rochie, apoi se așează alături de ea pe pat și-i împleti cu grijă părul. Roxana rămase absolut nemișcată cât timp Christine desfășură panglica galbenă, o tăie, și legă funde îngrijite la capătul fiecărei cozi împletite. Se vedeau din părul ei negru ca niște fluturi pe un strat de cărbuni.

În lavoar era o bucată de cârpă, și Christine spală crema de ciocolată și mudăria de pe fața Roxanei, până când pielea începu să-i strălucească. Scoase apoi o trusă mică de machiaj din borsetă și îi dădu Roxanei cu luciu de buze. Desfăcu un flacon mic de parfum și-i tamponă Roxanei gâtul cu dopul.

Îi întinse fetei oglinda. Când se văzu, Roxanei i se luminează fața de bucurie. Atinse cu grijă fiecare fundă, apoi îi zâmbi Christinei.

– Ești o adevărată frumusețe, spuse Christine.

După aceasta, Christine se ocupă de propriul păr și machiaj, în timp ce Roxana o privea fascinată. Christine își aplică o nuanță mai închisă de luciu pe buze, accentuându-le liniile pline. Apoi deschise o oglindă de poșetă, și cu grijă își dădu cu roșu în obraji și cu rimel pe gene. Puse trusa de machiaj la loc în borsetă și o luă pe Roxana de mână.

– Hai să vedem ce zic băieții acum.

Paul făcu ochii mari la ele când intrară în bucătărie.

– Uau!

– Suntem fete. Arătăm bine când ne spălăm nițel, spuse Christine. Apoi adăugă încântată: Nu te mai holba la mine, uită-te la Roxana.

– Arată ca o fată.

– Exact, spuse Christine, triumfătoare. Cum merge prăjitura?

– Tot la cuptor, răspunse Paul. N-ar trebui să mai dureze mult.

Christine pregăti glazura, și după un sfert de oră scoase prăjitura din cuptor. Era puțin strâmbă, și Christine râse.

– Suntem obișnuiți cu asta, spuse Paul. Pentru asta s-a inventat glazura.

Exact atunci începură să apară băieții și să-și ocupe locurile în jurul mesei. Toți se uitau la Roxana ca la o străină. Pablo vorbi primul:

– Arată ca o fată!

Deyvis spuse o rugăciune. Apoi Roxana și băieții își luară farfuriile și trecură pe la Richard, care îi servea cu pizza și pâine cu usturoi. Christine și Paul rămaseră să fie serviți ultimii.

Christine se uita fix la pizza.

– Ce fel de carne e asta? Arată ca tonul.

– Chiar este ton, spuse Paul. Cred că America e singura țară care nu pune ton pe pizza.

Christine luă o felie și se așeză să mănânce lângă Paul și Roxana. După masă, Paul aduse *piñata*, o creație destul de rudimentară din papier-mâché, reprezentând o lama. Băieții începură să aclame la vederea ei și îl urmară pe Paul afară, pe coridorul central. Paul legă un capăt al unei bucăți de sfoară în jurul gâtului lamei, apoi aruncă celălalt capăt peste o grindă și trase *piñata* în sus. Fiind ziua lui, Pablo căpătă sfoara, ca să manevreze *piñata* în sus și în jos.

Băieții începură să strige.

– Vor să fii tu prima, îi spuse Paul Christinei.

Ea le privi fețele încântate:

– Ce drăguț, răspunse.

– Nu tocmai, rânji Paul. Vor numai să râdă de tine.

– Vedem noi! Cu ce mă legați la ochi?

Paul îi legă o batistă pe ochi. O ghidă în direcția *piñatei*, apoi îi înmână bățul.

Pablo trase de sfoară, și *piñata* sări. Christine lovi de cinci ori, de fiecare dată în gol, și la fiecare încercare băieții râdeau și mai tare. În cele din urmă își scoase legătura de pe ochi.

– OK, mi-ajunge atâta umilire. E rândul Roxanei.

Christine o conduse către *piñata*, apoi îi legă batista la ochi. Fetița începu să lovească imediat ce puse mâna pe băț. Pablo o lăsă să atingă lama, ceea ce nu produse mai mult de un sunet înfundat. Bățul mai lovi *piñata* de câteva ori, din nou fără efect.

– Bun, acum partea dificilă este să-i luăm bățul, spuse Paul.

După o lovitură, Paul apucă vârful bătei, după care îi dădu legătura jos de pe ochi. Christine se apropie și o ridică în brațe.

– Te-ai descurcat foarte bine, scumpo.

Roxana se lipi de ea. Lui Ronal nu-i trebuiră decât două lovituri ca

să atingă *piñata*, împrăștiind bomboane peste tot. Băieții se aruncară pe podea, adunând dulciurile. Christine o puse pe Roxana jos.

– Roxana, du-te, să apuci și tu câteva bomboane.

Christine încercă să o îndepărteze, dar Roxana rămase atârnată de piciorul ei. Christine se aplecă să o ajute, dar bomboanele dispăruseră deja. Se întoarse către Paul pentru ajutor:

– Paul, n-a apucat nici una.

– Nu-ți face griji, o să apuce.

Când terminară de adunat toate bomboanele, băieții le împărțiră în 13 grămăjoare egale. Christine privea uluită.

– Nici măcar n-a fost nevoie să le spui că trebuie să împartă.

– Băieții ăștia mai degrabă și-ar tăia mâna decât să ia ceva ce unul dintre ei nu are.

– Avem ce învăța de la ei.

– Eu o fac în fiecare zi, spuse Paul. Apoi, întorcându-se către băieți: *¿Quién quiere torta?* (Cine vrea tort?)

Băieții începură să chiuie și o luară la fugă.

Roxana nu dăduse nici o clipă drumul mâinii Christinei, care o conduse către sala de mese. Când ajunseră acolo, băieții se așezaseră deja. Pablo stătea pe locul de onoare, în capul mesei. Paul aprinse lumânările de pe tort.

– *Cantemos*, spuse el. (Să cântăm.)

Băieții îi cântară „Mulți ani trăiască“ lui Pablo, întâi în engleză, apoi în spaniolă. Paul tăie tortul și puse feliile pe farfurii, pe care Christine le împărți.

Paul îi dădu lui Pablo un pulover nou, o cutie cu acuarele și un top de hârtie pe care să picteze. Pablo era în extaz și-i mulțumea în amândouă limbile. Apoi Christine îi dădu camionul, și toți băieții îl priviră cu invidie.

– Mamă, spuse el. *Un camión*. Super! Pablo o îmbrățișă: Mulțumesc, Miss Christine.

– Cu plăcere.

Christine se uită spre Paul și-i văzu ochii strălucind. Înțelese că Paul nu-l iubea pe Pablo *ca pe* un fiu, ci simțea că băiatul chiar *era* fiul lui.

După ce terminară tortul, băieții ieșiră în curte să se joace, lăsându-i pe Paul, Christine și Roxana singuri în bucătărie. Paul făcu ceai de coca, îl turnă în două căni și le aduse la masă. Roxana se așezase ală-

turi de Christine, cu obrazul lipit de tăblia mesei, în timp ce Christine o mângâia pe spate.

– Ar fi trebuit să te întreb dacă-ți place ceaiul de coca, spuse Paul. Pot să fac altceva, dacă nu-ți place.

– Nu, e în regulă. Ajută, la altitudinea asta.

– Încă te mai deranjează?

– Puțin. La ce oră se culcă băieții?

– De obicei pe la nouă. Dar le-am spus că astă-seară pot să stea până la zece. Cam atât cred că e ceasul acum.

Christine își termină ceaiul.

– Vrei să-i duc eu sus?

– Nu. Nu trebuie decât să le spun că e ora de culcare. Dar sunt sigur că Roxana n-ar obiecta dacă ai culca-o tu.

– Aș fi încântată.

Soarele apusese, lăsând curtea în întuneric, cu excepția unei singure surse de lumină, care crea umbre lungi, dramatice. Paul îi strigă pe băieți, în timp ce Christine o luă pe Roxana de mână și o conduse în camera ei. Odată ajunsă acolo, Roxana își trase rochia peste cap, scoase o cămașă de noapte largă, o îmbrăcă și se duse în pat. Christine dădu cearceafurile la o parte și o ajută să se strecoare în pat. Rămase alături, privind în ochii copilei. Roxana îi întoarse privirea.

– Aș vrea să-ți pot citi o poveste, spuse Christine. Îi îndepărtă părul din ochi, apoi îi atinse cu delicatețe cicatricea: Ce ți-au făcut, micuț?

Roxana întinse mâna și atinse buzele Christinei. Christine zâmbi. Se aplecă și o sărută pe Roxana pe frunte, apoi îi trase cuverturile până sub bărbie. La ușă stinse lumina. Chiar și pe întuneric o vedea pe Roxana privind-o.

Împotriva dorinței sale, ieși și se întoarse în bucătărie. Paul spăla ultimele vase.

– Cum a mers? întrebă el.

– E adorabilă. Christine se așează la masă: Mă îndrăgostesc de ea.

Paul îi aruncă o privire, dar nu spuse nimic. Își șterse mâinile cu un prosop.

– Probabil ești gata să te întorci la Cuzco.

– Nu m-ar deranja să mai stăm de vorbă. Dacă nu ești prea obosit. El zâmbi:

– Deloc. Ai vrea să mergem la o plimbare?

– Mi-ar plăcea foarte mult.

Ieșiră din bucătărie și coborâra prin spatele haciendei, pe lângă seră, apoi urcară spre poalele dealului, la sud de El Girasol. Când poteca deveni prea abruptă, Paul o apucă de mână și o conduse până la o stâncă mare ce oferea o podină netedă. O ajută să urce pe stâncă și Christine se așează, cu picioarele atârând peste margine. Paul se strecură alături de ea.

Luna lumina valea de la picioarele lor și apele negre ale Râului Sfânt străluceau ca o galaxie.

– E frumos, spuse Christine. Se lăsă pe spate, sprijinită în coate, și privi cerul nopții: Stelele sunt atât de limpezi. Unde e Carul Mare?

– Ești în emisfera greșită. Aici, jos, avem Steaua Sudului.

– Niciodată nu m-am gândit că stelele de aici, de jos, ar putea fi diferite de cele de acasă. Unde e Steaua Sudului?

El îi arătă pe cer, spre apus.

– Vezi stelele alea patru de acolo? Acolo e Steaua Sudului. Cea mai strălucitoare dintre ele, cea de la piciorul crucii, este Acrux. De fapt, sunt două stele care orbitează fiecare în jurul celeilalte. Paul rămase tăcut o clipă, apoi continuă: Cândva, Steaua Sudului se vedea de la Ierusalim, dar din cauza precesiunii Pământului, acum nu se mai vede. Se spune că ultima oară când s-a putut vedea de la Ierusalim a fost în secolul în care a fost răstignit Isus.

Privi în sus:

– De secole, marinarii folosesc Steaua Sudului ca să se orienteze în călătorii. Dintotdeauna oamenii s-au folosit de stele ca să-și găsească drumul. Unii chiar cred că stelele le determină destinul.

– Și tu ce crezi?

– Nu știu. Ultimele mele stele nu m-au ajutat prea mult. Apoi am venit aici, și lucrurile s-au schimbat. Așa că poate e ceva adevărat.

– Eu am nevoie de niște stele noi, spuse Christine. De ce ai numit orfelinatul Floarea-Soarelui?

– Era numele haciendei. L-am păstrat pentru că îmi place metafora privitului către lumină. Ceea ce facem noi aici e legat de speranță.

– Întotdeauna mi-a plăcut floarea-soarelui. Întreaga mea nun... Se opri: Pur și simplu îmi place.

Paul observă scăparea, dar nu puse întrebări.

– S-a supărat Jessica fiindcă nu te-ai întors cu ea astă-seară?

– Puțin. Dar o să-i treacă. De fapt, nu voia decât să îi acopăr, pe ea și pe Jim.

– Sper că Jessica nu-și face speranțe prea mari. Jim e un jucător. Are câte o fată la fiecare tur.

– Atunci sunt perfecți unul pentru altul, spuse Christine. Jessica e un magnet pentru bărbați. E atât de frumoasă și de amuzantă.

– Ca și tine.

– Nu sunt la fel de frumoasă ca ea. Și categoric nu sunt la fel de amuzantă. Sunt pretențioasă, și fixistă, și...

Se opri.

– Și?

– Speriată.

– De ce ești speriată?

– De viață, cred. Cred că cel mai tare mi-e teamă să fiu singură.

– Ție și restului omenirii, spuse el. O privi: Ți s-a întâmplat ceva care te-a făcut să te simți așa?

– Părinții mei au divorțat când eram mică. În cele din urmă, tatăl meu pur și simplu m-a șters din viața lui. Avea o familie nouă, și pentru el nu mai eram decât o parte dintr-o greșală. A murit acum un an. La moartea lui pierduserăm deja complet contactul.

– Îmi pare rău, spuse Paul.

Christine se uită către hacienda.

– Nu ți-am spus de ce a vrut Jessica să mă aducă în Peru. Încearca să mă scoată din Dayton. Trebuia să mă căsătoresc în octombrie. Cu o săptămână înainte de nuntă, logodnicul meu a anulat totul. Ochii i se umplură de lacrimi: Îmi pare rău. Nu știu de ce îți spun toate astea.

– Îți face bine să vorbești.

Vocea lui i se păru liniștitoare.

– Azi a fost prima oară când nu m-am gândit la Martin, de când m-a părăsit. După o pauză, adăugă: Deci, doctore Cook, ce te-a adus aici?

– La El Girasol?

– În Peru.

Paul își aținti privirea în întuneric, de parcă ar fi luat întrebarea în calcul pentru prima dată.

– Am venit ca să fac surf.

Christine se uită în ochii lui să vadă dacă vorbea serios.

– Chiar așa?

Paul râse.

– Nu.

Întoarce capul și nu mai spuse nimic. După o clipă se întoarce din nou către ea:

– Tu de ce crezi că am venit?

– M-am gândit că poate a fost sindromul Butch Cassidy. Te-ai săturat de jefuit bănci în SUA, așa că ai venit aici pentru că ai auzit că e mai ușor.

Paul zâmbi, dar nu-i răspunse la întrebare.

– N-ai de gând să-mi spui, nu-i așa?

El clătină din cap:

– Nu.

– Spune-mi măcar de ce porți soldățelul de jucărie la gât.

Paul păru surprins că observase.

– E o amintire.

– A ce?

Paul zâmbi:

– A ceva ce aș dori să uit.

– Ești atât de... *misterios*.

– Asta e rău?

– Nu. E chiar oarecum atrăgător. Privi în jos, înlănțuindu-și degetele în poală: Îți lipsește America?

– Mi-e dor de familia mea. Părinții și sora mea.

– Când i-ai văzut ultima dată?

– Acum trei ani. Mama tocmai fusese diagnosticată cu ALS – scleroză laterală amiotrofică. Boala Lou Gehrig.

– Îmi pare rău.

– Și mie. Sora mea s-a mutat înapoi cu ei, ca să-l ajute pe tata să aibă grijă de mama. Mă simt vinovat pentru că nu sunt acolo. Dar nu-i pot lăsa pe băieții ăștia. Oftă adânc: Uneori îmi lipsește America mai mult decât pot spune. Și nu e vorba de lucrurile mari, serioase. Nu ai idee cât de plăcut e pur și simplu să vorbesc în engleză cu tine.

– Cu tine e plăcut să stau de vorbă indiferent de limbă, spuse Christine. Îl privi: Și cum ai făcut-o?

– Cum am făcut ce?

– Cum ai lăsat totul în urmă?

Brusc, Paul deveni gânditor:

– Secretul succesului în viața asta este să-ți dai seama că pe planetă se petrec crize mult mai serioase decât o decizie despre ce să faci cu viața ta. Singura muncă din care poate, în cele din urmă, să iasă ceva bun pentru noi toți este să contribui cumva la însănătoșirea lumii.

– Asta a fost profund.

Paul își scărpină bărbia.

– Marianne Williamson. Aș vrea să fi fost eu atât de nobil. Încă mai visez la „viața bună“. După care îmi spun: ce înseamnă confortul meu, comparat cu viețile copiilor de aici? Și sunt milioane. Copii care inhalează aurolac ca să uite de durerea unui stomac gol. Copii vânduți ca sclavi. Există chiar grupuri care aduc aici bărbați americani ca să facă sex cu copii. Citești despre asemenea lucruri, și poți fie să încerci să faci ceva în privința asta, fie să te încrunți și să dai pagina.

– Mă faci să mă simt vinovată.

– Țasta nu e un lucru rău, spuse el. Dar nu asta intenționez. Sunt și eu la fel de vinovat ca oricine altcineva. Nu am venit aici ca să ajut copiii. Făcu o pauză: Dar vorbim prea mult despre mine. Spune-mi ceva despre Christine. Cum ar fi: care e filmul tău preferat?

– Filmul meu preferat. Aș spune *Cinema Paradiso*.

– O poveste de dragoste, spuse Paul. Asta spune multe.

– Ai văzut filmul?

Încuviință din cap.

– Da. Deci Alfredo avea dreptate? Focul dragostei sfârșește întotdeauna în cenușă?

Christine se gândi.

– Probabil, răspunse cu tristețe. Privi spre el, ca să-i vadă reacția: Tu ce părere ai?

– Eu cred că pasiunea sfârșește în cenușă. Dar e cel mai bine așa. Pasiunea trebuie să facă loc unor lucruri mai bune.

– Cum ar fi?

– Iubirea adevărată. Așa cum e tata cu mama.

– Adică cum?

– Știi ceva despre ALS?

– Nu prea mult.

– E o boală care provoacă degenerarea celulelor nervoase din creier și din măduva spinării. În cele din urmă, corpul cedează. Media speranței de viață a unui bolnav de ALS e de la trei la cinci ani. Mama e aproape complet paralizată acum. Nu mai poate vorbi. Singurul lucru pe care-l poate mișca e degetul arătător al mâinii drepte. Noaptea lovește cu degetul în tabla patului când o doare. Tata se trezește și îi dă doctoria. N-a mai dormit o noapte întreagă de ani de zile. Paul o

privi pe Christine în ochi: A renunțat la tot ce iubea pentru ceea ce iubea cel mai mult. Pentru mama.

– E minunat, spuse Christine încet.

– L-am întrebat cum a făcut, cum a putut să renunțe la atâtea pentru ea. Răspunsul lui m-a învățat despre Dumnezeu și Isus mai mult decât ar fi putut o mie de predici.

– Ce ți-a spus?

În vocea lui Paul se simțea emoția:

– Mi-a spus că dragostea e mai puternică decât durerea.

Christine privi în jos, fără să spună nimic.

După o vreme, Paul vorbi:

– E târziu. Ar trebui să te duc înapoi.

Lunecă jos de pe stâncă, se întoarse către ea, îi întinse mâna și o ajută să coboare. Christine ateriză în fața lui, împleticindu-se puțin pe terenul înclinat. El o prinse de talie.

– Hopa, spuse ea, lipindu-se de el. Se dădu un pas înapoi, apoi îl privi în față. În lumina lunii, ochii lui sclipeau stins.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, spuse Paul.

Ea își lăsă capul pe o parte:

– Da?

– Prima oară când te-am văzut, mi-am spus că ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Mi-am dorit să te revăd. Seara de azi a fost pentru mine o dorință împlinită.

Pe când se priveau în ochi, lumea păru să se retragă din jurul lor. Își lipiră buzele și trupurile, și pentru o clipă se pierdură unul în celălalt. Când se dezlipiră, Christine avea răsuflarea tăiată. Inima îi bătea nebunește.

– Ți mulțumesc că ești atât de bun cu mine, spuse ea. Inima mea avea nevoie de bunătate.

– N-a fost greu, răspunse Paul.

O țină de mână cât coborâra dealul și continuă să o țină până intrară în curte la El Girasol. Christine se gândea că mâna lui era minunat de caldă și se puternică.

– Mașina mea e în partea cealaltă. O aduc aici.

– Stai, spuse ea. Cât e ceasul?

– Probabil unu.

– Cât îți ia să ajungi la Cuzco și să te întorci?

– Ceva mai mult de o oră.

– Asta înseamnă să te întorci după ora două. Nu vreau să te pun să faci asta. Aș putea dormi aici în noaptea asta. Dacă nu te deranjează.

– Deloc. O să dorm cu băieții. Tu poți să dormi în camera mea.

– Ar trebui s-o anunț pe Jessica.

– Am numărul de mobil al lui Jim. Îl sun eu.

Coborâra spre locul unde mâncaseră de prânz în prima zi și intrară pe un coridor larg, cu tavan înalt. Nu ardea nici o lumină, dar pentru Paul nu părea să aibă vreo importanță. O conduse pe Christine până la o ușă închisă, de la capătul coridorului. O deschise și găsi un fir care atârna din tavan. Trase de el și un bec scaldă încăperea în lumină.

– Nu e mare lucru, dar e acasă.

Christine privi în jur. Încăperea era mică și fără ferestre, cu pereți de ipsos cafeniu.

– Baia e alături. Paul scoase dintr-un dulap de lemn un tricou mare, portocaliu aprins: Poți să folosești asta pe post de cămașă de noapte.

– Mulțumesc. Noapte bună.

– *Buenas noches*, replică el, și dădu să iasă.

– Paul.

– Da?

Christine se apropie de el. Se aplecă și-l sărută delicat pe buze.

– Mulțumesc, spuse ea. M-am simțit minunat.

– Și eu la fel. Somn ușor.

Paul ieși, închizând ușa în urma lui.

Christine ascultă pașii îndepărtându-se pe coridor. Când se așternu liniștea, se așeză pe pat.

– Ce faci? spuse ea cu voce tare.

Privi împrejur în cameră. Pe perete, atârnată de un cui, era o fotografie a unui cuplu mai vârstnic – părinții lui Paul, ghici ea. Alături de fotografie era o diplomă. Georgetown Medical School.

Pe podea, rezemat de perete, era un teanc mare de cărți. Ridică una din ele și o cercetă. Era un text medical despre ALS. O puse la loc, apoi se dezbracă și își trase peste cap tricoul lui Paul. Era larg și-i venea până la genunchi.

Trase de cordonul electric și încăperea se cufundă în întuneric. Cumva, faptul că se afla în patul lui Paul, purtându-i tricoul, îi dădea un sentiment de siguranță. Se gândi la seara care trecuse și zâmbi. Se întrebă cum de se putea simți atât de apropiată de un bărbat pe care abia dacă îl cunoștea.

Capitolul 7

Sentimentele sunt ca animalele sălbatice – nu ne dăm seama cât sunt de feroce până nu le deschidem cuștile.

Jurnalul lui Paul Cook

Christine se trezi în sunet de voci înăbușite și chicoteli. În ușa camerei stăteau șase băieți care o priveau. Brusc, auzi vocea lui Paul:

– *¿Qué están haciendo, mirones? Vamonos.*

La apropierea lui, băieții se risipiră. Paul privi în cameră. Christine simți bătaia unor aripi de fluture în stomac la vederea lui.

– Bună, spuse ea.

– Îmi pare rău pentru asta, spuse Paul, intrând în cameră.

Ducea într-o mână o farfurie pe care se balansa un castron mic, iar în cealaltă o cană.

– Cât e ceasul?

– Zece și ceva. Autobuzul tău tocmai a sosit.

– Zece? Se ridică în capul oaselor, acoperită de cearceaf: Am dormit până târziu.

– Se descurcă fără tine.

Christine zâmbi.

– Ce ai acolo?

– Ți-am adus micul de jun. Clătite. Și suc.

– Micul de jun la pat.

El se apropie cu mâncarea.

– În caz că te întrebi ce e în cană, e versiunea noastră pentru siropul de arțar. Topim vanilie și zahăr în apă. Căpșunile le cultivăm aici.

– Mulțumesc.

Paul puse farfuria pe o ladă de alături de ea și, spre surprinderea Christinei, se întoarse să plece.

– Ne vedem afară.

– Poți să rămâi?

O privi ca și cum ar fi fost o decizie dificilă.

– Sigur.

Se întoarse și se așeză pe pat lângă ea. Christine își turnă puțin sirop de casă peste clătite și luă o înghițitură.

– E bun. Nu știam că poți să faci sirop în casă. Luă în mână o căpșună și i-o apropiă lui Paul de buze: Poftim.

Paul mușcă din fruct; Christine o termină și puse codița pe farfurie. Paul o privi în tăcere cum mănâncă. Cu toată amabilitatea lui, Christine avea impresia că și-ar fi dorit să se afle altundeva.

– Ai nevoie de ajutor azi? Mi s-a spus că mă pricep destul de bine la sârmă.

Paul nu zâmbi.

– Trebuie să mă duc la Cuzco. Poliția a găsit un băiat pe care ar dori să-l luăm noi.

– Vrei să vin cu tine?

Paul nu ridică imediat privirea, iar când o făcu avea o expresie încordată.

– Nu știu cât o să dureze. Nu vreau să fac grupul să întârzie.

Christinei îi sună ca un pretext, și deveni la rândul ei defensivă:

– Nu vreau să te rețin.

El se uită la ceas.

– Cred că ar trebui să pornesc.

Christine replică rece:

– Probabil plecăm în jur de ora două. Te întorci până atunci?

– Așa ar trebui, spuse el. Se ridică: Aș face bine să plec.

Christine puse tava deoparte, întrebându-se ce făcuse de îl îndepărtase.

– Bine, sper să te văd atunci.

Paul dădu să plece, apoi se opri:

– Chris...

Ea îl privi, încercând să nu-l lase să vadă că e jignită.

– Da?

– Ai grijă.

Ieși din cameră, lăsând-o pe Christine cu sufletul pustiit. Se uită la mâncare, dar îi pierise foamea. Se îmbracă și se duse să se alăture celorlalți.

Când o văzu venind, Jessica lăsă patentul din mână și veni drept la ea.

– Să nu omiți nici un detaliu.

Christine oftă.

– Nu e nimic de spus.

– Ai petrecut noaptea cu un bărbat superb și nu s-a întâmplat nimic?

– Nu am petrecut noaptea cu el. N-am făcut decât să dorm aici. Era trecut de ora unu când am terminat. N-am vrut să-l pun să conducă până la Cuzco pentru mine.

– Ce ai făcut?

– Am avut o petrecere de ziua lui Pablo. Am spart o *piñata*, am mâncat pizza și tort.

– Până la unu noaptea?

– Am făcut o plimbare. Christine zâmbi amintirii: A fost plăcut. Și am stat de vorbă.

– Despre ce?

– Diverse. Viața lui. A mea.

– I-ai spus despre Martin?

– Da.

Jessica se crispă.

– Christine, ești așa o carte deschisă... Deci unde ai dormit?

– În camera lui. Paul a dormit la etaj, cu băieții.

– Acum unde este?

– A trebuit să se ducă la Cuzco.

– Și tu nu te-ai dus cu el?

– Nu știa dacă se întoarce la timp. Privi în pământ: În plus, cred că l-am speriat.

– Sunt sigură că povestea despre Martin a ajutat foarte mult.

– Nu cred că asta e cauza. Am fost atât de – ezită – disponibilă.

Jessica scutură din cap.

– Chris, *disponibilă* e ca sărutul morții atunci când e vorba de bărbai. Doar știi asta.

– E, atunci înseamnă că am fost o mare proastă.

– Nu asta am vrut să spun. Îmi pare rău.

– Și mie. Oftă adânc: Hai la muncă.

Se opriă pentru masă o oră mai târziu. Christine nu suporta ideea încă unui sandvici plin de grăsime. Se duse la autobuz și-și căută valiza. Găsi provizia de batoane de proteine, mănăca unul, apoi se schimbă în haine curate.

Rupse o pagină din agendă și-i scrisese lui Paul un bilet.

„Dragă Paul,

Vreau să-ți mulțumesc pentru ultimele câteva zile. Ce faci tu aici la Floarea-Soarelui este minunat. Nu o să uit niciodată timpul petrecut aici, copiii, și mai ales seara trecută. Dacă am făcut sau am spus ceva care te-a jignit, îmi pare sincer rău. Ești un om tare bun. Îți doresc multă fericire,

Cu afecțiune,
Christine“

Împături biletul și îl băgă în buzunarul pantalonilor, apoi se întoarse la seră ca să-și continue munca.

Puțin după ora unu, ritmul începu să încetinească. Pe la unu și jumătate, Jim strigă:

- E timpul să mergem.
- Dar nu am terminat, răspunse Mason.
- Bărbații din sat or să termine ce mai e de făcut, spuse Jim.
- Ai spus că stăm aici până la ora două, zise Christine.
- Știu, dar trebuie să pornim la drum. Pare să se pregătească de ploaie, și după-amiaza asta e singura noastră ocazie să vedem Ollantaytambo.

Lui Christine i se strânse inima. Slaba șansă de a-l vedea din nou pe Paul tocmai devenise și mai slabă. Pe când urcau împreună treptele către curtea interioară, îi spuse Jessicăi:

- Trebuie să-mi iau rămas-bun de la Roxana.
- Ai face bine să te grăbești.
- Fug.

Christine îl căută pe Paul în sala de mese, dar acolo nu erau decât doi dintre băieți. Urcă în fugă scările. Roxana era în camera ei, jucându-se cu agrafele și panglica de păr. Când o văzu pe Christine, se ridică imediat și veni la ea, cu brațele întinse ca să fie ridicată. Christine se lăsă pe vine și o îmbrățișă. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Trebuie să plec, scumpa mea, spuse. Cuvintele sunau atât de definitiv: Ai grija de tine.

Era cutremurător, dar se forță să se ridice în picioare.

– N-o să te uit niciodată.

Roxana nu făcea decât să o privească, nedumerită. Apoi și ei i se umplură ochii de lacrimi și se agăță de picioarele Christinei. Christine se aplecă și o îmbrățișă din nou, amândouă plângând. O sărută iarăși, se ridică și plecă. Se auzea motorul autobuzului pornind, și știa că numai pe ea o așteaptă.

Se îndreptă spre dormitorul băieților, unde-l găsi pe Pablo.

– Pablo, știi unde e Paul?

– Nu s-a întors.

I se puse un nod în gât.

– Vrei să-i dai asta, te rog? întrebă, întinzându-i biletul.

– Sigur.

Pablo băgă hârtia în buzunarul pantalonilor.

– N-o să uiți?

– Nu. Țin minte.

– Mulțumesc, Pablo. Se lăsă pe vine lângă el, și se îmbrățișară: Să fii băiat cuminte.

– OK. Pa.

Se întoarse și coborî din nou scările către curte, abia reținându-și plânsul. Nu înțelegea de ce o doare atât de tare faptul că Paul nu e acolo. Autobuzul claxonă, și Christine știe că e pentru ea. Grăbi pasul. Când trecea pe lângă fântână, cineva o strigă din sala de clasă.

– Christine!

Paul stătea în tocul ușii. Porni către ea. Într-o mână avea un aparat de fotografiat; în cealaltă o floarea-soarelui.

– Nu te-am găsit, spuse ea.

– Îmi pare rău. Abia m-am întors.

– Am lăsat un bilet la Pablo. În caz că nu te mai vedeam.

El o privi în ochi.

– Ce spunea biletul?

– Mulțumesc. În cea mai mare parte. Christine ezită, apoi continuă: Seara de ieri a fost foarte specială pentru mine. Dacă am spus ceva care te-a supărat, îmi pare foarte rău.

Paul se încruntă.

– Eu trebuie să-mi cer scuze. N-ar fi trebuit să-ți fac asta. Seara de ieri a fost minunată, poate *prea* minunată. Se foi, jenat: Uneori e mai bine să nu știi ce pierzi. Zâmbi. Un lucru știu sigur: Martin e un mare prost.

Christine zâmbi și ea.

– Ți-ai luat rămas-bun de la Roxana?

Christine dădu din cap.

– Da. Plângea.

– Mă duc s-o văd. Îi întinse floarea: Ca să-ți amintești de noi.

– Mulțumesc. Nu cred că e vreun pericol să uit.

Paul stătea în picioare, stângaci, neștiind cum să-și ia rămas-bun.

– Pot să-ți fac o fotografie? întrebă.

– Sigur. Christine apropie floarea-soarelui de obraz: E bine așa?

– Perfect.

Făcu fotografia.

– Ar trebui să pleci.

Paul făcu o pauză, apoi brusc făcu un pas înainte și-și lipi buzele de ale ei.

Jessica coborâse din autobuz și se apropia de hacienda.

– Christine! strigă ea. Ții pe toată lumea în loc.

Se dezlipiră, și Paul o conduse către zidul exterior. Jessica îi văzu împreună și se opri.

– Scuze, zise ea, apoi se răsuci pe călcâie și se întoarse la autobuz.

– Dacă treci vreodată prin Dayton...

– Te sun. Îți promit.

Christine oftă din adâncul sufletului.

– Ai face mai bine să pleci, spuse Paul.

Ea îl mai privi încă o dată în ochi.

– *Adiós*, zise ea.

– *Adiós*.

Christine se întoarse și plecă, strângând floarea-soarelui în mână. Ușa autobuzului se deschise, și Paul o privi urcând. Șoferul eliberă frâna de mână, și autobuzul începu să se târască pe drumul de pământ și pietriș.

Soarele amiezii lucea în ferestrele mașinii și nu o văzu pe Christine privindu-l, cu obrazul lipit de geam. Când autobuzul nu se mai văzu, plecă să o caute pe Roxana.

Christine rămase tăcută în timp ce treceau pe lângă câmpurile întinse din Valea Sfântă. Din când în când, Jim lua microfonul și le vorbea despre unul sau altul din locurile de pe drum, dar Christine era complet surdă. Mintea ei era încă la El Girasol.

– Aș da un sol să știu la ce te gândești, spuse Jessica.

Christine privi afară, pe fereastră.

– Ți-ai arunca banii pe geam.

– Ai de gând să-mi spui de ce ești atât de tăcută?

– Nu.

Jessica ridică mâinile, prefăcându-se că se predă.

– Bine. Scuze. Abia trecuse momentul, când o luă de la capăt:

Chris, trebuie să mergi mai departe. Martin nu merită suferința ta.

Christine nu răspunse, și Jessica înțelese brusc.

– Nu e vorba de Martin.

Expresia Christinei îi confirmă suspiciunea.

– Ce mai plimbare trebuie să fi fost!

Christine se întoarse către ea:

– Vreau să-l revăd.

– Nu-mi spune că te îndrăgostești de el... Jessica clătină din cap:

Chris, ce-i în capul tău? Individul are lăzi pe post de mobilă. Unde vrei să ajungi cu asta?

Christine întoarse fața înapoi spre fereastră.

– Nu fi supărată pe mine. Nu fac decât să fiu realistă.

Fără să întoarcă capul, Christine răspunse:

– Și relația ta cu Jim e realistă?

Jessica se aplecă spre ea:

– Ascultă, Chris. Nu am nici un fel de iluzii că aventura asta cu Jim ar putea dura mai mult de săptămâna viitoare. Țăsta e felul meu bizar de a lua lucrurile. Dar tu nu faci nimic pe jumătate. Din povestea asta nu poate ieși nimic bun.

Christine închise ochii și se rezemă de geam.

O oră mai târziu, autobuzul cotea din drumul principal către o vale dintre munți. Jim se ridică și luă microfonul:

– În fața noastră este satul Ollantaytambo. Ollantaytambo este ultima oprire din Valea Sfântă. Când Pizarro a cucerit Cuzco, incașii s-au retras aici. Pizarro l-a trimis după ei pe fratele lui, dar incașii erau pregătiți, îl așteptau, și pentru prima oară spaniolii au fost înfrânți. Cel puțin pentru o vreme. Orașul prin care trecem este orașul incas original. După cum vedeți, cele mai multe ruine sunt sus, pe munte. Când ajungem acolo, puteți urca până în vârf, dar vă rog să nu pierdeți noțiunea timpului. Trebuie să fim înapoi în autobuz la cinci și un sfert.

Autobuzul opri în parcare de lângă ruine. De jos, ruinele arătau ca o imensă piramidă de stâncă, zidită pe versantul muntelui.

Grupul urcă dealul terasat până la templu. În vârf, Christine se despărți de grup și se așează pe o terasă, cu picioarele atârând în golul de doi metri, deasupra platoului de mai jos. Pe cer se adunau nori subțiri, cenușii, care aruncau umbre peste vale și orașelul în miniatură. Aerul era răcoros, și vântul îi făcea părul să danseze pe umeri. După câteva minute, Jim veni și se așează alături de ea. Christine se întrebă unde era Jessica și dacă ea era cea care-l trimisese.

– Uluitor, nu? întrebă Jim. Unele din pietrele de aici cântăresc peste 17 tone. La vreo zece kilometri de aici este o carieră, de unde s-au extras pietrele pentru templu.

– E remarcabil.

– Știi cine a construit orașul ăsta?

– Mii de sclavi?

– Asta, și iubirea unui bărbat. Ollantaytambo a fost întemeiat de un general incas extrem de puternic, pe nume Ollantay. Ollantay s-a îndrăgostit de fiica regelui. I-a cerut regelui voie să se însoare cu ea, dar pentru că nu era de sânge regal, acesta l-a refuzat. Așa că i-a luat pe cei care au vrut să-l urmeze, a părăsit Cuzco și a construit fortăreața asta. Intenționa să termine de construit orașul, apoi să se întoarcă și să lupte pentru ea. Dar înainte să fie gata orașul, regele a murit și fiul lui a luat puterea. Fiul se temea de Ollantay, așa că în loc să se lupte cu el, l-a lăsat să ia fata.

– Ce romantic. Christine își îndepărtă părul de pe față: Deci crezi că ar trebui să construiesc o fortăreață?

Jim zâmbi.

– Morala micii mele povești este că atunci când dragostea e adevărată, lucrurile ies bine. Nu neapărat așa cum crezi tu că or să iasă, dar ies bine.

– De când îl cunoști pe Paul?

– De trei, patru ani.

– Chiar e atât de bun pe cât pare?

– Mda, cred că da. Privi la ceas: Ar trebui să încep să adun grupul. Ne vedem curând.

Autobuzul ajunsese la hotel exact când peste Valea Sfântă se așternea întunericul. Un paznic deschise o poartă dintr-un gard lung de piatră și îi

lăsa să intre în parcare hotelului. Un semn de pe clădire anunța că se află la BEST WESTERN INCALAND.

– Ia uită-te, spuse Jessica. Un Best Western în mijlocul pustiei. Hei, Jim, cum îi zice orașului ăsta?

Jim privi către ele.

– Urubamba, răspunse.

Hotelul era un labirint de mici bungalouri înconjurat de flora luxuriantă a Anzilor. În centrul complexului era o piscină de dimensiuni olimpice, iar într-unul din capete un țărc cu câteva lame bine îngrijite. Jessica și Christine se opriră să privească animalele, apoi își duseră gentile de voiaj în cameră.

Cele două femei își desfăcură bagajele, apoi Jessica plecă să mănânce, iar Christine rămase în cameră. Nu avea chef de conversație. Scoală floarea-soarelui din rucsac și o privi. Se întrebă dacă avea să-l mai vadă vreodată pe Paul. Deși nu părea probabil, se agăța de cuvintele lui Jim: *când dragostea e adevărată, lucrurile ies bine.*

Puse floarea pe noptieră, stinse lumina și se culcă.

Christine se trezi înainte să sune ceasul. Jessica sforăia ușor în patul de alături. Christine se îmbracă în liniște și ieși din bungalou. Plouase peste noapte. Aerul era răcoros, iar pe ea o durea puțin capul – de emoție sau din cauza altitudinii, nu știa nici ea. Cu toate acestea, se simțea mai bine decât cu o zi în urmă.

Mulți dintre membrii grupului se adunaseră la micul dejun din cabana cea mare. Joan și Mason stăteau împreună, și-i făcuseră semn să li se alăture.

– Nu te-am văzut aseară, spuse Joan.

– Eram obosită. M-am dus la culcare.

Mason începu să răzuie cu cuțitul o felie de pâine arsă.

– Unde e prietena aia a ta?

– Încă în pat.

– Ar face bine să nu întârzie, spuse Joan. Avem de prins un tren.

– Nu uita să-ți aduci bagajele la recepție, spuse Mason. Autobuzul le duce înapoi la Cuzco. Noi mergem tot drumul cu trenul.

– Știi ceva? zise Joan. E mare păcat că Paul nu a venit cu noi. Voi doi faceți un cuplu reușit.

Comentariul o luă pe Christine pe nepregătite.

– Mulțumesc, spuse ea, jenată. Ar trebui să mă duc să văd ce face Jess.

Christine luă câteva fructe și prăjiturile, le înveli într-un șervețel și se întoarse în cameră. Jessica era deja îmbrăcată și-și făcea bagajul.

- Trebuie să ducem bagajele la recepție, spuse Christine.
- Știu. Cât e ceasul?
- Aproape opt.
- Trebuie să pornim. Trenul pleacă într-un sfert de oră.

Gara era de cealaltă parte a stațiunii, și femeile trebuiră să alerge ca să prindă în ultima clipă trenul, transpirate și cu sufletul la gură. Trenul era micuț, cu numai cinci vagoane; calea ferată fusese construită de-a lungul râului Urubamba și tăia jungla de la nord la sud, până ajungea în orașul Aguas Calientes – Apele Fierbinți. Pe când se apropiau de sat, apele râului deveneau vâltori care bolboroseau, scui-pau și urui-au cu atâta violență că apele noroioase ale râului păreau să fiarbă.

Pe când se apropiau de destinație, Jim se ridică în picioare în fața tuturor.

– O să vă spun câte ceva despre Machu Picchu. Cunoscut ca orașul pierdut, Machu Picchu a fost înființat de incași și populat de o anume familie nobiliară incasă. Conchistadorii spanioli au distrus cea mai mare parte a centrelor religioase și politice ale incașilor, dar – din fericire pentru noi – Machu Picchu n-a fost niciodată găsit. În 1911 un explorator american pe nume Hiram Bingham a descoperit orașul. Nu căuta Machu Picchu; căuta Vilcabamba, ultimul bastion incas în calea spaniolilor. Muntele imens care se înalță deasupra citadelei se numește Huayna Picchu. Era turnul de veghe pentru Machu Picchu. Este deschis publicului și puteți să-l urcați, însă trebuie să vă previn că este abrupt și destul de periculos. Dar priveliștea e spectaculoasă.

Trenul începu să încetinească.

– După ce coborâm din tren, luăm o cursă până la munte. Veniți înapoi oricând doriți, dar să fiți aici la ora patru. Luăm trenul de patru și jumătate înapoi spre Cuzco.

Porniră cu toții către simulacrul de sat al magazinelor de suveniruri. Urcară în autobuzul-cursă și urcară cam o milă pe serpentinele unui drum de pământ. Când ajunseră în vârf, Jim cumpără bilete pentru întregul grup și rămase la barieră până când trecu toată lumea. Jessica și Christine rămaseră ultimele, pentru că Jim le promisese o vizită specială, cu el ca ghid.

Dealurile terasate erau de un verde strălucitor și o cărare ducea de la poarta principală către oraș, de-a curmezișul uneia din terase.

– E incredibil, spuse Christine.

Jim le îndemnă să coboare o scară îngustă de piatră către o clădire înaltă, semicirculară. Pietrele erau atent rotunjite, iar în interiorul structurii se vedeau nișe de formă trapezoidală.

– Aici este Templul Soarelui, le explică el. Ferestrele astea două sunt perfect aliniate cu punctele unde răsare soarele în zilele solstițiilor de iarnă și de vară.

Următoarea ruină era Templul Condorului. Pietrele se întindeau în părți ca niște aripi uriașe, iar pe pământ capul păsării era sculptat ca un altar de sacrificiu. Jessica se lăsă pe vine ca să-l atingă.

– Ce e asta? întrebă ea.

– E capul condorului. Se crede că era folosit pentru sacrificii umane.

Jessica se înfioră.

– Hai să plecăm de aici.

Urcară, ocolind pietrele a încă o duzină de structuri. Pe la jumătatea drumului, Jessica și Jim se luară de mână, părând să nu le mai pese dacă observă cineva. Coborâră apoi treptele piramidei până în centrul ruinelor, ajungând într-o piață largă, cât o jumătate de teren de fotbal. În partea opusă era cartierul de locuit, un rând de clădiri simetrice, în umbra muntelui Huayna Picchu. O turmă de lame păștea netulburată iarba din piață.

Jim privi soarele.

– Dacă vrem să urcăm pe Huayna Picchu, ar trebui să pornim.

Înconjurară citadela prin partea de sud, de unde o potecă ducea spre poalele muntelui.

Un indicator arăta direcția către Huayna Picchu, iar în partea opusă către Templul Lunii.

– Toată lumea e *sigură* că asta vrea să facă? întrebă Jim.

– Suntem sigure, răspunse Jessica, întorcându-se spre Christine. Nu-i așa?

– Absolut, spuse Christine.

Urcușul le luă cam o oră. În unele porțiuni, în piatră fuseseră tăiate trepte și se întinseseră frânghii ca ghidaje. În alte câteva locuri, trebuiau să urce în patru labe.

În vârful muntelui drumul se gătuia, și curajoșii trebuiau să facă

efortul final către culme. Când calea se eliberă, Jim urcă primul, apoi întinse mâna și le ajută pe amândouă femeile să urce.

– Bun venit în vârful lumii, spuse el.

Jessica scoase un sunet de uluire.

– Ți se taie răsuflarea. Machu Picchu arată ca un sat de păpuși. La ce altitudine suntem?

– Cam 300 de metri mai sus decât Machu Picchu.

– E uimitor, spuse Christine. Mă bucur atât de mult că am venit.

Își făcură unii altora poze și se întinseră la soare o jumătate de oră, până când vârful se aglomeră prea tare cu turiști, și hotărâră să plece. Jim deschidea drumul, urmat de Jessica și apoi de Christine. Drumul de întoarcere era mult mai rapid.

Deși Jim păstra un ritm prudent, reușeau să se miște repede, și prinseră din urmă un grup de turiști chinezi care plecaseră de pe vârful cu zece minute înaintea lor. Făcuseră cam două treimi din drum, când Jessica întrebă:

– Spune-mi, Jim, dacă aș cădea ți-ai risca viața ca să mă salvezi?

Jim era atent unde pășea, și nu privi înapoi.

– Ce întrebare e asta? Mai bine fii atentă unde calci și nu te apropia de prăpastie.

– Vrei să spui că nu trebuie să fac așa...

Jessica sări peste un dâmb până la treapta de dedesubt, cu numai câțiva metri deasupra lui Jim. Buza de pământ pe care ateriză se ținea numai în rădăcinile vegetației, și cedă sub greutatea femeii.

– Jim!

Jim se întoarse fulgerător. Jessica era mai sus de el, alunecând cu picioarele înainte către marginea potecii. Fără să stea pe gânduri, Jim se aruncă peste ea, placând-o pe poteca în pantă. Jessica era întinsă pe spate, cu Jim deasupra. Pieptul lui îi strivea stomacul, și picioarele bărbatului atârnavă în gol, peste marginea potecii. Amândoi gâfâiau.

– Asta a fost lucrul cel mai stupid pe care l-a făcut cineva vreodată, spuse Jim.

– Asta a fost lucrul cel mai stupid pe care l-am făcut eu vreodată, spuse Jessica cu umilință. M-ai salvat.

Jim se rostogoli pe-o parte și se ridică în coate.

– Cu tine nu se plictisește omul nici o clipă, nu-i așa?

Brusc, buza de pământ pe care îngenunchease cedă, și Jim dispăru. Jessica țipă, urmată de unul din turiștii chinezi de mai jos, și ecoul am-

belor țipete fu întâmpinat doar de tăcere. Jessica se lăsă pe spate, tremurând.

– Cât de mult a căzut? întrebă ea.

Christine tremura la rândul ei.

– Nu știu.

Sub ele, unul din chinezi se agăță de rădăcina subțire a unui copac ce creștea orizontal față de pantă și se aplecă în afară, ținut de haine de către tovarășii lui de călătorie.

– Îl vezi? strigă Christine către el.

Bărbatul ridică privirea, apoi arată în jos, către un loc din afara ra-zei vizuale.

– E jos.

Jessica și Christine se târără către o culme mai joasă și Jessica se aplecă în afară.

– Îl văd, spuse ea.

Jim zăcea cu fața în jos, pe o terasă cam la șase metri sub ele.

– Se mișcă?

– Nu, răspunse Jessica, cu vocea tremurând.

Se grăbiră către locul unde zăcea Jim. Stătea cu fața ascunsă în praf, avea o rană deschisă la cap și una pe brațul drept.

– Respiră? întrebă Jessica.

Christine se aplecă lângă el.

– Da.

– Să-l întoarcem cu fața?

– Nu. Nu-l atinge, spuse Christine.

Jessica îngenunche alături de el, înnebunită de teamă. În jurul lui, pe pământ, se făcuse o baltă de sânge, înnegrind țărâna.

– Jim, trezește-te. Te rog, trezește-te.

Brusc, Jim lăsă să-i scape un geamăt adânc și chinuit. Unul din chinezi se apropie, și Jessica îi făcu semn să se îndepărteze.

– Nu-l atinge! Să nu-l atingă nimeni. Apropie gura de urechea lui: Jim, mă auzi?

La început nu răspunse; apoi rosti, cu voce abia auzită:

– Da.

– Crezi că ți-ai rupt coloana?

– Totul... mă doare.

Întoarse capul către ele. Fața îi era acoperită de praf și sânge. Jessica tremura.

– Poți să-ți miști degetele de la picioare?

Mișcă piciorul stâng, dar se strâmbă de durere.

– Mă dor picioarele.

Jessica întinse o mână tremurătoare și îl palpă delicat pe spatele piciorului, apoi, cu atenție, și pe față. Brusc își retrase mâna.

– Simt osul. E fractură deschisă.

Alături de ei se opri un bărbat musculos, cu părul de culoarea nisipului, însoțit de trei băieți adolescenți.

– Cât căzu? întrebă el, cu accent australian.

– Vreo zece metri, răspunse Christine. Avem nevoie de ajutor.

– Hai ș-om vedea, spuse omul, ingenunchind alături de Jim.

– Are piciorul rupt, spuse Jessica.

Bărbatul atinse piciorul lui Jim și simți osul ieșit prin piele. Își scoase jacheta.

– Mă cheamă Pete. Sunt pompier. Mă pricep la cheștiile astea. Îl ducem noi jos.

Băieții lui rămăseseră la câțiva pași distanță, privind cu ochii mari. Bărbatul le spuse:

– Voi fugiți jos, la post, și aduceți ajutor. Ne treabă o targă. Haide, răpejor.

Băieții o luară la fugă. Doi dintre chinezi rămăseră pe loc, în timp ce restul grupului îi urmă pe tineri.

Jim continua să geamă, în timp ce Jessica îl ținea de mână. Australianul scoase un briceag și-i spintecă lui Jim pantalonii până la șold. Jessica se înfioră la vederea osului rupt ieșind prin piele. Începu să plângă. Pete începu să palpeze delicat picioarele lui Jim.

– Îmi simți degetele, amice? întrebă.

– Da.

– Bine. Își scoase cureaua, apoi îi spuse Jessicăi: Domniță, îmi dai și cureaua ta?

Jessica își desfăcu rapid cureaua și i-o întinse, apoi îl luă din nou pe Jim de mână. Australianul spuse:

– Ascultă, amice, nu avem atele. Așa că treabă să-ți legăm picioarele cu curelele astea.

Îl apucă pe Jim de piciorul drept, pe care-l trase alături de cel rupt, apoi luă cureaua și o strecură pe dedesubt, și în jurul picioarelor. Jim scăpă un strigăt.

– Îmi pare rău, amice. Cum ți-e spin'area?

– Nu știu.

Pe când așteptau să se întoarcă băieții, sosită Joan, Mason și alți trei membri ai grupului Puma-Condor. Pe munte se dusesse vestea că cineva căzuse, dar nu se așteptaseră să fie unul de-al lor. Când le văzu pe femei, Mason strigă înapoi către ceilalți:

– E unul dintre ai noștri.

Cu toții grăbiră pasul.

– Jessica, Christine, ce s-a întâmplat? întrebă Mason.

– A căzut Jim.

Se apropiară cu toții.

– Jess, spuse Jim.

– Ce e?

Se apropie de el. Christine asculta și ea.

– Grupul...

Tăcu, strâmbându-se de durere.

– Duceți grupul la Cuzco, spuse el, cu voce alterată. Trebuie să prindă trenul. Biletele... în rucsacul meu.

Christine îl întrebă pe Mason:

– Poți să duci pe toată lumea înapoi la Cuzco?

– Pot.

– Noi rămânem cu Jim. Sunăm când o să știm mai multe.

Christine desfăcu rucsacul lui Jim și îi întinse lui Mason un plic în care se găseau biletele de tren și voucherele de hotel.

– Cum îl duceți până jos? întrebă Mason.

– Băieții mei s-au dus după ajutor, spuse Pete. Putem să-l ducem până jos.

– Noi ajutam, zise unul din chinezii care rămăseseră.

Mason se ridică.

– OK. Eu adun grupul.

Porniră în josul muntelui. După vreo 20 de minute se întoarseră cei trei băieți, urmați de patru peruvieni care duceau o targă. Unul din ei vorbea engleză.

– Are coloana ruptă?

– Credem că nu, răspunse Jessica. Poate să-și miște picioarele.

Echipa peruviană îi desfăcu lui Jim rucsacul și i-l luă din spate, dându-i-l lui Christine. Apoi îl așezară pe Jim pe targă, bine legat. Peruvienii, Pete și băieții lui, și cei doi chinezi înconjurară targa, apucând fiecare de unde putea. Porniră încet în jos, răsuflând greu din cauza efor-

tului. Când ajunseră la capătul potecii, lăsară targa pe un petec de iarbă, ca să se odihnească. Jessica se așează pe iarbă lângă Jim.

- Te simți bine, scumpule?
- Ai niște frunze de coca? întrebă el.
- Am eu câteva, răspunse Christine.

Încă mai avea punga cu frunze pe care i-o cumpărase Jim. Scoase câteva frunze și i le întinse.

Jim le băgă încet în gură și începu să mestece. În câteva momente păru să se relaxeze.

- Bine, băieți, spuse Pete ridicându-se. Hai să terminăm treaba.

Îl purtară pe Jim printre ruine, urcând un lung șir de trepte până la poarta principală, și mai departe, până la stația de autobuz. Îi aștepta o camionetă cu platformă deschisă. Pe platformă se afla o saltea, și pe aceasta puseră targa, legând-o cu chingi de plastic.

- Gata, amice, spuse Pete.
- Mulțumesc, spuse Jim.
- Îți mulțumim mult, spuse și Jessica.
- N-ai de ce. Mult noroc. Sal'tare.

Pete și băieții lui se întoarseră către poarta de intrare. Chinezii plecară și ei, iar Jessica și Christine urcară pe platforma camionetei, alături de Jim. Jessica îl luă de mână.

- Jess, spuse Jim. Sună-l pe Paul. Nu vreau să mă cârpăcească cineva de aici.

- OK.
- Mobilul lui e la mine, zise Christine.

Scotoci în rucsacul lui Jim și scoase telefonul. I-l întinse Jessicăi. Aceasta se aplecă spre Jim.

- Care e numărul?
- Ține apăsat pe tasta 3.

După câteva momente cineva răspunse.

- Alo, Paul? Aici Jessica... Nimic bun. Jim a căzut pe Huayna Picchu. E destul de grav rănit. Poți să vii?

Acoperi microfonul cu mâna:

- Unde o să fim? îl întrebă pe Jim.
- La cabinetul medical din Aguas.
- La cabinetul medical din Aguas... OK. Te așteptăm.

Închise.

- Vine.

– Mulțumesc.

Le luă aproape 40 de minute să ajungă la cabinetul medical. Cu fiecare moment, durerea lui Jim părea să crească. Când ajunseră la cabinet, din clădire ieșiră un bărbat și o femeie în halate albe și, cu ajutorul echipei de salvare, îl duseră pe Jim înăuntru.

Cabinetul medical era mic și vechi, echipat cu un aparat pentru radiografii mare și zgomotos, care arăta ca o reminiscență din al doilea război mondial.

Asistentul examinează osul care ieșea prin pielea piciorului lui Jim și se încruntă. În timp ce infirmiera îi dezinfecta rănila, bărbatul îi tăie pantalonii și îi turnă apă oxigenată pe picior. Îi făcu 11 radiografii și decise că cea mai dureroasă dintre rănila lui Jim era un umăr dislocat. Încercă să reducă dislocarea, și Jim țipă atât de tare că Jessica începu să plângă. Mai încercă de câteva ori, fără succes, și de fiecare dată Jim țipă și mai tare.

– Îl torturează, spuse Jessica. Unde e Paul?

Următoarele două ore trecură cu o încetineală chinuitoare. Când Paul ajunse în sfârșit, Jessica era aproape de o criză de isterie. Sări în picioare când acesta intră în clinică:

– Te rog, ajută-l.

– O să-l ajut.

Îi aruncă o privire Christinei, apoi intră în camera din spate, unde Jim zăcea în pat, zvârcolindu-se de durere. Îl atinse delicat pe umăr:

– Sunt aici, prietene.

Personalul clinicii părea la fel de ușurat ca Jessica și Christine la apariția lui Paul. Acesta se uită atent la radiografia. Trecuseră mai bine de trei ore de la căzătura lui Jim, și mușchii de pe spate și de la umeri intraseră în spasm, făcând aproape imposibilă reducerea luxației.

Paul scoase o seringă cu ketamină din trusa pe care o adusese și-i făcu prietenului său o injecție în braț. Jim închise ochii și mușchii i se relaxară. Paul apăsă pe umărul lui Jim până când acesta se așeză la locul său cu un zgomot sec. Îi înfipse un ac în antebraț și începu să-i administreze intravenos un antibiotic, apoi îi cusu rana de la cap.

Ieși din camera din spate și le găsi pe cele două femei așezate pe o bancă.

– Ce face? întrebă Jessica.

– Trebuie să-l ducem la Cuzco cât mai repede posibil. Avem nevoie de o tomografie ca să ne asigurăm că nu are hemoragie internă. Iar piciorul e rupt în mai multe locuri. O să aibă nevoie de un chirurg ortoped. Unde e restul grupului?

– Au luat trenul înapoi spre Cuzco.

– Bine. Pe Jim îl punem în spatele camionetei mele.

Paul îi mai făcu lui Jim o injecție cu ketamină; voia să se asigure că e adormit pe tot parcursul călătoriei.

Trei ore mai târziu opreau în fața camerei de primire a urgențelor de la spitalul din Cuzco. Paul claxonă, și personalul de la urgență aduse o targă.

Targa și Paul dispărură în interiorul clădirii.

Femeile intrară în hol să aștepte. Puțin după miezul nopții, Paul ieși și se așeză alături de ele, vizibil epuizat. Jessica se ridică.

– Cum se simte?

– Mult mai bine decât ar fi normal. Are o contuzie. Și piciorul era în stare foarte proastă; a fost nevoie să-i pună tije. Dar o să reziste până reușim să-l ducem în State.

– E conștient?

– E cam amețit, dar e treaz.

– Pot să-l văd? întrebă Jessica.

– Ești prima de care a întrebat. Prima ușă pe stânga.

După ce Jessica plecă, Paul și Christine rămaseră singuri pe holul spitalului.

Era trecut de ora două noaptea, și cele mai multe din becurile fluorescente fuseseră stinse, lăsându-i în penumbră. Vocile lor scăzute răsunau între pereții spitalului.

– Cum s-a întâmplat? întrebă Paul.

– Urcaserăm pe Huayna Picchu, și aproape terminaserăm coborârea înapoi, când Jessica a început să se joace și a alunecat. Jim a salvat-o. Dar imediat poteca a prins să se surpe sub picioarele lui.

– De asta se simte ea atât de vinovată. Își împlети degetele: Cel puțin n-a murit nimeni.

– Slavă Domnului pentru asta.

Tăcere. După o clipă, Paul spuse:

– Mulțumesc pentru bilet.

– Voiam să scriu mai mult, dar în situația dată... Christine privi în jos, apoi spuse: Mi-ai lipsit.

– Și tu mi-ai lipsit mie. Se priviră în ochi: Jim m-a rugat să conduc eu grupul în junglă. Așa că nu scapi de mine încă o vreme.

Ea zâmbi.

– Deci după ploaie chiar iese soarele.

Zâmbi și el, apoi se uită la ceas.

– Decolăm în șase ore. Ar trebui să vă duc la hotel.

– Aș vrea să-l văd pe Jim înainte de a pleca.

Porniră către camera lui. Paul bătu la ușă, apoi o deschise. Jessica era așezată lângă pat, cu capul pe pieptul lui Jim.

– Bună, Jim, spuse Christine. Cum te simți?

– Viu.

– E bine să fii viu. Știi că ești un erou, nu? I-ai salvat viața celei mai bune prietene ale mele.

El o mângâie pe Jessica pe cap.

– O cam plac.

– Cred că ai dovedit-o. Îmi pare rău că nu poți să vii cu noi. O să te descurci aici de unul singur?

Jessica înălță capul.

– N-o să fie singur. Rămân cu el.

Christine o privi surprinsă.

– Rămâi?

– Da.

– Bine, spuse Paul. Din câte o cunosc pe Jessica, personalul spitalului o să umble în vârful picioarelor.

Jim îi zâmbi Jessicăi, apoi se uită din nou la Paul.

– Școala din Puerto ne așteaptă.

– Totul e pregătit, răspunse Paul. Am vorbit cu directorul acum câteva ore. Nu-ți face griji pentru nimic.

– Numai adu-i înapoi întregi, spuse Jim.

– O să-i aduc. Se întoarse către Jessica: Ai mare grijă de el.

– Și tu ai grijă de prietena mea cea mai bună.

– Promit.

Christine se apropie de pat. Se aplecă și-l sărută pe Jim pe frunte.

– Ai grijă de tine, Jim.

El zâmbi.

– Mulțumesc.

Jessica și Christine se îmbrățișară. De cum părăsiră camera, Jessica puse din nou capul pe pieptul lui Jim.

Capitolul 8

Drumul Christinei s-a încrucișat din nou cu al meu. Soarta știe cum s-o ia pe scurtătură.

Jurnalul lui Paul Cook

– Știi unde stăm? Întrebă Christine.

– *El hotel Vilandre.* Același hotel unde ne-am întâlnit pentru prima oară.

Ea zâmbi.

– Nu cumva ai aranjat tu totul? Povestea cu hoțul de buzunare...

– Aș vrea să fiu atât de deștept...

Hotelul era la numai un sfert de oră de spital. Paul parcă în fața hotelului și intrară.

Recepția era goală. Paul căută din priviri pe cineva, și în cele din urmă luă pur și simplu singura cheie rămasă.

– Cred că asta e camera ta, spuse el.

Christine se uită la numărul camerei înscris pe breloc.

– E aceeași cameră în care am stat cu Jessica. Sper că mi-au adus și mie bagajele în cameră. Ale tale unde sunt?

– Jaime îmi aduce geanta la aeroport. Vine și el cu noi.

Urcând pe scara întunecată, Paul întrebă încet:

– Pot să dorm în camera ta?

– Unde altundeva să dormi?

– Păi, ar fi o canapea pe hol...

– Ei, asta-i.

Christine îi întinse cheia. Paul descuie ușa și aprinse lumina. Cu ușurare, Christine își văzu bagajul lângă pat.

Camera era caldă și umedă, așa că Paul porni aerul condiționat. Cât timp Christine se dezbracă în baie, el puse ceasul să sune, apoi își scoase cămașa și se întinse pe unul din paturi.

Christine scoase capul pe ușa băii:

- Vrei să închizi ochii, te rog?
- Dacă trebuie...
- Trebuie.

Se asigură că Paul închisese ochii înainte de a ieși, doar în lenjeria de corp, și a se strecura în așternuturi. Întinse mâna și stinse lumina dintre noptiere.

- Acum poți să deschizi ochii.
 - Acum nu mai are nici un rost, răspunse el.
- Christine râse.
- Noapte bună. Mă bucur că sunt din nou cu tine.
 - Și eu cu tine.

Conversația se stinse în zumzetul aerului condiționat. Christine închise ochii și-și imagină că Paul o ține în brațe.

La ora programată, radioul din cameră porni, trezindu-i cu staccato-ul în spaniolă al prezentatorului știrilor. Soarele strălucea printre perdelele întredeschise, aruncând o dâră de lumină pe peretele opus. Paul gemu și opri alarma.

- Să mă ucidă cineva.
- Lui Christine îi plăcu sunetul răgușit al vocii lui.
- Bună dimineața.
 - Nu e, până nu mi-am băut cafeaua, spuse el.
 - Vrei să faci duș?
 - Nu. Oricum mă murdăresc la loc.

- Atunci fac eu duș. Se ridică în capul oaselor: Stai așa. Întâi închide ochii.

- Sunt doctor, Christine. Am văzut mai multe trupuri goale decât Hugh Hefner.

- Dar nu l-ai văzut pe al meu, răspunse ea.

Paul își acoperi ochii cu mâna.

- Pofitim.

Christine scoase niște haine din rucsac, apoi se grăbi să intre în baie. După ce ușa se închise în urma ei, Paul își puse pe el cămașa, ciorapii și pantofii. După care se aruncă înapoi pe pat și închise ochii.

Zece minute mai târziu, Christine ieși din baie cu părul frumos aranjat și cu o umbră de fard pe față.

- Sunt gata, spuse ea vesel.

Paul își frecă bărbia.

– Și eu, spuse el, deși arăta ca și cum ar fi fost scos din mașina de spălat. Am face bine să pornim.

În hol, Paul adună grupul. Imediat după aceea, autobuzul porni motorul. Christine se așează pe bancheta din față, și când se închise ușa Paul veni să se așeze alături de ea. Christine coborâse la parter și lua-se câteva fructe și dulciuri. Deschise rucsacul și i le întinse lui Paul:

– Am adus micul de jun.

– Mulțumesc.

Luă un măr și mușcă din el. Când autobuzul ajunsese aproape de aeroport, se ridică în picioare și se întoarse cu fața spre grup:

– Mai înainte de orice, sunt convins că vă întrebați cu toții ce face Jim. O să se facă bine. Are o contuzie și o fractură compusă, dar din fericire nimic mai grav de-atât. O să rămână în spital în următoarele câteva zile, și m-a rugat să vă conduc eu în junglă. În dimineața asta o să zburăm până la Puerto Maldonado. Când ajungem acolo, ne cazăm la hotel și pornim imediat la muncă. Nu stăm decât o zi la Puerto, și avem un proiect la o școală primară.

Autobuzul opri în fața aeroportului, și își duseră bagajele în terminal. Jaime era acolo, cu bagajele după el. Paul fu încântat să-l vadă.

– *Estoy feliz que pudiste venir*, spuse el. (Mă bucur că ai putut veni.)

– *A tu disposición*. (La dispoziția ta.)

Deși dura doar puțin peste o oră, zborul până la Puerto Maldonado era o enciclopedie a contrastelor geografice. Munții care înconjurau Cuzco erau acoperiți de zăpadă, cu piscuri maiestuoase ce se micșorau treptat până la înălțimea unor dealuri stâncoase, care la rândul lor se topeau într-o imensă pădure tropicală.

Terminalul aeroportului arăta ca un vechi hangar pentru avioane. Nu exista turn de control, ci doar un sac de vânt ce atârna de un stâlp. Când se deschise ușa, răsuflarea fierbinte a junglei umplu avionul. Peisajul era luxuriant, verde, sălbatic.

După ce își recuperară cu toții bagajele, ieșiră în parcare din fața aeroportului. Doi peruvieni îi așteptau, și amândoi păruă plăcut surprinși să-l vadă pe Paul. Acesta vorbi cu ei câteva clipe, apoi începură să oprească taxiuri (niște motociclete cu trei roți) până când adunară 11 în jurul ieșirii din terminal.

Cei doi bărbați conduseră grupul către vehicule și legară bagajele, în timp ce Paul dădea indicații șoferilor. Porniră cu toții, ca un mare alai. Christine urcase în același vehicul cu Paul. În timp ce accelerau,

scoase capul afară. Aerul cald îi flutură părul, accentuându-i trăsăturile elegante. Paul o privi și zâmbi:

– Te distrezi?

Zâmbi și ea și băgă capul la loc înăuntru.

– E așa de diferit de Dayton...

– Da, ăsta nu e Dayton.

Christine se sprijini de el, iar Paul o înconjură cu brațul și o trase mai aproape. După câțiva kilometri, vehiculele ieșiră de pe drumul principal și apucară pe o potecă de pământ cu șleauri care ducea către aleea cu palmieri de la Hotelul Don Carlos.

– Se pare că de acum o să fim colege de cameră, îi spuse Christine lui Joan.

– Mare noroc pe capul tău. Eu sforăi.

– Nu-i nimic, la fel și Jessica.

Își duseră bagajele în camera lor, apoi se grăbiră să se întoarcă în holul hotelului, așa cum li se spusese. Vehiculele îi duseră apoi la școală, la mai puțin de doi kilometri distanță. Se adunară cu toții afară, dar intră doar Paul. Acesta ieși într-o clipă și le făcu semn să-l urmeze.

Copiii erau aliniați pe amândouă marginile aleii și le aclamăra sosirea, aruncând cu confetti.

Fură conduși către un grup de scaune pliante așezate într-o latură a curții școlii. Directoarea școlii se duse la microfon. Vorbea în spaniolă, oprindu-se după fiecare propoziție ca să îndrepte microfonul spre Paul, care traducea.

– Urăm bun venit prietenilor americani... Vă mulțumim că ați venit de atât de departe ca să ajutați micuța noastră școală... Ne face plăcere să vă oferim un dans din țara noastră. Costumele și dansul acestor copii reprezintă cele trei regiuni din Peru: marea, munții și jungla.

Trei copii, un băiat și două fete, se prezentară în fața lor. Începu muzica, și fiecare copil dansă pe rând. Când terminară, grupul aplaudă puternic, și profesorii conduseră copiii înapoi în clase.

Paul luă microfonul:

– Bun, treaba noastră de azi e să le reparăm băile. Avem nevoie de trei grupuri – unul pentru acoperișuri și două pentru zugrăvit. Mason o să conducă grupul care face curat și zugrăvește în interiorul latrinei. Iar Christine o să conducă grupul care zugrăvește exteriorul clădirii.

Christine păru surprinsă.

– E în regulă? o întrebă Paul. Știu că ai experiență.

– E bine.

Jaime alege șapte bărbați și le împărți mănuși de lucru, în timp ce restul membrilor grupului se alătură uneia sau alteia din echipe.

Se întunecase când acoperișul fu terminat. Soarele apusese și tere-nul era luminat de becurile din exteriorul școlii. Muncitorii se adunără să facă o poză în fața proiectului lor.

– Când mâncăm? întrebă unul din bărbați.

– Am o surpriză pentru voi, spuse Paul. Pizza în stil american. Proprietarul restaurantului unde mergem are un frate la Seattle, așa că pizza e destul de autentică. Cel puțin din câte îmi amintesc eu.

Porniră pe jos de-a lungul celor șase cvartale până în centrul orașului, la restaurantul cu pizza. Dinăuntru se auzea muzică americană. O femeie tânără îi conduse într-o încăpere din spate, unde era întinsă o masă lungă, dreptunghiulară. Se așezară cu toții. Paul dădu comanda, apoi se rezemă de spătarul scaunului.

– E vreun internet café pe aici? îl întrebă Christine.

– În clădirea de alături. Ieși din restaurant și o iei la stânga.

– Mulțumesc. Mă întorc imediat.

Christine ieși. La o jumătate de cvartal distanță văzu semnul cu simbolul @. Încăperea era plină de despărțituri, fiecare dintre ele cu câte un computer. Christine plăti, se așeză la unul din ele și-și accesă contul de e-mail. Avea ceva de la mama ei:

„Dragă Christine,

Sper că ești bine și în siguranță. Martin a trecut pe aici mai deunăzi. Miracolele sunt posibile oricând. A spus că nu reușește să te găsească. După cum îți imaginezi, a fost foarte uimit când i-am spus că ești în Peru. A rămas o vreme, și am stat de vorbă. Și-a cerut de mai multe ori scuze pentru că a anulat nunta, părea să se căiască sincer. A spus că are ceva foarte important de discutat cu tine. Te rog, ai grijă de tine și sună-mă când poți.

Cu drag,
Mama“

Cu două săptămâni în urmă, Christine s-ar fi repezit la cel mai apropiat telefon. Acum se simțea foarte străină de Martin. Cea mai pu-

ternică emoție pe care o simțea era curiozitatea. Ce îl adusese pe Martin la mama ei acasă? Răspunse:

„Dragă mamă,

Sunt sănătoasă și în siguranță. Jessica și cu mine ne distrăm de minune. Am văzut multe lucruri fascinante și am întâlnit oameni extraordinari. Măine pornim prin junglă. Dacă Martin are ceva să-mi comunice, te rog spune-i să-mi scrie la adresa asta.“

Chiar în timp ce scria, era uimită de detașarea sa. Exact atunci intră Paul. O zări în colț și se apropie:

– Hei, frumoaso, pizza e gata.

Christine ridică privirea, și în clipa aceea i se pără absolut firesc să-l vadă. Era sigură că ceea ce simțea acum pentru Martin avea legătură cu Paul. Prietenia cu el o făcuse mai puternică.

– Mulțumesc. Aproape am terminat. Numai un minut.

Christine își încheie mesajul, apoi apăsă pe SEND. Ieși din clădire, unde Paul citea un afiș lipit pe zid. Îl apucă de mână:

– Hai să mâncăm. Mor de foame.

A doua zi când se treziră Joan și Christine, afară curgea o ploaie mărunță și deasă, care făcea ca frunzele să capete un verde și mai vibrant. Femeile își aduseră bagajele în hol. Fiecare apucă în viteză o cutie de suc, o bucată de ruladă și o banană, apoi urcară în autobuz. Paul se urcase deja, iar Christine și Joan se așezară lângă el.

– Bună dimineața, doctore, spuse Christine.

– Bună. Cum ai dormit?

Christine zâmbi.

– Am visat frumos.

Motorul autobuzului porni. Paul se ridică și numără pasagerii, apoi se întoarse spre șofer:

– *Vámonos*.

Primii 27 de kilometri din drumul către Laberinto erau pe străzi pavate; după aceea, autobuzul o apucă pe drumuri de pământ roșu, printre câmpuri de trestie de zahăr și de sorg. Lutul roșu se transformă curând în noroi, încetinindu-i. Le luă aproape o oră să ajungă la malul apei.

Șoferul trase frâna de mână și opri motorul. Paul se ridică în picioare, agățat de o bară:

– Cei de pe partea stângă a autobuzului pot vedea barca cu care vom călători. Coborâți bagajele din autobuz și lăsați-le pe mal, lângă ponton. Călăuzele or să vi le așeze în barcă.

Barca de lemn era lungă de aproape 20 de metri. De-a lungul marginilor se întindeau banchete de lemn cu perne de burete, iar spațiul dintre ele, la mijloc, nu era mai mare de un metru. Banchetele erau adăpostite sub o copertină de pânză, cândva verde cu alb, acum decolorată; prova bărcii se umplea rapid cu genți și rucsaci. Începu să plouă; peste bagaje fu aruncată o pânză de cort, iar de pe copertină se dădu drumul la folii de plastic, acoperind lateralele deschise ale bărcii.

Cu toată lumea la bord, una dintre călăuze desfăcu odgonul care-i ținea legați de țărm și împinse barca, sărind la provă în ultima clipă.

– Călăuzele noastre sunt Marco și Gilberto, spuse Paul. Amândoi sunt oameni ai junglei, așa că o să vă bucurați ca sunt cu noi.

Bărbații își vedeau de treabă, fără să ia în seamă prezentarea lui Paul.

Barca era echipată cu un motor exterior cu elice, amplasat la capătul unei prăjini de mai bine de doi metri lungime, astfel încât cârmaciul să îl poată ridica din apă dacă era nevoie. Fluviul Madre de Dios era plin de resturi și deșeuri, și o elice fixă putea fi ușor distrusă. Gilberto ambală motorul la maximum, și porniră în susul râului, spre junglă.

Christine se așezase lângă Paul, în partea din față a bărcii. Fluviul se lărgea, și copacii atingeau înălțimi de peste 30 de metri. Paul aranjă câteva bagaje, apoi se întinse pe ele, cu pălăria pe ochi. Christine întinse mâna peste marginea bărcii, lăsând apa răcoroasă să i se prefire printre degete. Marcos se uită la ea.

– *No, señorita*, spuse el. *No ponga la mano en el río.*

– Ce a spus? îl întrebă ea pe Paul.

– Vrea să scoți mâna din apă, spuse Paul, adăugând în treacăt: Probabil din cauza peștilor piranha.

Christine își smuci mâna din apă, și buzele lui Paul se arcuiră într-un zâmbet sub borul pălăriei.

Ploaia se transformă într-un fel de ceață. Christine se lăsă pe spate, rezemată de rucsac, și închise ochii. Plescăitul apei la pupa era odihnitor.

Nu mult după plecare, ploaia se opri și ridicară apărătorile laterale din plastic. Trei ore mai târziu, barca părăsi mijlocul apei, apropiindu-se de malul estic, unde se vedea un debarcader micuț, cu trepte săpate în mal. Mai mulți peruvieni coborâră scările la apropierea bărcii, aducând cu ei o cutie mare de carton.

– Aici părăsim fluviul, ridică Paul vocea, apropiindu-se de prova bărcii. Avem de făcut un drum scurt prin junglă. De partea cealaltă este Lacul Huitoto. De acolo mai avem 45 de minute până la cabana Makisapa.

Bărbații ajunseră la barcă și o legară de țărm cu frânghii. Aduseră la bord cutia de carton, iar Paul o deschise. Era plină cu cizme de cauciuc.

– Este sezonul ploios, și pe alocuri poteca este inundată. Puneți-vă cizmele.

Cizmele trecură din mână-n mână. Christine își scoase pantofii și băgă piciorul într-o cizmă. Aproape imediat îl trase afară.

– Cred că în cizma asta e ceva, spuse ea.

Răsturnă cizma, și din ea începu să curgă un șir continuu de gândaci. Christine țipă. Gândacii dispărură sub podeaua de scânduri a bărcii. Paul încercă să nu râdă, dar nu se putu abține.

– Nu e amuzant, spuse Christine, încercând să pară furioasă.

– Poftim, spuse Paul, ridicând cizmele.

Le scutură, băgă mâna în fiecare din ele, apoi i le înapoie.

– Fii mulțumită că nu era o tarantulă.

– Și asta trebuie să mă facă să mă simt mai bine? întrebă Christine, încălțându-se.

Își găsi fiecare bagajul și și-l cără la mal. În vârful costișei se vedea o poiană, cu o colibă ridicată pe stâlpi. O duzină de pui de găină se învârtea prin preajma ei, ciugulind insecte de pe pământ.

Gilberto porni spre junglă, și toată lumea îl urmă. Se opri acolo unde pădurea se îndesea și umbra acoperea poteca. Paul i se alătură.

– OK, prieteni, pe aici traversăm. Țineți minte, e pe bune. Aici există jaguari, pume, vipere, mistreți sălbatici și nisipuri mișcătoare. Fiți vigilenți. Rămâneți grupați. O să avem două mașete în frunte și una în coadă.

Jaime și Gilberto deschideau drumul, Marcos se instalează pe la mijloc, în timp ce Paul așteaptă ca ultima persoană din grup să-l depășească, pentru a încheia plutonul. Christine se opri alături de el.

– Rămân cu tine.

Poteca nu era greu de urmat, cu toate că era mai mult noroi. Într-un loc, apa depășea jumătate de metru și le trecu peste carâmbii cizmelor. Acoperișul de frunze de deasupra lor deveni din ce în ce mai des, până când nu mai lăsa să treacă aproape deloc lumina.

– *Cuidado con las anacondas*, strigă Gilberto peste umăr. *A ellas les gusta este tipo de agua.*

– Fiți atenți la anaconde, spuse Paul. Le place apa de felul ăsta.

Cu cât se adânceau în pădure, cu atât se vorbea mai puțin, pălăvrăgeala fiind înlocuită de sunetele pașilor și ale animalelor nevăzute de prin vegetația din jur. La un moment dat, Paul se lăsa pe vine la poalele unui copac.

– Uitați-vă la asta. Mângâie cu degetele patru dăre adânci în scoarța copacului: Un jaguar care și-a ascuțit ghearele.

După vreo 40 de minute, poteca începu să coboare ușor și se ivi lacul. Poteca se termina pe un mal abrupt, lângă care pluteau pe apă două canoe.

Gilberto coborî panta și păși delicat într-una din canoe, apoi făcu semn tuturor să-l urmeze. Unul câte unul, membrii grupului urcară în canoe, așezându-se câte doi pe scândurile de lemn transversale. Când toată lumea fu în bărci, li se distribuiră padele, și începură să vâslească spre capătul de sud al lacului. Soarele căzu dincolo de orizont, ultimele raze de lumină străluciră în apa ca un aur lichid, apoi dispărură, lăsând apele întunecate și amenințătoare. Cele două canoe rămaseră aproape una de alta, înaintând pe fundalul siluetelor copacilor. Aproape o oră mai târziu se văzu în depărtare o lumină electrică palidă.

– Makisapa, spuse Marcos.

Pe măsură ce se apropiau de tabără, sunetul înfundat al unui generator electric se auzea din ce în ce mai tare. Prima canoe ridică vârful pe pământ. Jaime sări din ea și o legă de o baba de ancorare. Pe țărm apără un bărbat, care se îndreptă către pontonul de lemn. O maimuțică i se cățărăse pe creștet, cu coada înfășurată în jurul gâtului lui.

– El e Leonidas, spuse Paul. Și prietenul lui este un pui de maimuțică makisapa, pe nume Maruha.

Când toată lumea se adună pe doc, își recuperară bagajele și se îndreptară către locul unde trepte abrupte fuseseră săpate în coasta muntelui. Gilberto și Leonidas conduceau grupul, cu lanterne care să lumineze treptele. Pe pereții de pământ fugeau șopârle, iar prin copacii pe

de marginea potecii topăiau umbre întunecate. În vârful pantei, terenul devenea plat, și se vedea întreaga tabără. Lămpi cu ulei luminau poteca, și se zăreau mai multe bungalouri cu acoperișuri de frunze.

Paul îi conduse în *comedor*, locul central de adunare al taberei, format dintr-o bucătărie și un loc de luat masa. Mesele erau cercuri groase, tăiate din trunchiuri de copac și lustruite. Acoperișul era din frunze, iar ferestrele erau deschise, dar acoperite cu plase. Încăperea mirosea a sos de roșii și usturoi.

– Sunt sigur că tuturor vă e foame, spuse Paul, așa că luați și mâncați ceva. După aceea o să împărțim bungalourile și o să discutăm despre câteva reguli.

Soția lui Leonidas, Rosana, era bucătarul taberei. Aduse la masă două oale imense de spaghetti fierte și o tigaie cu sos. Pe masă mai era un coș cu pâine cu usturoi și doi pepeni verzi, iar de băut era apă rece de izvor.

Grupul se alinie la masă, umplându-și cu vârf farfuriile. Când toată lumea era așezată și mânca, Paul se adresează grupului:

– Bine ați venit la Cabana Makisapa. Pentru siguranța voastră, sunt câteva reguli pe care trebuie să le respectați. Citi de pe o foaie de hârtie: Regula numărul unu. Dacă vedeți un șarpe în apropierea taberei, anunțați imediat unul din membrii personalului. Nu vă jucați cu șarpele și nu-l întărâțați.

– Mda, exact asta aveam de gând să fac, spuse Joan.

– Regula numărul doi. Dacă părăsiți zona taberei, nu plecați singuri. Mai ales noaptea. E foarte ușor să te dezorientezi. Vă puteți rătați la zece metri de tabără.

Se uită din nou pe listă.

– Regula numărul trei. Am prefera să nu înotați în lac. Pe maluri sunt crocodili. Mai sunt și pești piranha, țipari electrici, lipitori și anaconde. Regula numărul patru. Dacă vreți să pescuiți piranha, vă putem oferi fir de pescuit îmbrăcat în plumb, dar lăsați unul din angajați să scoată peștele din cârlig. Peștii piranha pot mușca și după ce au murit. Țineți minte, asta nu e un parc de distracții, e o junglă adevărată. Dacă e să exagerați, exagerați cu precauțiile. Suntem intruși într-un ecosistem activ, și suntem potențiale verigi în lanțul trofic. În perioada asta a anului trebuie să fiți deosebit de atenți la purici și țânțari. Într-o noapte am încasat peste 170 de înțepături. Așa că, pe lângă plasele de țânțari, nu uitați să folosiți loțiunile și zgărzile anti-purici. Dacă

ați uitat să aduceți loțiuni anti-țânțari, putem să vă dăm noi. Aveți întrebări?

Se ridică o mână:

– Ce facem mâine?

– Orice doriți. E o insulă unde o să mergem mâine dimineață, s-o explorăm cu piciorul. Dar, în principal, o să ne relaxăm. Aici avem o vorbă: în junglă nu sunt ceasuri. Mâncăm când ne e foame, dormim când suntem obosiți, iar *comedor*-ul e tot timpul deschis.

Paul ridică deasupra capului o foaie de hârtie.

– Împărțirea bungalourilor e pe hârtia asta. Când terminați de mâncat, luați-vă bagajele și instalați-vă. Generatorul se oprește în două ore. Dacă aveți întrebări, mă găsiți în *comedor*.

– Eu în ce bungalou sunt? întrebă Christine.

– Tu și Joan sunteți în Guacamayo, răspunse Paul. La ieșirea de aici faceți la dreapta și urmați poteca până la a doua clădire.

– Și tu unde ești?

– În cealaltă parte a taberei, în Vampiro.

Christine se ridică.

– Vrei să-mi faci o vizită?

– De fapt, am alte planuri pentru tine. Am o ședință cu angajații; după aceea vin la tine.

Christine zâmbi.

– Te aștept.

Cabana Makisapa consta în nouă bungalouri construite din lemn tare, tăiat din jungla dimprejur. Fiecare dintre ele avea un acoperiș din frunze de palmier, o terasă la intrare și o fereastră mare, cu plasă de țânțari. În interior erau trei paturi, fiecare cu plasa lui de țânțari, înnodată și suspendată de tavan. Erau două becuri electrice: unul în mijlocul camerei, celălalt în baie. Baia avea o perdea în loc de ușă, un duș, o toaletă de porțelan și o chiuvetă. Apa avea o singură temperatură, și anume cea pe care o oferea jungla. Camera era curată, dar mirosea a gaz petrolier.

– Ce e un *guacamayo*? întrebă Joan. Sună ca un fel de sos.

Christine zâmbi.

– Cred că e un papagal.

Joan desfăcu nodul plasei de țânțari și o lăsă să cadă peste pat.

– Ai dormit vreodată sub o plasă de țânțari?

– Nu, răspuse Christine. Nici măcar cu cortul n-am fost vreodată. Se apropie de fereastră și se aplecă în afară: E greu de crezut că acasă e iarnă.

Joan se așează pe pat. Miși ochii:

– Ce ai pe braț?

Christine ridică brațul.

– O, înțepături de țânțar. Erau țânțari cu milioanele în Puerto.

– Ar trebui să folosești mai multă loțiune.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Intră, spuse Christine.

Paul păși în încăpere. Purta pălărie, și de gât îi atârna un aparat de fotografiat.

– Bună seara, doamnelor. E totul în regulă cu bungaloul vostru?

– E minunat, spuse Joan. Cu excepția mirosului. Ce miroase așa?

– Lemnul este tratat cu ulei de motor. Descurajează termitele. Pe aici sunt peste 90 de specii de termite.

– Fascinant, spuse Joan, ironică.

– V-ar plăcea să veniți cu mine, fetelor? Duc un grup la vânătoare de crocodili.

– Noaptea? întrebă Joan.

– E cel mai bun moment ca să-i prinzi.

– Și viceversa, comentă Joan. Mă abțin.

– Eu merg, spuse Christine.

Paul o privi surprins:

– Serios?

– Am încredere în tine. Nu m-ai lua dacă nu aș fi în siguranță.

– *Relativă* siguranță, spuse el.

– Când pornim?

– Chiar acum.

Christine se ridică.

– Să mergem.

Cinci dintre adolescenți li se alăturară, iar Gilberto era și el acolo. Paul smulse mașeta din trunchiul în care o înfipsese, și porniră către doc. Văzând că toată lumea se îndrepta spre canoe, Christine se opri.

– Mergem cu barca?

Paul se întoarse și o privi uimit.

– Evident. Altfel cum putem prinde crocodili?

Ea se uită spre lacul negru ca cerneala.

– Te aștepți ca eu să mă urc într-o barcă, pe un lac infestat de pești piranha, ca să vânez crocodili?

– Cum rămâne cu „încrederea“?

Christine trase adânc aer în piept, apoi clătină din cap.

– Te urăsc.

Paul rânji. O luă de mână, o ajută să se așeze pe cel de-al doilea loc din canoe și-i înmână o vâslă. Apoi urcă și el în barcă, pe locul din fața ei.

Pe când vâsleau către malul opus, de undeva din întunericul lacului se auzi un fel de muget profund.

– Ce-a fost asta? întrebă Christine.

– Un crocodil, răspunse Paul. Probabil Elvis.

– Le dați nume?

– Numai lui Elvis. El e bunicul celorlalți de aici. Are peste cinci metri lungime.

Brusc, ceva fâlfâi pe deasupra bărcii, și Melissa, fata din spatele Christinei, tipă.

– Ce a mai fost și asta?

– Doar lilieci-vampir, spuse Paul calm. Se hrănesc cu țânțari.

– A, e bine dacă erau *doar* lilieci-vampir, spuse Melissa, sarcastică.

Barca luneca în tăcere pe apele întunecate, și începu să se vadă malul opus. Copacii se aplecau peste ape, maimuțe și păsări grăbindu-se să urce în ei la apropierea bărcii.

– Nu vă apropiați prea mult de copaci, spuse Paul. Uneori din ei atârnă vipere.

Toată lumea se opri brusc din vâslit. Paul mătură cu lanterna apa de la mal. Descoperi imediat doi ochi chihlimbarii care străluceau ca niște reflectoare.

– Uite un crocodil. Schimbă direcția razei de lumină: Uite încă unul. E unul mic.

– Cum îți dai seama cât e de mare? întrebă Christine.

– După distanța dintre ochi. Continuă, cu voce scăzută: Vâsliți către el. O să încerc să-l prind.

Paul se aplecă peste bord în timp ce barca se apropia de crocodil. Băgă brațul în apă până la cot ca să-l apuce. Brusc, brațul i se smuci, și căzu în apă până la umăr:

– M-a prins! M-a prins!

Christine urlă, și Paul se prăvăli în barcă râzând, cu apa scurgându-i-se din haine.

– Am glumit.

– Ești așa un prost! spuse ea, lovindu-l peste umăr.

– *Gilberto, vamos a tratar de nuevo.* (Hai să încercăm încă o dată.)

În timp ce Paul căuta cu lanterna, restul grupului vâslea. Gilberto stătea în spatele bărcii, folosindu-și vâsla drept cârmă, ca să mențină barca perpendicular pe țărm. Abia după două minute văzură încă o pereche de ochi.

– Uite unul, spuse Paul. E ceva mai mare. Opriți-vă din vâslit.

Gilberto vâsli cu mișcări lungi și egale, și se apropiară suficient ca Paul să-l poată atinge. De data aceasta îl apucă de ceafă. Crocodilul dădu disperat din coadă până îl scoase din apă, apoi îngheță de spaimă.

– Faceți lumină, spuse Paul.

Patru lanterne luminară animalul. Avea aproape un metru lungime. Ochii îi erau galbeni, ca de pisică, și din botul închis i se vedeau dinții, înroșiți de masa pe care tocmai i-o întrerupseseră.

Paul îl ridică:

– Observați că îi lipsesc aproape toate degetele. Când sunt mici, le mănâncă peștii piranha.

– Oh, doamne, spuse Christine. Nu pot să cred că ai făcut asta.

– Poftim, spuse el, întinzându-i animalul. Ține-l și tu. Vreau să vă fac o fotografie.

Christine se uită la creatură, fără să-i vină să creadă ce-i iese pe gură:

– Cum îl ții?

– Ca pe un șarpe. Atâta timp cât îți ții mâna în spatele capului lui, nu poate să te muște. Pune mâna peste a mea, și când ești pregătită eu îi dau drumul și îl ții tu. Cu cealaltă mână apucă-l de coadă.

– Nu pot să cred că fac asta. Apucă crocodilul de coadă: E slinoasă.

– E o reptilă. Bun, acum pune-i mâna pe ceafă. Ești gata?

Paul dădu drumul animalului în timp ce Christine îl apuca de gât. Crocodilul nu mișcă, și Paul se îndepărtă.

Fața Christinei se animă de încântare:

– Țin în mână un crocodil! Repede, fă-mi o fotografie. Jessica n-o să mă creadă.

Paul ridică aparatul și făcu fotografia.

– Acum ce fac?

– Dă-i drumul înapoi în lac.

Christine lăsă crocodilul să lunece în apă. Acesta dădu din coadă, împrôscând cu apă, și dispăru.

– Cine urmează? întrebă Paul.

Toți adolescenții voiau să încerce, și Paul mătură malul cu raza lanternei până când dădu de o mlaștină cu cel puțin o duzină de perechi de ochi.

– Câte unul pentru fiecare din voi.

Cu totul, scoaseră cinci crocodili, cel mai mare de vreun metru de la cap la coadă. Pe la miezul nopții vâsliră înapoi spre tabără. Paul o conduse pe Christine la bungaloul ei. Joan dormea înăuntru – o auzeau sforăind.

– Vrei să stăm de vorbă? întrebă Christine.

– Sigur.

Se așezară împreună pe treptele verandei.

– Sunt mândru de tine, spuse Paul. Ai fost foarte curajoasă în seara asta.

– Doar pentru asta m-ai dus acolo, nu?

– Dacă ai putut să ieși în miez de noapte pe un lac în care mișună pești piranha, înconjurată de lilieci-vampir, și să ții în mână un crocodil, nu mai există nimic de care să-ți fie teamă.

Ea zâmbi, dar clătină din cap.

– Nu știu cum trăiești aici. Eu n-aș putea s-o fac.

Văzu o sclipire în ochii lui și-și dădu seama că remarca ei îl întristase.

– De fapt, am văzut lucruri mai rele în America, spuse Paul, înnegurat. Unele din lucrurile pe care le-am văzut fac ca jungla să pară civilizată, prin comparație.

În *comedor* se stinse lumina, și Paul se uită la ceasul său cu ecran fosforescent.

– În această notă optimistă, ar trebui să te las să te duci la culcare. Ai nevoie de ceva?

– Nu. Mulțumesc pentru seara asta.

– Cu plăcere. Se apropie de ea și se sărutară: Ne vedem dimineată.

Paul coborî treptele verandei și Christine îl urmări cum dispăre în întuneric. Apoi intră și ea în bungalou și se strecură sub plasa de țânțari ca să doarmă.

Clătitele Rosanei nu erau chiar ca de la Denny's, dar nimeni nu se plângea; era cel mai normal mic dejun pe care-l luaseră de la sosirea în Peru.

După masă, grupul se adună la doc pentru plimbarea cu barca spre insulă. Era o zi frumoasă, și lacul se vedea foarte limpede. Grupul se împărți în două, urcară în bărci și începură să vâslească spre sud, unde lacul căpăta forma unei semiluni.

Curând acostară într-un luminiș de pe mal. Toată lumea debarcă și porni pe mal prin vegetația deasă. Gilberto și Jaime rămaseră în bărci. Urmau să vâslească spre punctul de întâlnire de la capătul potecii.

Pe când înaintau în interiorul junglei, se auzea un ciripit din ce în ce mai sonor.

– Mă întreb ce fel de păsări sunt astea, spuse Christine, fără a se adresa cuiva anume.

– Nu păsări, maimuțe, spuse Leonidas. Veniți.

Îi conduse cam 15 metri în adâncul junglei, către o poiană micuță. Erau maimuțe peste tot, unele de până la un metru, un metru și jumătate lungime. Paul arătă în sus:

– Maimuțele astea sunt kotos. Cele mici sunt rhesus și capucin. Cele și mai mici sunt tamarinii.

La sosirea lor, maimuțele cele mai mici coborâră din copaci ca să se uite mai bine la ei. Câteva se apropiară la o lungime de braț de Christine. Un tamarin de mărimea unei palme coborî pe o creangă de lângă ea. Christine se apropie.

– O să-i dau ceva de mâncare, anunță ea.

Băgă mâna în buzunarul de la piept, scoase un baton de cereale, rupse o bucată și o întinse către maimuțică. Aceasta i-o smulse din mână, apoi fugi în sus pe trunchiul copacului. Christine rupse o nouă bucată de baton și o întinse către o maimuță mai mare, un capucin negru. În loc să apuce bucata, maimuța îi sări pe umăr. Christine țipă.

Maimuța băgă laba în buzunarul bluzei Christinei și luă întreg bato-
nul, apoi sări înapoi pe craca de pe care coborâse. Paul izbucni în râs, în timp ce Christine duse mâna la piept:

– M-a speriat.

Spre deosebire de poteca pe care veniseră până la lac, cea de acum era uscată și nouă. La un moment dat, Paul puse mâna pe umărul Christinei ca să o atenționeze să se aplece pe sub o pânză de păianjen,

groasă ca firul de pescuit. Când luă mâna de pe umărul ei, urma rămas vizibilă pe tricoul umed. O privi întrebător:

– Te simți bine?

– Sigur. Doar puțin încălzită.

O sută de metri mai departe ajunseră la un copac cu aspect foarte ciudat. Rădăcinile i se ridicau la un metru de la pământ, perfect drepte.

– Copacul ăsta se numește palmier umblător, zise Paul. Chiar se mișcă.

– Cum? întrebă cineva.

– Când substanțele hrănitoare se împrăștiează, îi cresc rădăcini în direcția opusă, și le abandonează pe cele vechi. Nu se mișcă repede, dar se mișcă.

Își continuă drumul.

Leonidas abandonează poteca și îi conduse către un copac subțire, cu coaja albă, solitar.

– Țsta e copacul tarangana, le spuse Paul. Vedeți că în jurul lui nu crește nimic.

Toată lumea se uită. Pe o rază de mai bine de un metru de la copac nu exista nici un fel de vegetație.

– Celelalte plante se tem de el din două motive. În primul rând, tarangana secretă un acid letal pentru alte plante. Celălalt motiv sunt furnicile care trăiesc în el, furnicile tarangana.

Paul lovi copacul cu mașeta. De la baza copacului începu să curgă un șir de furnici roșu cu negru, care porni în sus pe scoarță.

– Furnicile apără copacul. Mușcătura furnicii tarangana este de șapte ori mai dureroasă decât înțepătura de viespe.

– De ce tot ce trăiește aici vrea să te înțepe, să te muște sau să te mănânce? întrebă Christine.

– Nu totul, răspunse Paul. Există și lucruri care vindecă. Există aici un copac care vindecă bolile de rinichi. Sunt peste două sute de plante cu proprietăți anticarcinogenice dovedite.

Când porniră din nou, Paul se uită la Christine:

– Ești sigură că te simți bine?

– Nu, nu mă simt prea bine.

Paul îi puse mâna pe frunte.

– Ești cam fierbinte.

– Sunt sigură că nu e nimic grav, spuse ea.

Câteva minute mai târziu vâsleau înapoi spre cabană.

Capitolul 9

Fiecare moment alături de Christine a purtat-o mai adânc în inima mea. Se teme că o s-o părăsesc. Cum ar putea să știe că nu suport gândul de a trăi fără ea!

Jurnalul lui Paul Cook

Masa de prânz era compusă dintr-o salată din fructe pe care nimeni nu le mai văzuse vreodată și o mâncare de orez cu pește făcută dintr-un piranha imens pe care Marcos îl pescuise în dimineața aceea.

Paul dormise puțin în bungaloul lui, și era în *comedor* când sosi Joan.

– Paul, Christine nu se simte bine. Cred că are febră.

Paul se ridică. Îndreptându-se către bungalou, întrebă:

– I-ai dat ceva?

– Niște Tylenol.

În cameră, Christine era întinsă pe spate sub plasa de țânțari. Era palidă la față, și tâmpilele îi erau perlate de transpirație. Paul se așeză lângă ea.

– Hei. Ce faci?

– Nu merg, Paul. Vorbea încet și gânghăvit: Nu vreau să mai văd nici un crocodil. Mi-e frică de ei.

– Nu e nevoie să mai vezi vreunul. Ți atinse fruntea: Ești fierbinte.

– Mă simt... insolată.

Paul se întoarse către Joan:

– Du-te în camera mea. Stau în Vampiro – al doilea bungalou după *comedor*. Lângă pat e o geantă de vinilin violet. E imposibil să n-o vezi.

Joan plecă. Paul se întoarse spre Christine.

– Ce altceva mai simți?

Ea ezită.

– Mă simt năucă. Parcă mi s-ar învârti capul.

Capul îi căzu pe o parte, și Paul o lăsă să se odihnească. Când Joan

se întoarce cu geanta, îi luă temperatura Christinei. Avea 39,4 grade. O întrebă:

– Chris, te dor cumva încheieturile?

Vocea ei era și mai slabă:

– Mă dor ochii. Nu știu.

– Te-au înțepat țânțarii?

– Au înțepat-o, spuse Joan. Am discutat despre asta aseară.

– Chris, ce vaccinuri ai făcut înainte de a veni încoace?

Răspunsul ei veni în reprize scurte:

– Tetanos. Hepatită.

– Nu și pentru malarie și febră galbenă?

– Au spus că nu e nevoie.

Paul oftă încet:

– Aș vrea să nu mai spună asta oamenilor.

Joan își mușcă buza. Paul se ridică.

– Mă întorc imediat.

Ieși, făcându-i semn lui Joan să-l urmeze.

– Ce are? îl întrebă ea.

– Nu pot să fiu sigur încă, dar e una din trei: malarie, febră galbenă sau febră dengue. Înclin către febra dengue. E o boală transmisă de țânțari.

– E fatală?

– Poate fi. Dar o prefer față de malarie și febra galbenă.

Joan își frângea mâinile:

– N-ar trebui să o ducem la un spital?

– Nu poate fi transportată. În plus, nici un spital pe o rază de 1 500 de kilometri nu poate face nimic.

– Când o să știm sigur ce are?

– În următoarele 24 până la 48 de ore. Dacă începe să se plângă de dureri articulare, o să știm că e dengue. Orice ar fi, o să se simtă îngrozitor toată săptămâna care vine.

– Dar mâine plecăm.

– Nu și ea. Trebuie s-o hidratăm. Du-te la *comedor* și adu câteva sticle cu apă. Știi cine e Jaime?

– Tipul mărunț, de la orfelinat?

– Exact. Găsește-l și spune-i că trebuie să vorbesc cu el.

Joan plecă în fugă. Paul se întoarce înăuntru. Căută în geantă și scoase un tub de vaselină. Îi unse Christinei buzele.

– N-o să dau voie să ți se întâmple nimic, îi spuse.

Cinci minute mai târziu, Joan se întoarse cu Jaime, care-l privi îngrijorat pe Paul. Acesta îi explică situația, apoi îl rugă pe Jaime să conducă grupul prin junglă a doua zi, pentru ca el să poată rămâne cu Christine. Îl mai rugă și să îi sune pe Jim și Jessica și să le spună ce se întâmplase.

– Sî, răspunse Jaime, și părăsi bungaloul.

Paul luă o pernă de pe patul de alături și i-o puse Christinei sub cap. Apoi desfăcu o sticlă cu apă și i-o duse la gură.

– Christine, trebuie să bei.

Buzele Christinei se întredeschiseră și Paul îi turnă apă în gură, oprindu-se din când în când ca s-o lase să înghită. Când golise jumătate de sticlă, o lăsă să pună capul jos. Turnă apă rece pe o batistă și-i puse batista pe ochi.

– Paul?

– Da?

– O vreau pe mama.

– Ce n-aș da să fie aici, spuse el.

Christine rămase tăcută o vreme.

– O să mor?

– Nu. Dar ești foarte bolnavă.

– Ce am?

– Încă nu știu sigur.

– Te rog, nu mă părăsi. Bărbații pleacă întotdeauna.

O lacrimă i se scurse pe obraz.

– N-o să te părăsesc, spuse Paul.

Îi șterse lacrima cu un deget. Apoi se aplecă și o sărută pe frunte.

– Promit.

Jungla era întunecată, doar ici-colo raze de lună străpungeau acoperișul de frunze și luceau umede pe vegetația de dedesubt. La trei și jumătate dimineața, grupul se îndreptă către *comedor*, boscorodind ora inumană. Era singura cale de a ieși din junglă la timp ca să prindă zborul de întoarcere.

Paul dormise în cameră cu Christine, iar Joan se mutase în Vampiro ca să se poată îmbrăca și să împacheteze fără să o trezească pe bolnavă. Când grupul se adună, Paul îi urmă până la doc și își luă rămas-bun, apoi se întoarse singur în camera Christinei.

Puse mâna pe fruntea ei. Era caldă, dar nu într-atât încât să se îngrijoreze, așa că intră sub cealaltă plasă de țânțari și se culcă și el. Două ore mai târziu, îl trezi delirul Christinei. Soarele abia începuse să înmoaie întunericul, și în lumina săracă o vedea foindu-se în pat.

– Trebuie să sun, spuse ea. Trebuie să-i sun.

Paul se rostogoli din pat și veni lângă ea.

– Pe cine?

– Firma de catering. N-or să fie suficiente ecleruri.

– Sun eu la firmă, spuse Paul.

– OK, OK. Sună tu.

Se calmă, și respirația îi reveni la normal. Peste un minut sau două, spuse:

– Martin?

Paul întoarse capul.

– Martin. Ce se întâmplă cu mine?

Paul o mângâie pe obraz.

– E totul în regulă cu tine.

– De ce nu mă vrei?

Începu să plângă încet și, deși avea ochii închiși, lacrimile i se scurgeau pe sub pleoape.

– Unde te duci, tati? Când te întorci? De ce nu mă vrei?

Paul o luă de mână și o ținu strâns. Delirul Christinei se transformă în bolboroseli incoerente, apoi adormi. Ultimele cuvinte pe care le înțelese Paul fură: „Nu mă părăsi“.

În după-amiaza celei de-a doua zile începu furtuna. Trăncăneala mai-muțelor deveni mai sonoră sub norii învolburăți, și peste junglă se așternu pâcla. Ploaia răpăia pe acoperișul bungaloului, și de pe streșinile de frunze apa curgea pe pământul roșu de dedesubt, scurgându-se în milioane de pârâiașe către lac.

Paul n-o părăsi pe Christine nici o clipă. Rosana aducea mâncare pentru amândoi și pungi cu gheață de la frigider. Îi făcea Christinei ceai tare din scoarța arborelui de chinină.

Christine nu prea mânca, dar Paul o forța să bea. Deshidratarea era principala lui sursă de îngrijorare. La apus, în cea de-a doua zi, Christine îi rosti numele. Pentru prima oară după multe ore, era coerentă.

– De când plouă? întrebă ea.

– De câteva ore. Încă te mai dor ochii?

Ea dădu încet din cap.

– Și mă doare și spatele. Mă simt de parcă m-ar înțepa cineva în fiecare os.

Paul fu cuprins de ușurare. Asta confirma febra dengue. Rata mortalității din cauza febrei dengue era considerabil mai mică decât de pe urma malariei sau a febrei galbene.

– E din pricina febrei. O să-ți treacă.

Abia în seara următoare Christine își dădu seama că restul grupului părăsise tabăra.

– Mama o să fie îngrijorată.

– Jessica o s-o sune pe mama ta.

– O să fie atât de îngrijorată.

Închise ochii la loc. După câteva minute întrebă:

– Când pot pleca acasă?

– Când te simți suficient de bine. După ce-ți trece febra.

– O să pleci și tu?

– Nu fără tine. Îți promit.

Îl strânse tare de mână și închise din nou ochii.

Plouă toată noaptea aceea, și în ziua următoare. Starea Christinei era stabilă, deși de câteva ori temperatura îi urcă peste 40 de grade. Paul îi umezea fruntea și gâtul cu apă rece, până îi scădea febra. În cea de-a cincea zi a bolii se opri ploaia. Gilberto și Marcos se întoarseră cu canoale și cu vestea că grupul prinsese avionul din Puerto.

Paul mânca și dormea în cameră, citind dintr-un teanc de cărți pe care Rosana i le adusese din *comedor*.

În mijlocul celei de-a șasea nopți Christinei îi scăzu febra. Dinții îi clănțăneau și gema suficient de tare ca să-l trezească pe Paul. Se apropie de patul ei și-i puse mâna pe frunte. Era udă, și părul îi era umed la rădăcină. Cămașa de noapte îi era leoarcă.

Paul luă un prosop din baie și îi tamponă delicat fața și fruntea; apoi îi trase cămașa de noapte peste cap și îi șterse trupul. Când termină, o îmbracă cu unul din tricourile lui și o înveli cu pătura până la bărbie. Apoi se așează pe scaunul de lângă pat.

Luna se șteia prin plafonul de nori, scaldând bungaloul și luminând palid fața Christinei. La facultate îi învățaseră să-și păstreze detașarea emoțională față de pacienți, dar în cazul de față eșuase complet. Era alături de ea de aproape o săptămână, și cu cât stătea mai mult, cu atât se simțea mai legat.

– Nu ai idee cât ești de frumoasă, îi șopti, sau ce faci din inima mea.

Christine nu se mișcă, și Paul se aplecă și îi sărută delicat buzele. Puse capul pe pat, alături de ea, și adormi epuizat.

O rază de lumină pătrunse prin fereastra de la răsărit și căzu pe patul Christinei. Ea ridică o mână să-și acopere fața; apoi pleoapele îi flutură și deschise ochii. La început nu-și dădu seama unde se află, apoi dădu cu ochii de împletitura de frunze de deasupra capului și-și aminti.

Paul dormea, prăvălit pe patul ei, cu creștetul capului lipit de ea. Era neras, și ochii îi erau înconjurați de cearcane negre de epuizare.

Nu o părăsise nici o clipă. Era ca și cum s-ar fi trezit din adâncurile unui vis urât și ar fi găsit alături de ea bărbatul care o ajutase să scape. Forța propriilor sentimente o coplesii.

Întinse încet mâna și îi atinse părul, prefirându-l printre degete. Apoi îi atinse fața.

Paul gemu încet, apoi ridică fruntea și o privi.

– Bună, spuse el.

– Bună, răspunse ea.

Paul văzu că strălucirea i se întorsese în priviri.

– M-ai speriat.

– Îmi pare rău.

El întinse mâna și îi atinse fruntea.

– Cum te simți?

– Mai bine. De câte zile sunt aici?

– De șapte.

– Șapte, repetă ea. S-a terminat?

– În mare parte. Ai scăpat de febră pe la trei azi-dimineață. Dar o să mai dureze o vreme până când o să te simți din nou tu însăși.

Christine se uită la hainele cu care era îmbrăcată. Își amintea vag că Paul o dezbrăcase, dar nu se simțea deloc jenată; simțea doar că cineva avusese grijă de ea. Îl luă de mână.

– Nu m-ai părăsit nici o clipă, nu?

– Nu.

Îl strânse mai tare de mâna pe care și-o lipi de obraz.

– Nu m-ai părăsit nici o clipă.

Până spre seară, se simțea suficient de bine ca să se ridice în picioare. Rosana aduse supă și pâine, și Paul constată cu bucurie că pofta de

mâncare a Christinei revenise. Cinară împreună, apoi Rosana aduse prosoape curate. Paul plecă, lăsând-o pe Christine să se spele. Ea făcu un duș, își spălă părul, apoi își tamponă trupul cu talc. Când își strânse cureaua pantalonilor scurți, își dădu seama că slăbise și mai mult.

Paul luă din *comedor* un pachet de cărți de joc, și din propria rezervă două pachete de biscuiți și le aduse în bungalow. Christine stătea pe pat. Privi cu interes pachetele din mâna lui.

– Ai biscuiți?

Paul puse biscuiții pe pat și-i arătă pachetul de cărți de joc.

– Biscuiți *americani*. Și cărți de joc. Vrei să jucăm? o întreabă.

– Sigur că da. Ce jucăm?

– O să te învăț un joc de poker numit Texas Hold'em.

– Sună bine. Pe ce jucăm?

– Ce-ar fi să jucăm pe biscuiți? spuse Paul, desfăcând pachetele. Un Oreo face un dolar, un biscuit cu ghimbir face cinci.

Până la căderea nopții, Christine reușise să câștige și ultimul biscuit.

– Nu știam ce cartofor ești, spuse Paul.

– Multe nu știi tu despre mine. Nu la fel de multe ca săptămâna trecută, dar tot mai am ceva secrete.

Rupse în două un Oreo, ridicându-l în fața ochilor lui Paul.

– Vrei unul din biscuiții *mei*?

– Da.

– O să te coste.

– Cât?

Ea îl privi timid.

– O întâlnire.

– Unde ar trebui să te duc la întâlnirea asta?

– La o plimbare cu barca.

Paul o privi surprins.

– Vrei să ieșim pe lac?

– Numai noi doi, de data asta.

El se gândi o clipă.

– Să mergem.

Paul își luă lanterna și porniră de-a curmezișul taberei. Christine era mai slăbită decât crezuse, și scurtul drum până la faleză o lăsă fără răsuflare. Se uită în jos, la treptele abrupte săpate în mal, și se încruntă.

– Nu cred că pot să cobor.

Paul coborî pe treapta de sub ea.

– Ia-mă de gât.

– Ai de gând să mă duci în brațe până jos?

– Da, doamnă.

– Sunt mai grea decât par.

– Am făcut turul orașelor incase ducând în spate rucsaci mai grei decât tine. Numai că trebuie să ții tu lanterna.

– Asta pot să fac.

Christine luă lanterna din mâna lui și îi cuprinse gâtul cu brațele. Paul o prinse de după genunchi și o ridică, apoi începu să coboare cu precauție. La poalele dealului îi întinse mâna și o ajută să urce în canoe, după care desfăcu parâma și urcă și el. Ridică o padelă și începu să vâslească înapoi, către întunericul lacului.

În mijlocul apelor, Paul ridică vâslele.

– Lasă-te pe spate, spuse el.

Christine își puse capul în poala lui, privind spre cerul senin, spuzit de stele. Barca se legăna ușor, iar răsuflarea tropicală, umedă, a junglei îi încălzea.

– E greu de crezut că e aproape Crăciunul, spuse ea. Nici măcar nu știu ce zi e.

– E cincisprezece.

– N-au mai rămas decât zece zile de cumpărături, spuse Christine. Ce faci de Crăciun?

– Dacă n-ar fi copiii, l-aș sări pur și simplu.

– Ești un fel de Scroodge, spuse ea.

– Am motivele mele.

Îi mângâie obrazul, apoi își trecu degetele prin părul ei, pieptănându-l pe spate. Christine închise ochii și oftă de plăcere.

– De ce ai venit în Peru? întrebă ea.

Ținea ochii închiși, și Paul o privi o lungă clipă, fără să răspundă.

– Din aceleași motive ca și tine.

– Și pe tine te-a părăsit Martin, nu?

Râseră amândoi. Apoi Paul trase adânc aer în piept.

– A început în ziua de Crăciun. Lucram ca medic la camera de gardă pentru urgențe. Era o nebunie. Nu eram decât doi doctori de gardă, și colegul meu încerca să salveze o femeie care făcuse atac de cord în timpul nașterii. Mi-au adus un copil. Înghițise ceva. Paul scoase soldătelul de sub cămașă: Asta.

Deși mai văzuse soldatul și înainte, Christine se ridică să se uite la

el. Apoi privi expresia lui Paul. Simțise schimbarea din voce. Își dădu seama că deschidea pentru ea ușa spre o parte din el pe care puținii o văzuseră.

– Abia începusem să tratez copilul, când au adus un bărbat. Tocmai avusese un atac de cord. Am făcut tot ce am putut ca să-i salvez. Dar i-am pierdut pe amândoi. Continuă, mai rar: Băiețelul avea doar patru ani. Bărbatul avea 40, o soție și cinci copii.

Christine ridică mâna și-i atinse fața.

– Îmi pare rău.

– A fost cea mai cumplită zi din viața mea. Dar asta nu a fost totul. Ea îl privi întrebător.

– În cele mai multe culturi, e un lucru acceptat că se mai întâmplă și lucruri rele. Dar în America, dacă se întâmplă ceva rău, oamenii consideră că cineva trebuie să plătească. Mama copilului era convinsă că-i omorâsem fiul. Soția bărbatului considera că nu făcusem destul pentru a-i salva soțul. Amândouă au dat vina pe mine pentru tragediile care li se întâmplaseră, și ambele familii m-au dat în judecată.

– Te-au dat în judecată *pe tine*?

– Lucruri din astea se întâmplă în fiecare zi. Știam că, indiferent cât de bun medic sunt, la un moment dat norocul o să mă părăsească. Am crezut că o să pot face față. Ar fi trebuit să fie ușor. Făcusem totul ca la carte. Spitalul m-a susținut. Personalul camerei de gardă m-a susținut. Am câștigat ambele procese. În tot timpul ăsta, am fost la un prieten, psihiatru. Mi-a spus că, statistic vorbind, pentru un doctor care trece printr-un proces de malpraxis riscul să moară este mai ridicat decât pentru un condamnat care-și așteaptă execuția.

– Prin sinucidere? întrebă Christine.

– Sinucidere, sistemul imunitar nu mai face față, sau pur și simplu omul nu se ferește destul de repede din fața unei mașini. Dorința de a trăi, sau lipsa ei, este un lucru foarte puternic.

În anul ăla, de Ziua Recunoștinței, mă logodisem. Voiam să ne căsătorim în iunie, anul următor. Dar relația noastră a devenit destul de încordată. Mai întâi am amânat nunta, în speranța că lucrurile or să revină la normal. Am încercat să mă întorc la meseria mea, dar făceam lucrurile din rutină. Încetasem să mai cred în propriile instincte.

După o vreme n-am mai putut continua. I-am spus logodnicei mele că renunț la medicină. Aveam credința naivă că n-o să aibă importan-

ță, că dragostea o să ne ajute să depășim greutățile. N-a fost așa. Voia să fie soție de doctor.

Paul o privi în ochi:

– Se pare că e adevărat ce se spune: „Bărbații se căsătoresc cu femei, femeile se căsătoresc cu situații“.

Christine nu-i răspunse. El continuă:

– A fost punctul de maximă depresie. Am vrut să pun capăt la tot. Dar în loc de asta, am cumpărat un rucsac și un bilet – numai dus – către Brazilia. Am bătut cu pasul toată America de Sud; am dormit în cămine studențești, uneori sub cerul liber. Mi-am lăsat părul să crească. Undeva, pe parcurs, doctorul Cook a încetat să mai existe. Apoi, în trenul cu care mă întorceam de la Machu Picchu, am cunoscut un grup de adolescenți care-și petreceau vara în Peru, la o misiune baptistă. Vorbeau despre un orfelinat unde munciseră. Am întrebat despre el. Nu știu de ce, nu-mi puteam scoate din minte lucrul ăsta.

Așa că, după ce am ajuns la Cuzco, am pornit către El Girasol. Inițial, nu voiam să stau decât câteva zile. Dar apropierea de copiiiăștia a schimbat ceva în mine. Îmi tot spuneam că mai stau o săptămână și apoi plec. Am făcut asta vreo șase luni. Apoi, într-o zi, ofițerul de poliție care administra El Girasol a primit ordinul de transfer la Lima. Nu exista nimeni care să-i ia locul. Fie preluam orfelinatul, fie trimiteam copiii înapoi în stradă. Asta e situația în ziua de azi. Și, după tot timpul ăsta, am găsit ceea ce căutam.

– Adică ce?

– Pacea. Tăcu o clipă: Adică cel puțin o găsisem.

Ea îl privi întrebător:

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că în mai puțin de o săptămână tu o să fii înapoi la Dayton, iar eu o să fiu aici, și n-o să te pot uita tot restul vieții mele.

Christine îl privi fix un moment, apoi se aplecă spre el, lipindu-și buzele de ale lui. Când în cele din urmă se despărțiră, ea își lăsă capul pe pieptul lui. Îi auzea bătăile inimii.

– Vino acasă cu mine, spuse ea.

Lungă vreme, Paul nu răspunse.

– Și copiii?

Christine se lipi de el. Barca se legăna blând, iar ei se țineau în brațe, sub stele.

Christine se trezi în patul ei, puțin înainte de prânz. Îi auzea pe Paul, Gilberto și Marcos strigând unul la altul peste tabără, și își dădu seama că urmau să plece în curând. Se ridică, făcu duș, apoi se îmbracă în ultimele haine curate pe care le mai avea. Își făcea bagajele când apărură Paul, ducând în mână o cutie de plastic.

– Cum te simți? o întrebă el.

– Mult mai bine. Se apropie de el, i se agăță de gât și îl sărută: Seara de ieri pare un vis.

– Într-o săptămână, întreaga experiență o să ți se pară un vis. Îi întinse cutia: Ți-am adus micul dejun. O să ai nevoie de energie.

Christine se așează pe pat și deschise cutia. Înăuntru găsi un șervețel, iaurt, fructe și o ruladă cu scorțișoară.

– Mulțumesc. Muream de foame.

– E normal. N-ai mai mâncat de o săptămână.

– Regimul de slăbire dengue, răsese ea. L-aș putea breveta.

Mușcă din ruladă. Nu mai era caldă, dar era proaspătă.

– Când plecăm?

– Într-o oră. Trebuie să ajungem la Puerto pe lumină.

– Și după aceea?

– Măine luăm avionul către Cuzco, unde ne întâlnim cu Jim și Jessica. După care tu zbori mai departe, către Lima și către casă.

– Și tu?

– Eu mă întorc la El Girasol.

– Și asta-i tot? Încântat de cunoștință, te iubesc, la revedere?

– Ai tu vreo încheiere mai bună?

– Tu n-ai?

El băgă mâinile în buzunare:

– Ba da. Dar nu ți-aș putea cere...

– De ce?

– Pentru că n-ai rămâne.

Ea îl privi în ochi. Înțelese brusc: cu o seară înainte nu o întrebase, pentru că știa deja răspunsul. *Bărbații se căsătoresc cu femei, femeile se căsătoresc cu situații.* Nu avea idei ce ar fi putut spune. În timpul scurtei tăceri, aerul dintre ei păru să devină solid. După un timp, Paul spuse:

– Mă întorc după bagajele tale.

Ușa se trânti în urma lui. În timp ce Paul se îndepărta, pe Christine o potopi rușinea. Termină de împachetat restul lucrurilor, și se așezase pe verandă când el se întoarse după bagaje.

– Mă întorc să te duc în brațe până jos, spuse el.

– Pot să merg singură, răspunse ea, rece.

El îi aruncă o privire.

– Bine.

Paul porni la vale. Când Christine ajunse pe buza falezei, Rosana se apropie de ea și o sărută, iar Christine îi mulțumi pentru tot ce făcuse. Gilberto și Marcos urcaseră deja în canoe, unul la pupă, celălalt la prora. Christine urcă prima, urmată de Paul, iar Leonidas și Rosana le făcură cu mâna de pe doc, în timp ce bărbații vâsleau. Christine urmări Makisapa micșorându-se, pe măsură ce se îndepărtau. Nici ea, nici Paul nu vorbeau.

O oră mai târziu ajunseră la poteca din junglă și Gilberto le înmână cizmele de cauciuc.

Paul înhăță bagajele Christinei împreună cu ale lui. Urcară malul și o apucară pe poteca umbrită. Christine nu se mai simțea îngrozită de drum, și își dădu seama că nu mai era aceeași femeie care traversase jungla cu numai o săptămână în urmă.

Le luă aproape o oră ca să ajungă în poiană, și ea se simți ușurată să vadă fluviul întinzându-se înaintea lor, mai lat și mai rapid decât și-l amintea. Se îmbarcă imediat.

Paul și Christine stăteau întinși pe banchetele opuse. Vântul și stropii de apă se întetiră, și fără o vorbă Paul aduse o pătură și o înveli pe Christine. Tăcerea dintre ei era de nesuportat pentru ea. Îl privi, iar el îi întoarse privirea fără să se ferească, cu ochii limpezi și triști. Christine căută ceva în ei: o amânare, iertare, dragoste? În cele din urmă, închise ochii în încercarea de a dormi. O jumătate de oră mai târziu îi deschise din nou. Paul o privea în continuare.

Îi zâmbi, și Christinei i se păru ca o rază de soare ivită printre nori.

– Paul, îmi pare rău. Eu...

– Nu, spuse el. Înțeleg.

– Dar... te iubesc. Se uită la el și oftă: Nu ne-a rămas prea mult timp. Nu vreau să-l irosc.

Paul zâmbi trist, apoi deschise brațele către ea.

– Vino încoace.

O îmbrățișă, în timp ce ea încerca să se convingă că drumul cu barca avea să dureze la nesfârșit.

Paul o trezi pe Christine când ajunseră la docul din Laberinto. Canalul

era mai aglomerat decât înainte, și Gilberto manevră cu îndemânare barca spre pontonul de beton.

– Aici ne luăm rămas-bun, spuse Paul. Marcos și Gilberto or să ducă barca la un doc din aval.

Christine se uită cu afecțiune la cei doi bărbați.

– *Gracias, Marcos. Gracias, Gilberto.*

– *De nada*, răspunseră amândoi.

Paul o ajută pe Christine să coboare pe mal. El și Marcos se îmbrățișară, apoi Marcos urcă înapoi în barcă.

– *Chao, hermano*, spuse Marcos înainte de a îndepărta barca de doc.

– Mor de foame, zise Paul. Tu nu?

– Aș putea mânca și un *cuy*, răspunse Christine.

Paul râse. Porniră în sus pe drum și se opriră la o cafenea. O femeie în vârstă le aduse o pâine mică, și Paul comandă pui prăjit, cartofi dulci și o Fanta de portocale.

– Ești gata de întoarcerea acasă? întrebă el.

Christine încuviință din cap.

– Mi-e dor de mama. Și sper că șeful meu nu m-a înlocuit deja.

– Gândește-te numai ce povești o să ai de spus. O să-ți trimit fotografia în care ții crocodilul.

– Ar trebui s-o sun pe Jessica.

– Sigur.

Paul scoase telefonul din buzunar. Formă numărul și duse aparatul la ureche. În timp ce așteptau să sune, Christine îl luă de mână.

– *Hola, amigo. ¿Qué pasa?* Zâmbi și se uită către ea: Da, ne-a tras o sperietură. Dar e bine. Puțin mai slabă, dar bine. Pauză, apoi: Vrea să vorbească cu Jessica. Dădu din cap: Nici o problemă. Sunăm mai târziu.

– Pot să vorbesc cu Jim? întrebă Christine.

– O clipă. Christine vrea să vorbească cu tine.

Îi întinse telefonul.

– Jim?

– Christine! Bun venit înapoi în lumea celor vii!

– Uite cine vorbește. Cum te simți?

– E nevoie de mai mult decât un munte ca să mă oprească pe mine.

Evident, nu strică să ai un doctor la îndemână.

Ea privi către Paul.

– Știi exact ce vrei să spui. Unde e Jessica?

– S-a plictisit și s-a dus la cumpărături. Murea să vorbească cu tine. Are vești importante.

– Ce anume?

– M-ar omorî dacă ți-aș spune. O s-o pun să te sune. Ne vedem mâine.

Christine închise telefonul și i-l dădu înapoi lui Paul.

– Jim spune că Jessica are vești importante.

– Ce anume?

– N-a vrut să-mi spună. Zâmbi: Poate s-au căsătorit pe ascuns.

Chelnerița le aduse mâncarea. Când terminară, opriră un taxi și porniră spre Puerto Maldonado.

Era aproape întuneric când ajunseră la Hotelul Don Carlos. Paul ceru cheile, apoi duse bagajele în camerele lor. La întoarcere, o întrebă:

– Cum te simți?

– Destul de obosită. Poate bem o cafea.

– E o cafenea la câteva minute de aici.

Pe cerul senin al junglei, chiar și luna nouă părea strălucitoare. Se ținură de mână cât meraseră pe drumul de pământ brăzdat de șleauri.

– La ce oră avem zborul mâine?

– De obicei pleacă pe la opt. Păcat că nu avem mai mult timp. Sunt câteva lucruri pe care aș fi vrut să ți le arăt.

– Călătoria asta s-a dovedit deja mult mai mult decât mă așteptam.

– Cred și eu. Ai avut febră dengue, ai văzut oameni căzând de pe munți...

– M-am îndrăgostit, spuse ea. Venisem aici ca să-mi vindec inima. Nu ca să mi-o pierd. Ridică ochii spre el: Spune-mi ce să fac, Paul.

– Nu pot să fac asta.

Ea își lăsă din nou ochii în pământ și se încruntă.

– Știu.

Ajunseră la cafenea, și proprietarul îi conduse la o masă și le aprinse o lumânare.

Christine se uită la Paul, greutatea despărțirii iminente părându-i-se de nesuportat.

– Nu vreau să se termine ziua de azi.

Exact atunci telefonul lui sună. El se uită la numărul de pe ecran.

- E Jessica.
- Nu răspunde.

Paul o privi, apoi închise telefonul și-l puse la loc în buzunar. Proprietarul le aduse comanda. Christine își bău cafeaua cu înghițituri mici, privind în ochii lui Paul.

- Cere-mi să rămân.

El clătină încet din cap.

- Nu pot. Nu cred că ai putea fi fericită aici.

Christine se încruntă.

- Nici eu nu știu dacă aș putea fi fericită aici. Dar știu cu siguranță că aș fi nefericită fără tine.

Paul privi gânditor flacăra tremurătoare a lumânării, apoi direct în ochii Christinei:

- Mărită-te cu mine.

Christine îl privi uluită. El îi prinse mâinile într-ale sale:

- Christine, toată viața am așteptat să găsesc o femeie pe care s-o iubesc ca pe tine. Habar nu ai ce ai făcut din mine. Nici nu pot să respir la gândul că te-aș putea pierde.

Christine privea în jos, la masă. În ochi îi tremurau lacrimi. Când ridică din nou privirea, un zâmbet i se întindea încet pe față:

- N-ar trebui să-mi dai un inel, sau așa ceva?

Paul se uită la ea surprins:

- Accepți?

Zâmbetul ei deveni și mai larg:

- Da.

Ochii lui Paul sclipeau în lumina lumânării. Își scoase un inel de pe mână.

- Ajunge asta pentru moment?

Ea întinse mâna:

- E perfect.

Mâna lui Paul tremura când îi puse Christinei inelul pe deget. Era mult prea mare, și amândoi râseră.

- Mă rog, aproape perfect, spuse ea. Ce-ar fi să-l port pe degetul mare, deocamdată?

El îi mută inelul pe degetul mare, apoi o apucă de mână.

- Promit să fac tot ce pot ca să te fac fericită.

Christine continua să zâmbească.

- Deja ai făcut, iubirea mea.

Capitolul 10

Pentru dragoste, absența face ce face vântul cu focul – îl stinge pe cel slab și-l întepete pe cel puternic.

Jurnalul lui Paul Cook

Zborul spre Puerto avea două ore întârziere. Când urcară în fine la bord, avionul era ocupat mai puțin de jumătate. Paul ridică brațul fotoliului dintre ei, și Christine se întinse.

– Ai reușit să dai de Jim? întrebă ea.

– Or să ne întâmpine la aeroport.

– Abia aștept să aud veștile Jessicăi. Zâmbi: Abia aștept să-i spun veștile *noastre*.

Paul o mângâie pe obraz:

– De multă vreme nu am mai fost atât de fericit.

Ea îi apucă mâna și i-o sărută.

– Atunci era și cazul să ți se întâmple.

Avionul ateriză în Cuzco și rulă până la terminal. Debarcară, ținându-se de mână. Jessica și Jim îi așteptau lângă banda rulantă pentru bagaje. Când o văzu pe Christine, Jessica o luă la fugă spre ea și se îmbrățișară. Apoi Jessica făcu un pas înapoi ca s-o privească.

– Doamne, ești slabă ca o nua. Apoi, către Paul: Și bun venit înapoi, frumosule.

– Bună, Jessica.

Se îmbrățișară. Jim se apropie, ținându-i în cârje.

– Bine ați venit înapoi, amândoi.

Christine îl îmbrățișă.

– Cum te simți?

– Mai bine decât ultima dată când ne-am văzut.

– Mă bucur să te văd în poziție *verticală*, spuse Paul.

– Mă bucur *să fiu* în poziție verticală. Îți mulțumesc că m-ai reparat. De fapt, mulțumesc pentru tot. M-am întâlnit cu restul grupului

înainte de plecarea lor spre casă. Mi-au spus că jungla a fost cea mai frumoasă parte a călătoriei.

Christine se lipi de Paul.

– Haideți, suspansul ăsta mă omoară. Care sunt veștile importante?

Jessica se uită la Paul.

– Mai pot să aștepte.

Christine o privi întrebător:

– Pot să *aștepte*? Haide, zău...!

– Nu, serios. Nu e chiar așa de important.

Christine clătină din cap.

– Mă scoți din minți, fato. Mă rog, *noi* avem vești care nu pot să aștepte.

Ochii Jessicai dansau de la unul la altul.

– Ce e?

– Ne-am logodit.

Jessica o privi de parcă ar fi așteptat poanta glumei.

– Felicitări, spuse Jim, îmbrățișându-i pe amândoi. Nu ți-am spus eu că lucrurile ies bine până la urmă?

– Păi, a trebuit să cazi tu ca să se întâmple, spuse Christine.

– Tu ai dat sens suferinței mele.

Jessica se apropie și o îmbrățișă.

– Felicitări, spuse ea, fără convingere. Se întoarse către Paul: Deci te întorci în State?

Christine ezită:

– O să locuim aici.

Jessica avea o expresie chinuită:

– Te muți în Peru?

– ăsta e planul.

Jessica o privi, fără să-i vină să creadă. Pe Christine o jigneau reacția Jessicai, și tensiunea dintre ele deveni aproape palpabilă. Jim vorbi, ca să întrerupă tăcerea:

– Hei, hai să vă ducem înapoi la hotel.

Se întoarse către Paul și-i întinse o cheie:

– Eu am câte ceva de făcut. Poți să te odihnești în camera mea.

– Mulțumesc, spuse Paul, uitându-se la Christine.

Ar fi vrut să o consoleze, dar știa că ceea ce-i trebuia era să stea de vorbă cu Jessica. Pe drum spre parcare, Jessica o îndepărtă pe Christine de cei doi bărbați.

- Deci ai rezerve, spuse Christine, încercând să-și stăpânească furia.
 - „Rezerve“ nu descrie nici pe departe ceea ce simt. Asta e o *nebunie*.
 - *Nebunie?* repetă Christine, indignată.
 - E o *nebunie* să lași tot ce ai pentru un bărbat pe care de-abia l-ai cunoscut.
 - Mulțumesc pentru sprijin.
- Jessica se opri din mers.
- Chris, mai e și altceva.
- Christine o privi cu teamă.
- Ce e?
- Jessica aruncă o privire spre Jim și Paul.
- Hai să așteptăm până ajungem la hotel.

Paul se întinsese pe patul lui Jim când auzi o bătaie în ușă. Fără să se ridice, spuse:

- Intră.

Intră Jessica. Părea și mai agitată decât înainte.

- Ai o clipă?

- Sigur. Unde e Chris?

- E în camera mea... plânge.

Paul se ridică în capul oaselor.

- Ce s-a întâmplat?

Jessica se așează pe un colț al patului.

- Chris e *foarte* îndrăgostită de tine.

- O spui de parcă ar fi un lucru rău.

- În cazul de față, așa e.

Jessica făcu o pauză, căutând cuvintele potrivite.

- Paul, am numai respect pentru tine. Ce faci pentru copiii ăștia e minunat. Dar Christine, așa cum o cunosc eu, n-ar putea niciodată să trăiască astfel. Femeia asta are o mătură specială pentru covoare, pentru numele lui Dumnezeu. Clătină din cap, privindu-l cu simpatie: Trebuie să-ți dai seama că s-a îndrăgostit de tine ca reacție la dezamăgirea dinainte. Iubirile astea nu rezistă niciodată. *Niciodată*. Nu poți să-i faci una ca asta.

Paul reacționează iritat:

- Nu-i fac nimic. Christine își poate lua propriile decizii. Nu e un copil.

– Când e vorba de bărbați, este. Vocea Jessicăi se împlânzi: Uite ce e, nu sunt o mare admiratoare a lui Martin. Dar, în afară de faptul că a anulat nunta, a fost bun cu ea. Chiar și după ce-i frânse inima, Christine mi-a spus că Martin e tot ce și-a dorit vreodată. De asta au stat împreună șase ani. Este o istorie îndelungată.

– Asta e tot ce e, spuse Paul, scurt. Istorie.

– Nu mai e doar atât.

Paul o privi întrebător.

– Martin e la Lima.

Paul rămase o clipă fără grai.

– Christine știe?

– Acum știe.

Paul își îngropă fața în palme.

– Deci astea erau veștile tale importante. Ce a spus?

– Nu știe ce să spună, oftă Jessica. O face fericită, Paul. Pentru ea, el reprezintă „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți“.

Mobilul lui Paul sună. Îl ignoră.

– Deci eu ce se presupune că trebuie să fac? Să dispar în lumina soarelui care apune?

Jessica nu răspunse. Paul se ridică.

– Nu pot să cred că avem o asemenea conversație.

– Aș vrea să nu o fi avut, spuse Jessica. Îmi pare atât de rău. Ești un bărbat minunat. Dar Christine nu ar putea fi niciodată fericită trăind ca tine. Pe lângă asta, despre mama ei ți-a povestit? Sunt nedespărțite. E singura rudă pe care o mai are Christine. Chiar dacă ar putea s-o pă-răsească, s-ar detesta pentru asta.

Paul își rezemă capul de zid, și câteva minute nici unul nu spuse nimic. Telefonul din cameră sună. La al treisprezecelea țârăit, Paul se ridică și răspunse:

– *¿Qué?*

Jessica auzea o voce vorbind agitat în spaniolă. Paul răspunse tot în spaniolă:

– Ce vrei să spui? Băieții n-au văzut-o? Nici Richard? Clătină din cap: Bine, vin imediat.

Închise telefonul. Durerea din ochii lui se transformă în panică.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă Jessica.

– Roxana a dispărut. Trebuie să plec.

Își înșfăcă geanta și porni către ușă.

– Ce să-i spun Christinei?

Paul se opri, se întoarse și o privi pe Jessica. Ochii îi erau întunecați și aspri.

– Spune-i că le doresc, ei și lui Martin, numai bine.

Închise ușa și dispăru. Jessica se aruncă pe pat, își puse o pernă pe față și izbucni în plâns.

Christine bătu de două ori în ușa camerei lui Jim, apoi o deschise și intră. Avea ochii roșii și umflați. Fu surprinsă să o vadă pe Jessica așezată pe pat.

– Unde e Paul?

Jessica lăasă aerul să-i iasă din piept.

– S-a întors la orfelinat.

– Ce?

– S-a dus acasă, Chris.

– Ți-a spus el asta?

– Da.

Christine se repezi la telefon și formă numărul celularului lui Paul. Nici un răspuns.

– Asta e tot ce a spus?

– Nu. Jessica o privi cu compasiune: A spus că vă dorește, ție și lui Martin, numai bine.

– I-ai spus că Martin e aici?

– Sigur că i-am spus.

Jessica se apropie de Christine și o îmbrățișă, dar ea se îndepărtă furioasă.

– Nu aveai dreptul să faci asta.

– Nu făceam decât să am grijă de tine. Martin a zburat tocmai din Ohio ca să te aducă înapoi din Peru. Nu asta îți doreai?

Christine se așeză pe pat.

– Da. Nu. Trase adânc aer în piept, apoi începu să plângă: Sunt atât de dezorientată.

– Știu, draga mea. Jessica se așeză lângă ea: Dar odată ce-o să-l vezi pe Martin, totul o să fie bine. Îți promit.

Paul făcu în mai puțin de 20 de minute drumul de jumătate de oră. Frână cu zgomot pe drumul care ducea la hacienda, și alergă în curte, strigând după Jaime. Jaime îi ieși în întâmpinare, tras la față de îngrijorare.

Căutaseră peste tot, dar nimeni n-o văzuse.

Nici nu voia să se gândească la posibilitatea ca cineva să o fi răpit. Exploatarea organizată a copiilor era un cartel care aducea anual miliarde de dolari. În lume sunt mai bine de două milioane de copii ținuți în sclavie sexuală.

Și asta nu era singura metodă de exploatare. Cu câțiva ani în urmă, poliția din Cuzco anihilase o rețea de răpitori care trimitea copii în Elveția și Italia ca să fie uciși pentru organe.

În ambele cazuri, șansele de a o găsi erau mici. Paul se lupta să-și țină în frâu sentimentele de panică și vinovăție. Roxana avusese încredere în el, și acum dispăruse.

Paul îl sună pe *comandante* al poliției din Cuzco și reclamă dispariția Roxanei, rugându-se ca ei să o fi găsit deja pe străzi. Nu se întâmplase. Se duse în camera sa, căută fotografii ale Roxanei și, împreună cu Richard și Jaime, porni către Lucre, orașul din apropiere, s-o caute.

La aeroportul din Lima, Jim opri un taxi care-i duse până la Larco Mar, o suburbie litorală bogată a orașului. El, Jessica și Christine luară o cină tristă la Hard Rock Café. Înainte de a termina, Christine se scuza și ieși singură, ca să se gândească. Porni de-a lungul promenadei podite cu scânduri și ajunse la un punct de observație liniștit de pe faleza Pacificului. Se rezemă de balustradă și privi valurile izbindu-se de coasta stâncoasă.

Jumătate de oră mai târziu, Jessica i se alătură.

– Tocmai a sunat Martin. Voia să știe dacă am ajuns. Ești pregătită?

– Nu știu.

Jessica îi înconjură umerii cu brațul.

– Ce-ar fi să mergem?

Christine o luă de mână.

– Bine.

Taxiul le lăasă în fața Swissôtel, cel mai frumos hotel pe care-l văzuse Christine de la sosirea în Peru. Privi în jur, la intrarea pardosită cu marmură. În mijlocul holului era o masă mare de mahon, pe care trona o vază imensă de cristal, plină cu flori proaspete.

Jim se ocupă de înregistrarea la recepție pentru toți trei, apoi îi întinse Jessicăi o cheie.

– Tu ești la etajul șapte. Eu, cu un etaj mai jos.

– Martin în ce cameră e? întrebă Christine.

– La 311.

Jessica o privi și-i zâmbi:

– Du-te și fă-l praf, scumpo.

– Succes, spuse și Jim.

– Mulțumesc.

Se îndreptă spre lift, intră și apăsă pe butonul etajului 311. Coborî și se opri să se privească în oglinda din hol. Mai dădu un strat de luciu pe buze, apoi porni spre camera 311.

Dinăuntru se auzea televizorul. Privi la inelul de aur pe care i-l dăduse Paul. Îl scoase de pe deget și-l lăsă să cadă în buzunarul pantalonilor.

Apoi ciocăni în ușă. Televizorul de opri. Se auziră pași. Lanțul de siguranță al ușii lunecă în locașul lui și ușa se deschise. În fața ei se afla Martin.

O clipă, nici unul din ei nu vorbi. Martin făcu prima mișcare. Păși afară din cameră și o îmbrățișă.

– Mă bucur să te văd.

Christine se lipi de el.

– Și eu mă bucur să te văd.

– Am fost atât de îngrijorat din cauza ta. Intră.

Îl urmă înăuntru. Camera era impecabilă, totul la locul său. Valiza lui era pe stativul pentru bagaje, laptopul așezat exact în mijlocul biroului cu blat de sticlă.

– E mult mai frumos decât locurile unde am stat noi, spuse ea.

– Nu-i rău pentru o țară din lumea a treia, spuse Martin. Când mama ta mi-a spus că ai plecat în Peru, am fost extrem de surprins. Bineînțeles, mi-am dat seama că Jessica are un amestec în toate astea.

– Bineînțeles.

– Cum te simți?

– Mult mai bine.

Martin se duse la masă și luă de pe ea un buchet de trandafiri.

– Când Jessica mi-a spus că te întorci azi, am plecat să caut asta.

N-ai idee ce greu e să găsești trandafiri în Lima.

Christine luă florile.

– Mulțumesc.

Urmă o tăcere incomodă. Martin se forță să zâmbescă.

– Îți vine să crezi că suntem aici? Cine ar fi crezut că o să ajungem

în Peru... Uită-te la tine. Ai slăbit atât de mult. Probabil că nu e tocmai surprinzător, având în vedere cât ai avut de pătimit în ultimele trei săptămâni.

– În ultimele trei luni. Și febra dengue a fost partea cea mai ușoară. El zâmbi jenat.

– O merit.

Christine puse florile pe pat.

– Nici măcar n-ai sunat. Ai idee cât de tare m-a durut? Ți-a păsat, măcar?

– Sigur că mi-a păsat. Am fost atât de... prost. Și de dezorientat.

– Și ce s-a schimbat?

– Probabil că uneori e nevoie să pierzi pe cineva ca să-ți dai seama ce mult înseamnă pentru tine. Băgă mâna în buzunar. Știu că ți-e greu să ai încredere în mine. De-asta am bătut tot drumul până aici. Să-i zicem ispășire. Ți-am adus ceva, spuse el apropiindu-se și atingându-i brațul.

Scoase din buzunar o cutiuță de bijuterii, din catifea. Înăuntru era inelul ei, dar diamantul fusese înlocuit cu unul mult mai mare. Christine se uită la inel și oftă:

– Nu știu, Martin.

– Îți amintești cât de fericită ai fost prima oară când ți l-am dat? L-ai arătat tuturor. Până și tipului care stătea în fața ușii la Starbucks.

Ea zâmbi amintirii. El ridică mâna și-i atinse obrazul.

– Asta așteptam, zâmbetul ăsta. O apucă de mână: Șase ani lucrurile au mers bine între noi, nu?

Ea dădu din cap.

– Apoi am făcut o greșală. De acord, una mare... dar în șase ani. Ochii lui o implorau:

– Dă-mi ocazia să-mi repar greșeala.

Se lăsă într-un genunchi, scoase inelul din cutie și îl întinse către ea:

– Cine te-ar putea iubi ca mine?

Uitându-se la inelul superb, Christine se gândi la veriga simplă de aur din buzunar. Apoi se uită la trandafiri.

Paul, Richard și Jaime băteau străzile din Lucre, ciocănind la uși, intrând în magazine, oprind pe toată lumea. Nimeni n-o văzuse pe Roxana.

La ora șapte, Richard se întoarse să le dea de mâncare băieților, în

timp ce Paul și Jaime continuară. Roxana dispăruse fără urmă. Era trecut de zece când reveniră la Floarea-Soarelui.

Urcară imediat în dormitorul băieților. Richard îi văzuse sosind, și urcă scările în urma lor. Când intrară în cameră, băieții amuțiră. După expresia lor, își dăduseră seama că Roxana nu fusese găsită.

Paul spuse în spaniolă:

– N-am găsit-o. Nu pot să cred că a dispărut pur și simplu. Cineva trebuie să fi auzit ceva.

– Dormeam, spuse Jorge. Altfel n-am fi lăsat pe nimeni s-o ia.

– Sigur că n-ați fi lăsat.

Paul se uită la ei și oftă:

– Bine, treceți la culcare.

Porniră toți către paturile lor, numai Pablo nu se mișcă. Paul se apropie de el:

– Ți-e teamă de ceva?

Pablo privi în jos, apoi aruncă o privire către Richard, dar nu spusese nimic.

Paul zise încet:

– Spune-mi în engleză.

Pablo înghiți în sec:

– Am auzit bărbați vorbind, și m-am uitat pe fereastră. Am văzut bărbați și o mașină.

– Ai văzut-o pe Roxana?

Pablo scutură din cap.

– Am auzit un zgomot. Ar fi putut să fie în mașină. Ochii i se umplură de lacrimi: N-am știut că a dispărut.

Paul se așează pe vine în fața lui.

– Nu e vina ta. Știi ce fel de mașină era?

Pablo clătină din cap.

– I-ai recunoscut pe bărbați?

– Pe unul.

Paul îl apucă de umeri:

– Cine era?

Pablo privi în jos, temându-se să spună.

– Spune-mi la ureche.

Pablo se aplecă spre Paul:

– Richard.

Paul îl îmbrățișă.

– O s-o găsim. Acum du-te la culcare.

Cei trei bărbați coborâră la parter. Paul îi ură noapte bună lui Richard, care se întoarse în bucătărie ca să termine pregătirile pentru dimineață, apoi îl luă pe Jaime deoparte. După câteva clipe, Paul intră în bucătărie. Întrebă în spaniolă:

– Unde e Roxana?

Richard îl privi întrebător:

– *No se, señor Cook*. Am căutat-o toată noaptea, și acum mă întrebați așa ceva?

– Cât ți-au dat pe ea?

– Nu știu nimic. Nu știu!

– Știi că băieții dorm. Numai că unul din ei nu dormea. Te-a văzut cu ea.

Richard se opri din ce făcea, cu ochii plini de spaimă. Exact atunci Jaime intră în cameră înarmat cu o mașetă.

– Acum o să ne spui, rosti Paul.

– Nu pot să vă spun. Oamenii ăia...

– Să nu-ți fie frică de cei care fac rău copiilor. Teme-te de cei care-i iubesc.

Se întoarse:

– Jaime.

Jaime se apropie. Zise calm:

– Ne spui cu frumosul... sau cu răul. Dar de spus tot ne spui.

Richard se refugiase într-un colț al bucătăriei. Ochii îi fugeau de colo-colo.

– Nu-mi faceți rău. Vă spun unde sunt oamenii ăia.

Cinci minute mai târziu, Paul era la telefon, vorbind cu comandantul poliției. În 20 de minute, pe Richard îl ridica poliția. *Comandante* venise el însuși, și cu ajutorul informației date de Richard își planifică raidul.

Paul și Jaime rămaseră treji în bucătărie toată noaptea, bând cafea și așteptând nerăbdători vești. Telefonul veni la șapte fără douăzeci dimineața. Roxana, împreună cu alte trei fetițe, fusese găsită în lanțuri într-un garaj la numai doi kilometri de aeroportul din Cuzco. Poliția mai confiscase bani și un program de zbor. La ora zece dimineața ar fi fost prea târziu: nici una din fete n-ar mai fi fost văzută vreodată.

Când Paul ajunse la sediul central al poliției din Cuzco, Roxana era

ghemuită pe o canapea, cu capul ascuns între genunchi. Paul o atinse ușor, ea tresări, apoi privi în sus cu teamă. Când îl văzu pe Paul îi sări în brațe. Paul începu să plângă.

– N-o să te mai dezamănesc niciodată, spuse el. Îți promit.

La cererea comandantului, Paul le luă pe toate cele patru fete la El Girasol. În noaptea aceea se așeză în pat, privi cerul întunecat, și panica și nebunia ultimelor 30 de ore se împrăștiară, lăsându-i mintea deschisă reflecției. Abia atunci și-a îngăduit să se gândească la Christine, cuprins de tristețe.

Ziua de Crăciun

Paul stătea pe scaunul său, bând cacao și privind luminițele din micuțul lor brad din ghiveci. Colecția de cântece clasice de Crăciun se dăduse pe CD pentru a treia oară, iar Roxana se așezase lângă combina muzicală, cu palmele lipite de boxe.

Grupul din decembrie fusese generos, și toți copiii primiseră jucării și haine noi. Paul se dusese la Cuzco și cumpărase păpuși pentru cele trei fete noi; acum ele erau sus, în camera lor, și se jucau. Roxana prefera să se joace singură.

Băieții erau afară, inaugurând noua minge de fotbal, și strigătele lor umpleau curtea.

Paul abia aștepta să se termine ziua. Lăsa cana jos, se apropie de Roxana și o bătu pe umăr, făcându-i semn că se duce în camera lui.

Ocoli curtea pe lângă ziduri, ca să nu încurce jocul băieților, intră în cameră și închise ușa. Se așeză pe pat, privind fotografia părinților. Sunase acasă mai devreme, așa cum făcea de fiecare Crăciun. Nu era nici o surpriză faptul că starea mamei lui se înrăutățise. Și, deși tatăl lui nu spusese nimic, aveau nevoie de el acasă.

Alături de fotografia lor era cea pe care i-o făcuse Christinei în ziua când îl părăsise pentru prima dată – floarea-soarelui pe care i-o dăduse ținută aproape de obraz, un zâmbet pe buzele perfecte. Îl făcea să sufere, și se întrebă ce-l apucase de o pusese pe perete.

Jaime îi dăruise o carte de aventuri în limba engleză și se întinse pe pat să citească. Tocmai intra în miezul acțiunii când auzi o bătaie în ușă.

– Intră, spuse el, fără nici un efort de a-și ascunde iritarea.

Ușa se deschise, și Pablo se iți înăuntru.

– Hei. Am o surpriză pentru tine.

Paul ridică privirea, vag curios.

– Da?

– Așteaptă. O aduc imediat.

Ușa se închise. Paul clătină din cap, apoi privi în jos la carte. Ușa se deschise din nou, și el ridică încet privirea.

În prag stătea Christine.

– Crăciun fericit.

Se ridică, fără să-i vină să creadă. Era și mai frumoasă decât și-o amintea. Purta o rochie ușoară de bumbac, și părul îi cădea pe umerii goi, înconjurându-i fața. Ochii ei străluceau de bucurie.

– Pot să intru?

– Da.

Păși înăuntru și se apropie de el.

– Am auzit de Roxana. Ce înspăimântător trebuie să fi fost. I-ai salvat viața. Dar ți-ai făcut un obicei din a salva vieți.

Paul se mulțumea să se uite la ea. Minteă îi zumzăia de o sută de întrebări, dar nu se putea opri la nici una din ele.

– Bănuiesc că te întrebi ce caut aici?

– Mi-a... trecut prin minte.

– Ar trebui să fiu cu logodnicul meu de Crăciun, nu?

Ridică mâna și i-o arată. Purta inelul de la el.

– Cum a rămas cu Martin?

– Martin. Trase aer adânc în piept: Treaba e că, la prima vedere, Martin părea să prezinte maximum de siguranță. Serviciu bun. Familie bună. Tot ce credeam eu că e important. Dar adevărul e că fiecare relație e o călătorie. Și nici o călătorie nu e sigură. Tot ce poți să faci e să găsești un tovarăș de drum cu care să vrei să faci călătoria.

– Chiar și dacă drumul te duce prin Peru?

– Chiar și așa, spuse ea.

– Poți s-o faci?

– Acum știu că pot.

– Cum poți să știi asta?

– Pentru că un bărbat înțelept m-a învățat ceva.

Paul o privi lung, cu ochii lucind.

– Ce te-a învățat?

– Că dragostea e mai puternică decât durerea.

Paul făcu un pas înainte, și ea i se aruncă la piept, lipindu-și buzele de ale lui, simțind o bucurie la fel de intensă ca golul pe care-l simțise

în ultimele două săptămâni. Amândoi erau mai fericiți decât și-ar fi imaginat vreunul din ei.

– Crăciun fericit, iubitele, spuse Christine.

– Crăciun fericit, răspunse el.

Și, pentru prima oară în mai bine de un deceniu, o spunea cu convingere.

Epilog

În viață, ca și în lite ratură, până la urmă cercul se închide.

Jurnalul lui Paul Cook

În cele din urmă, Jessica a avut ocazia să poarte rochia de domnișoară de onoare. Paul și Christine s-au căsătorit în luna martie a anului următor, în casa părinților lui Paul. În șase luni au reușit să-i adopte legal pe Roxana și pe Pablo, și i-au adus să locuiască cu ei în casa din Oakwood, o suburbie a orașului Dayton. Mama lui Paul a murit în iunie următor. Paul a fost la căpătâiul ei când s-a stins.

Am sunat-o pe Christine a doua zi după ce m-am întors din Peru. A fost încântată să mă audă, și mi-a spus că Paul menționase că o să sun. Mi-a vorbit cu încredere, cu farmec, și am putut să văd cum dragostea și credința pot face un suflet să înflorească.

Începusem deja să scriu povestea lor, și a fost puțin ciudat să vorbesc cu ea – ca și cum aș fi vorbit cu un personaj dintr-un roman. Am dat de ea într-o sâmbătă, la telefonul mobil. Era în parc, îl urmărea pe Pablo jucând fotbal. N-am putut să nu zâmbesc: Christine, mamă de fotbalist, și Pablo făcându-și griji pentru următoarea partidă, nu pentru următoarea masă. Lucrurile erau așa cum trebuiau să fie; toți copiii merită o copilărie.

Roxana își petrecea ziua cu mama Christinei, care – am aflat eu – era încântată să fie bunică.

Jessica era și ea la meci. Am vorbit puțin și cu ea, și am constatat că era exact atât de spumoasă pe cât o descrisese Paul. Ba chiar mai mult de-atât.

Am înțeles repede că lucrurile nu merseseră cu Jim, pentru că m-a întrebat dacă sunt însurat. Când i-am răspuns că da, și încă foarte fericit în căsnicie, m-a întrebat dacă nu cunosc vreun scriitor care să-și caute o soție-trofeu. Am râs amândoi.

În următoarele șase luni am avut mai multe conversații cu Christine. În cursul uneia dintre ele am întrebat-o dacă a făcut alegerea corectă.

– O, da, mi-a răspuns ea.

Aș putea să jur că i-am auzit zâmbetul. Probabil că Jim a avut dreptate – *când dragostea e adevărată, lucrurile ies bine.*

Jaime a fost avansat director al Florii-Soarelui. Paul călătorește în Peru la fiecare două luni, conducând expediții și ducând alți doctori în misiuni umanitare în junglă. Dar cea mai mare parte a timpului o petrece în State, unde a înființat o fundație care să-i ajute pe acești copii. Mai multe spitale din Ohio s-au alăturat cauzei lui, și până la ora aceasta au oferit servicii medicale, îmbrăcăminte și speranță la peste cinci mii de copii. Cu ajutorul tatălui Jessicăi, Paul a reușit să facă lobby în Congres pentru a înăspri pedepsele pentru pedofilii americani care călătoresc în străinătate.

În toate conversațiile noastre, Paul și-a prezentat cu modestie realizările. Bănuiesc că, dacă privești imaginea în ansamblu, se poate spune că încearcă să golească marea cu găleata. Poate că așa e. În lume sunt mai mult de o sută de milioane de copii care trăiesc pe străzi – ce înseamnă câteva mii ici și colo? Dar, mă întreb eu, e ăsta un motiv ca nici măcar să nu încerci? Cunosce câteva fete și câțiva băieți care sunt de altă părere – copiii care au găsit viață și speranță la o hacienda dă-răpănată numită Floarea-Soarelui.

RICHARD PAUL EVANS

Floarea-Soarelui marchează o premieră pentru Richard Paul Evans. „Este prima carte în care vorbesc despre sursa mea de inspirație”, spune autorul, a cărui poveste despre călătoria în Peru servește ca scurtă introducere a poveștii despre personajele sale, Paul Cook, doctor, și Christine Hollister, o mireasă părăsită la altar. Evans explică faptul că El Girasol – unde Paul și Christine se întâlnesc, muncesc împreună și se îndrăgostesc unul de altul – este un orfelinat care există cu adevărat în Peru, și este sprijinit de Christmas Box House International, organizația de caritate creată de el. Alte câteva locuri din carte există cu adevărat, inclusiv Cabana Makisapa și restaurantul Inca Wall din Plaza de Armas din Cuzco.

În plus, deși Paul și Christine sunt personaje fictive, multe alte personaje ale cărții sunt inspirate de persoane reale, inclusiv Alcides Romero, polițistul peruvian care a fondat orfelinatul, și Roxana, fetița surdomută care locuiește acolo. Toate incidentele din *Floarea-Soarelui* fie i s-au întâmplat lui Evans, fie altcuiva întâlnit în călătoria sa.

Dată fiind înclinația de a include persoane și locuri reale în romanele sale, nu este deloc surprinzător că Evans insistă pentru realism atunci când e vorba de atmosferă. Chiar a petrecut o noapte de Anul Nou într-o cameră de gardă de la urgență ca să înțeleagă cum funcționa mintea lui Paul. „Este foarte important pentru mine să înțeleg experiențele personajelor, ca să le pot povesti cum trebuie”, spune autorul.

Evans numește *Floarea-Soarelui* „o poveste despre sacrificiu și credință”, dar mai presus de orice, spune el, „este o poveste despre speranță”. Evans și-a căpătat încrederea în puterea speranței foarte devreme în viață: când avea 12 ani, tatăl lui, constructor, a căzut pe o casă a scărilor, zdrobindu-și oasele ambelor picioare. Domnul Evans senior, neavând asigurare de boală, a rămas fără serviciu mai bine de

un an. Familia, formată din zece persoane, era lipsită de orice mijloace de trai, și autorul a dormit pe podeaua apartamentului lor cu patru camere timp de doi ani.

Foarte repede însă, viața lui s-a schimbat. Până la vârsta de 16 ani își cumpărase propria mașină și plătea cea mai mare parte din cheltuieli; la 19 ani își achita taxele la colegiu (înființând un ziar numit *The Collegiate*); iar la 31 de ani își plătise ipoteca pe casă. Evans insistă: „Cred că iresponsabilitatea fiscală este una din cele mai grave probleme ale Americii moderne. Pentru cei aflați în sclavie financiară, viața înseamnă exclusiv bani. De fapt nu e așa”. În cartea sa din 2004, *Cele cinci lecții pe care le-am învățat de la un milionar*, Evans ne împărtășește secretele cu ajutorul cărora putem profita de ocaziile și bogățiile pe care ni le poate oferi viața.

Carierea de scriitor a lui Evans a început abia în 1993, când a publicat pe speze proprii o carte intitulată *The Christmas Box*. Evans, care era pe vremea aceea director în publicitate, a scris cartea în 1992 ca testament al iubirii pentru fiicele sale. A început prin a face 20 de exemplare la un centru de multiplicare din vecini; ulterior, a tipărit – și vândut – 900 000 de exemplare înainte ca volumul să fie acceptat de o editură importantă, în 1995. Aceasta a devenit apoi singura carte din istorie care a ajuns simultan pe locul întâi al listelor de *paperback* și *hardcover* ale *New York Times*. De atunci, Evans a scris nouă cărți pentru adulți și cinci cărți pentru copii. S-au tipărit peste 13 milioane de exemplare ale cărților sale.

Carierea lui Evans nu a urmat întotdeauna o asemenea traiectorie ascendentă. Înscriș la departamentul de comunicare verbală al Universității din Utah, a renunțat la studiile universitare pentru a-și întreține soția și primul copil cu o slujbă de copywriter de reclame la radio și televiziune. A fondat apoi o afacere cu cupoane de ieftiniri și o firmă numită ClayMagic, companie de producție pentru animații de plastilină, dar s-a adâncit în datorii. Mai târziu, a format o agenție de publicitate, cu partenerul său Evan Twede. În 1992 a candidat chiar la alegerile legislative din Utah și a pierdut la o diferență infimă (141 de voturi). Reflectând la succesul său de acum, Evans consideră că pierderea din 1992 este „unul din cele mai minunate lucruri care mi s-au întâmplat”.

În tot acest timp, puterea cuvântului scris a fost importantă pentru Evans, care acum ține prelegeri pe tema cărților și a capacității lor de

a schimba vieți. Cărțile lui preferate sunt *Cannery Row* a lui John Steinbeck, *To Kill a Mockingbird* a lui Harper Lee, *The Return of the King* a lui J.R.R. Tolkien, *All Over but the Shoutin'* a lui Rick Bragg și *Psycho-Cybernetics* de dr Maxwell Maltz, o carte cu mare impact asupra adolescenței lui.

Sfatul lui Evans pentru scriitorii aspiranți este simplu și reflectă propria sa călătorie artistică: „Fii neobosit. Fii tu însuși. Nu încerca să scrii cum scriu alții – scrie ce este adevărat pentru tine”.

Howard Roughan

PROMISIUNE MINCINOASĂ

Titlul englez original: *The Promise of a Lie*

© 2004, Howard Roughan

Ediție condensată britanică:

© The Reader's Digest Association Limited, London, 2004

Traducere: Irina Popa

Stephanie Gertler

ÎN DERIVĂ

Titlul englez original: *Drifting*

© 2003, Stephanie Gertler

Ediție condensată americană:

© The Reader's Digest Association Inc., 2004

Traducere: Rodica Scafes

Bernard Cornwell

HOȚUL DE SPÂNZURĂTOARE

Titlul englez original: *Gallows Thief*

© 2001, Bernard Cornwell

Ediție condensată britanică:

© The Reader's Digest Association Limited, London, 2002

Traducere: Cornelia Bucur

Richard Paul Evans

FLOAREA-SOARELUI

Titlul englez original: *The Sunflower*

© 2005, Richard Paul Evans

Ediție condensată americană:

© The Reader's Digest Association Inc., 2006

Traducere: Oana Popovici

Ilustrații: Getty Images (pp. 6-8); The Ancient Art and Architecture Collection (pp. 296-298); The Book Design Company, imagini (floarea-soarelui) prin bunăvoința PDPhoto.org (pp. 440-442)

Reader's Digest și logoul Pegas sunt mărci înregistrate ale The Reader's Digest Association Inc.

Bernard Cornwell

Hoțul de spânzurătoare

Căpitanului Rider Sandman, proaspăt revenit din Războaiele Napoleoniene, i se cere să investigheze o crimă. Cum acuzatul se declară nevinovat, singura posibilitate a lui Sandman de a-l salva de la spânzurătoare este să găsească adevăratul ucigaș, urmând indicii care îl duc din lumea subterană a infractorilor londonezi până la cercul secret al unui club privat. O povestire polițistă scrisă într-un stil alert, în atmosfera Angliei din perioada Regenței.

Richard Paul Evans

Floarea-Soarelui

Ruperea logodnei o face pe Christine Hollister să-și lase casa confortabilă din Dayton pentru a participa la o misiune umanitară în jungla peruană. Îndată ce-l cunoaște pe copiii orfani pe care venise să-i ajute și pe protectorul lor, enigmaticul doctor Paul Cook, își dă seama că viața ei nu va mai fi niciodată la fel ca până atunci. O poveste plină de tâlc despre puterea dragostei și a speranței.

Howard Roughan
PROMISIUNE MINCINOASĂ

Foto: © Suzanne M. Sheridan

Stephanie Gertler
ÎN DERIVĂ

Foto: Judy Lavine

Bernard Cornwell
HOȚUL DE SPÂNZURĂTOARE

Richard Paul Evans
FLOAREA-SOARELUI

Foto: Debra Macfarlane

www.erd.ro

ISBN 978-973-88240-2-7

9 789738 824027 >

COLECȚIA DE ROMANE